

Độc Hưởng

Contents

Độc Hưởng	1
1. Chương 1: Em Đến Với Anh	2
2. Chương 2: Tốt Đẹp Như Thế!	5
3. Chương 3: Dụ Dỗ Chính Là Việc Tình Yêu Phải Làm	9
4. Chương 4: Sa Lát Hoa Quả	11
5. Chương 5: Ngõ Mưa	15
6. Chương 6: Duyên Phận Là Điều Tuyệt Vời Không Thể Nói Thành Lời	19
7. Chương 7: Duyên Phận Tại Trời, Việc Thành Tại Người	21
8. Chương 8: “cha Thắm” Bao Che Cho “con”	24
9. Chương 9: Thầy Thắm “thâm Tàng Bất Lộ”	28
10. Chương 10: Thầy Thắm Nhanh Tay Lẹ Mắt	32
11. Chương 11: Thầy Thắm Ba Lần Cứu Nguy – Quả Là Người Đàn Ông Dũng Cảm	36
12. Chương 12: Thầy Thắm Hết Ăn Lại Uống	40
13. Chương 13: Thầy Thắm Chờ Thu Lưới	43
14. Chương 14: Thầy Thắm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	46
15. Chương 15: Thầy Thắm Nóng Trong Người	49
16. Chương 16: Cô Ấy Là Giản Chi – Bạn Gái Của Tôi	51
17. Chương 17: Thời Gian Đẹp Nhất Chính Là Khi Chúng Ta Yêu Nhau	55
18. Chương 18: Thầy Thắm Cười Đắc Ý	58
19. Chương 19: Em Trai Pk Thầy Thắm	64
20. Chương 20: Tai Bay Vạ Gió	68
21. Chương 21: Vu Oan Giá Họa	71
22. Chương 22: Đàn Ông Tránh Xa Nhà Bếp	74
23. Chương 23: Cuộc Sống Thường Ngày	77
24. Chương 24: Có Em Chung Đường	81
25. Chương 25: Ôn Tử Biến Mất	84
26. Chương 26: Người Đàn Ông Tốt	87
27. Chương 27: Khiêu Khích	91
28. Chương 28: Gặp Cha Mẹ	94
29. Chương 29: Chuyện Mừng	97
30. Chương 30: Chuyện Bên Lề Hôn Lễ	100

Độc Hưởng

Giới thiệu

Một người đàn ông sau khi đánh mất dạ dày lại đánh mất cả trái tim nên không cam lòng đã quay lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-huong>

1. Chương 1: Em Đến Với Anh

Sân bay thành phố B, trên thang cuốn, người đàn ông mặc một bộ áo khoác, quần dài màu đen đang theo thang cuốn đi xuống.

Trong sảnh chờ, thông tin các chuyến bay đang được phát lần lượt, giọng nói vang lên trong trẻo. Tuy nhiên, cách truyền đạt đã được trình tự hóa quá mức nên giọng nói có vẻ hơi máy móc và lạnh nhạt.

Vừa đúng kết hợp hài hòa với phong cách của người đàn ông – tuy khuôn mặt thân thiện lại tuần tú xuất sắc nhưng khắp người như có như không bao phủ một hơi thở lạnh lùng xa cách khiến người khác không dám đến gần.

Chiếc vali kéo nhỏ được đặt thẳng đứng bên cạnh anh, tay cầm được kéo cao hết mức, tay phải tùy ý đặt phía trên, ngón trỏ nhịp nhàng gõ xuống, móng tay được cắt sửa đều đặn, sạch sẽ, đốt ngón tay thon dài và rõ ràng. Anh bước xuống khỏi thang cuốn đặt chân lên nền gạch, cổ tay hơi dùng lực, kéo vali từ từ đi ra ngoài.

Bước chân của người đàn ông tuy dài nhưng lại không có cảm giác vội vàng, dường như sự ung dung, trầm tĩnh đã là một điều hiển nhiên.

Áo khoác đã cởi khuy, vạt áo lay động qua lại, chạm vào ống quần, tạo ra một thứ âm thanh đầy rung động. Nghe như thanh âm từ một bộ phim cũ theo phong cách Châu Âu, tuy rằng nội dung phim hơi khó hiểu nhưng những người yêu thích thể loại này lại không ngại, đặc biệt là trong tình huống này.

Nhìn qua lớp cửa kính trong suốt được lau chùi đến sáng bóng ở sảnh sân bay, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên ngoài. Bầu trời thành phố B phủ một màu xám tro mờ mờ, cơn mưa to càng tăng thêm vẻ âm u, ngọt ngào vốn có.

Người đàn ông bỗng nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn về phía lối ra. Một chiếc xe sáng bóng, màu sắc có phần chói mắt nhanh chóng dừng lại sau tiếng phanh gấp. Một người đàn ông bước xuống xe, vội vàng chạy vào sảnh, nhìn xung quanh một vòng, dường như nhìn thấy người cần tìm ở cách đó không xa lập tức có chút xúc động vừa cười vừa chạy nhanh đến.

“Mình vội vàng vàng chạy đến đây, may mà vẫn không muộn. Chào mừng trở về nước, cậu hai nhà họ Thẩm” Cũng không để ý đây là khu vực công cộng, Tiêu Dịch cao giọng nói, đập một cái vào vai Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân Mặc nở nụ cười, đưa tay phủi phủi bờ vai, thần sắc ung dung thong thả, cũng không có ý định trả lời.

Làm bạn bè nhiều năm, Tiêu Dịch cũng đã quen với cái kiểu không nóng không lạnh này của Thẩm Quân Mặc. Người ngoài có thể không biết, nhưng anh và tên kia là bạn thân từ nhỏ đến lớn lại hiểu rất rõ, tên này trông thì ôn hòa khiêm tốn, thực ra trăm phần trăm chính là một con sói đội lốt người.

Tiêu Dịch không hề để ý, vươn tay kéo valy hành lý đến bên mình, nói “Này, cậu đi Châu Âu mấy năm trời, số lần về nước cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, tính cách sao vẫn thối như vậy. Mấy tên kia đều sợ cậu, chỉ có tớ đây là không thêm so đo với cậu, coi như hôm nay cậu đi xa trở về mà một bữa tiệc đón gió tẩy trần cũng không có, cậu hai nhà họ Thẩm sao mà đáng thương quá”.

Cất hành lý xong, Tiêu Dịch mở cửa xe, ngồi vào bên ghế lái, vừa cài dây an toàn vừa rung đùi cảm thán một cách đặc ý.

Thẩm Quân Mặc thế mà vẫn mang bộ dáng bình chân như vại, một chút phản ứng cũng không có, đôi mắt âm trầm nhìn phong cảnh bên đường, trong lòng dâng lên cảm giác vừa quen thuộc vừa yên bình.

Tiêu Dịch hoàn toàn không biết Thẩm Quân Mặc đang suy nghĩ những gì, cũng lười hao tâm tổn sức suy nghĩ, tự bản thân tiếp tục cần nhằn: “Lần này bố mẹ cậu thật sự quyết tâm, lại có thể cứ thế kiên quyết lừa gạt cậu trở về, mà tớ bảo, cậu ở Pháp sống nhàn nhã như thế, vừa trở về nước là bị ép đứng trên bục giảng, mà cậu cũng đồng ý, sao lại thành thật như thế? Đây đâu phải tác phong của cậu!”

Nhân lúc chờ đèn đỏ, Tiêu Dịch nghiêng người hỏi một câu, vẻ mặt rõ ràng là bỏ đá xuống giếng, giấu đồ bìm leo.

Thẩm Quân Mặc một tay đặt lên cửa xe, liếc mắt nhìn Tiêu Dịch thông qua kính chiếu hậu hỏi: “Bản thiết kế hoàn thành đến đâu rồi?”

Một câu nói nhàn nhạt khiến Tiêu Dịch sững sờ, vẻ mặt vẫn duy trì như cũ, nhìn qua giống như bị ghen.

Thực ra lần này, cha mẹ nhà họ Thẩm không chỉ phí hết tâm tư khiến Thẩm Quân Mặc về nước mà còn thuận tiện lôi kéo bạn thân của con trai – Tiêu Dịch ôm đồm một việc.

Trường đại học K, cũng chính là nơi Thẩm Quân Mặc sắp nhậm chức, đang có kế hoạch xây dựng một tòa nhà mới, vừa khéo chuyên ngành của Tiêu Dịch lại là thiết kế. Trường đại học K là nơi có lịch sử lâu đời, nên mọi chuyện cần phải thận trọng. Cha Thẩm là hiệu trưởng cũ của trường từ thuở ban đầu, rất được tôn trọng, sau khi nghe chuyện này đã ngay lập tức quyết định giao chuyện này cho Tiêu Dịch.

Lại nói Tiêu Dịch, mặc dù chỉ là nhân tài mới xuất hiện, nhưng đã nhanh chóng tạo dựng được tiếng tăm. Không hề dựa vào người trong nhà một chút nào, hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân trở thành một nhà kinh doanh. Đến nay có thể coi như hữu xạ tự nhiên hương, chính là một hình mẫu tiêu biểu trong nghề.

Thiết kế của anh không chỉ vượt trội về kỹ thuật, khả năng chịu đựng mà còn có sự mới mẻ và độc đáo. Đây chính là tư chất trời sinh, người bình thường tuyệt đối không có khả năng làm được. Đó cũng là nguyên nhân khiến cho cha Thẩm có quyết định này.

Bình thường tính cách Tiêu Dịch có vẻ kỳ quặc, gàn dở. Khi thì nhồn nháo, khi thì âm trầm khiến người khác không biết đâu mà lần. Có rất nhiều khách hàng ngưỡng mộ đến tìm anh mời anh thiết kế cho họ, không kể lai lịch lớn nhỏ, đều bị đóng sập cửa vào mặt. Đối với anh kiếm tiền chỉ là phụ, chủ yếu là xem thử Tiêu Dịch anh có vui hay không.

Rất rõ ràng, trường đại học K là nơi nổi tiếng có lịch sử lâu đời, tập trung rất nhiều học giả lão làng, không phải là nơi yêu thích của Tiêu Dịch.

Tuy vậy, một khi cha Thẩm đã cố ý mở lời, thì dù anh có nghĩ gì đi nữa, cũng chỉ có thể bóp chết từng chút một. Bởi thế, có một thời gian, Tiêu Dịch vì việc này mà trong lòng cảm thấy rất ảm ức.

Đèn đã chuyển từ màu đỏ sang xanh. Tiêu Dịch khởi động xe, im lặng một lúc lâu mới khôi phục tinh thần: “Thôi đừng nói nữa, công việc mà hiệu trưởng Thẩm đã giao, tớ nào dám kéo dài”.

Xe đi qua cầu vượt, chạy vào trong thành phố. Tiêu Dịch chịu một ít thiệt thòi, lại tự cho là bản thân đã không một chút dấu vết chuyển sang đề tài khác: “Anh đây mới phát hiện một chỗ ăn cơm không tệ, đã bỏ chút tâm tư ra đặt chỗ trước, chỉ còn chờ cậu trở về để thưởng thức thôi đây!”

Vừa rồi thời tiết còn âm u, giống như trải qua một trận phun trào, những đám mây nặng nề được tích lũy lâu ngày bị thổi tan không còn dấu vết, cứ nghĩ sẽ có một cơn mưa ào ào đổ xuống, ai ngờ trong chớp mắt mưa tạnh, bầu trời quang đãng trở lại.

Ánh mắt Thẩm Quân Mặc ngừng quan sát bên đường, cơ thể hơi hơi di chuyển, thả lỏng cổ, dựa lưng vào ghế, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, một bộ dáng thảnh thơi, nhàn hạ. Đối với việc Tiêu Dịch đang hằng hái nói về quán cơm nhỏ cũng không hứng thú nhiều lắm.

Tiêu Dịch không phải loại người dễ dàng hết hy vọng: “Biết tính cậu rồi, nhưng quán ăn này thực sự không giống những chỗ khác, treo biển lừa thiên hạ. Đây là một quán cơm theo kiểu gia đình, không phải nơi làm mấy món ăn kiểu hoàng gia hay ngự trù cho Thái Hậu, Hoàng thượng gì đó, chỉ là quán cơm bình thường thôi. Tổ tình cờ một lần ghé qua, thật sự rất ngon, chắc chắn không phải là thùng rỗng kêu to. Nhưng quán cơm lại không có thực đơn, chủ quán chỉ hỏi khách có ăn kiêng gì không. Sau đó tự mình chuẩn bị món ăn. Hơn nữa, chủ quán là một cô gái, tuổi không lớn lắm, có lẽ vừa muốn làm vừa muốn nhàn rỗi, nên định kỳ mỗi tháng chỉ mở cửa vài ngày....”

Tiêu Dịch cứ nói mãi không ngừng, một bên Thẩm Quân Mặc nhắm mắt nghỉ ngơi, rốt cuộc không biết nghe được bao nhiêu.

Cùng lúc, trong một quán nhỏ nằm trong khu nhà cổ, Giản Chi đang cầm tạp dề chuẩn bị nấu ăn.

Quán cơm chỉ có một mình cô nên cô hơi bận rộn, các thao tác, trình tự không hề lộn xộn, tất cả đều đầu vào đây, cực kì thành thạo. Cuối cùng đem tất cả nguyên liệu đổ vào nồi hầm, Giản Chi nhẹ nhàng thở một hơi, dựa vào bàn kính bên cạnh, lau mồ hôi hai bên trán.

Mặc dù vừa mới tháng giêng, thời tiết thành phố B vẫn còn lạnh, nhưng một người vào thời điểm bận rộn thì có chút vất vả. Trước kia, mỗi lần bận rộn còn có cha mẹ giúp đỡ, cũng tạm ổn, còn bây giờ thì...Nghĩ đến đây, Giản Chi từ túi nhỏ hình hoa hướng dương trên tạp dề lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm bức ảnh năm xưa chụp cùng gia đình khi sum vầy tại Mỹ, nghĩ đến đã muốn cười.

Nhìn gia đình trong hình, nhất là đứa cháu nhỏ được bế trong ngực, Giản Chi không nhận được đưa ngón trở ra chọc chọc vào khuôn mặt phúng phính của thằng nhóc. Tuy rằng cách màn hình, lại tựa như cô đã chạm vào được gò má mềm mịn đó.

Cũng vì chăm sóc cho đứa cháu vừa ra đời này, nên cha mẹ Giản Chi mới đi Mỹ. Anh trai Giản Minh của cô là một người rất ưu tú. Điều kiện gia đình nhà cô cũng bình thường. Năm đó, anh trai cô bằng chính khả năng của mình thi đậu trường đại học Stanford, được miễn hoàn toàn học phí, hàng năm còn nhận được học bổng. Sau khi tốt nghiệp ở lại trường làm việc rồi cưới vợ ở Mỹ. Bây giờ lại lên chức cha...

Giản Minh nhiều lần điện thoại bảo Giản Chi đến Mỹ. Công việc và cuộc sống sau này, Giản Minh đều có thể đảm bảo. Đặc biệt lần này khi cha mẹ đi Mỹ giúp đỡ chăm sóc chị dâu và cháu trai mới sinh thì anh trai điện thoại cho cô càng nhiều, nhưng đều bị Giản Chi cười cười từ chối.

Thật ra mối quan hệ giữa cô và anh trai không phải là không tốt. Ngược lại từ lúc bé, nhiều lúc cha mẹ công việc bận rộn, anh trai Giản Minh chính là người chăm sóc cô. Tình cảm của hai người vô cùng thân thiết. Chỉ có điều, Giản Chi vẫn còn yêu thích đất nước này, thích ở một nơi quen thuộc, sống một cuộc sống đơn giản, yên bình.

Công việc hiện nay của cô tuy không phải là tốt nhất, nhưng dù sao cũng có thể nuôi sống chính mình, quan trọng nhất là tự do tự tại.

Cô cũng không phủ nhận tính cách của mình có phần lười nhác. Cái quán cóc này được mở hoàn toàn dựa vào sự hứng thú của bản thân, hơn nữa còn có một chuyên mục nhỏ trên tạp chí, tuy là rất nhỏ. Cô nghĩ, mỗi khi nhớ gia đình, cô đều có thể bay qua gặp mặt mọi người, như thế không phải rất tốt sao.

Chỉ có điều...Gần đây chuyện làm ăn của quán đang dần tốt lên, có lẽ phải thuê thêm một người siêng năng, chăm chỉ làm công việc vặt vãnh. Để khi cần thiết cô sẽ không bận rộn quá mức. Cô không đủ khả năng để thuê một nhân viên làm toàn thời gian, nhưng thuê một người làm bán thời gian thì vẫn có thể.

Giản Chi vừa suy nghĩ vừa cất điện thoại vào trong túi, giảm lửa cho nồi hầm trên bếp, nhìn đồng hồ trên tường, ừ, vừa đúng lúc.

Cô lấy ra một tấm khăn trải bàn hình hoa lan đã giặt sạch sẽ, trải lên cái bàn tròn nhỏ, rồi đem chén đĩa đặt lên bàn một cách nhanh gọn. Sau đó đi đến bên cửa sổ, chống cửa lên khoảng một tấc. Bên ngoài cô trồng một ít hoa cỏ nhỏ, mỗi khi gió nhẹ thổi qua, một mùi thơm thoang thoang theo chiều gió bay vào phòng, làm bầu không khí khi dùng cơm thêm phần hứng thú, mộc mạc và dân dã.

Giản Chi nhìn lướt qua thành quả lao động của bản thân, hài lòng nở nụ cười.

Bỗng nhiên từ cánh cửa đóng kín vang lên tiếng leng keng của chuông gió, âm thanh lạnh lạnh truyền tới bếp nơi Giản Chi đang đứng. Cô quay đầu lại, nhìn thấy cửa lớn bị đẩy ra. Hóa ra là người đã đặt trước bữa ăn, Tiêu tiên sinh. Anh ta vừa đi vào vừa cười vui vẻ bắt chuyện với Giản Chi, đằng sau anh ta, còn có một người đàn ông khác.

Có lẽ mặt trời mùa đông là cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa, sau cơn mưa, trời quang mây tạnh. Khi cánh cửa mở ra, mặt trời chiếu những tia sáng ấm áp xuyên qua khe cửa. Ánh sáng chiếu rọi khắp nơi. Người đàn ông đứng đó, giống như là trung tâm của ánh sáng, có hơi chói mắt. Giản Chi không nhìn rõ mặt mũi của anh, chỉ cảm thấy xung quanh sáng ngời, khiến cô ngật ngất trong chốc lát...

Mãi về sau, khi Giản Chi nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, tuy thời gian đã trôi qua nhiều năm, cô vẫn có thể nhớ rất rõ ràng ánh sáng ấm áp thoáng vụt qua đó.

2. Chương 2: Tốt Đẹp Như Thế!

Tiêu Dịch đã đến vài lần, cũng xem như là quen thuộc. Đối với Giản Chi cũng thân quen, nên cứ tùy tiện đi vào phòng khách.

Trong phòng ấm áp, Tiêu Dịch rất tự nhiên cởi áo khoác ra đặt lên chiếc ghế mây bên cửa sổ. Rồi nói với Thẩm Quân Mặc: “Ôi, Thẩm Quân Mặc, vào đây nhanh lên! Cởi áo đặt ở đằng kia...”. Nói xong anh quay đầu lại nhìn về phía Giản Chi: “Cô chủ nhỏ, mau dọn món ăn đi, chúng tôi đói bụng chết đi được”.

Giản Chi gật đầu cười, đi vào nhà bếp, mang từng đĩa thức ăn ngon để lên bàn.

Thẩm Quân Mặc đem áo gió treo lên tay vịn của chiếc ghế tựa, chậm rãi đi về phía bàn ăn.

Giản Chi bưng món ăn đi lướt qua người anh ta.

Anh ta mặc một bộ âu phục trông nhã nhặn, chỉ một màu đen. Kiểu dáng nhìn qua thì đơn giản nhưng thật ra lại hết sức tinh xảo, tỉ mỉ. Bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng sang trọng, quàng một chiếc khăn màu xanh trên cổ...

Bình thường khách hàng đến quán ăn của Giản Chi, ai cũng ăn mặc thoải mái và giản dị, hiếm khi thấy người nào ăn mặc chỉnh chu như anh ta. Không hiểu sao, trong đầu Giản Chi bỗng nhiên nảy ra một từ – cảm phục...

Cô trầm nghĩ, người này cũng không già lắm, nhưng nhìn thế nào cũng có cảm giác là một người bảo thủ ngoan cố.

Chờ Thẩm Quân Mặc kéo ghế ngồi xuống, thức ăn trên bàn cũng đã dọn xong. Chay mặn kết hợp, món này món kia. Tuy thực đơn đơn giản thường gặp, nhưng nấu nướng kết hợp như vậy làm cho người ta có cảm giác đầu bếp đã đặt rất nhiều tâm tư vào đây.

Món chính là thịt kho khoai lang. Giản Chi đối với nấu nướng cũng có bí quyết của riêng mình. Ngoại trừ độ lửa và màu sắc mùi vị món ăn, cô quan tâm nhất vẫn là sự tươi ngon của nguyên liệu.

Thịt được nấu trong một cái nồi đất. Do có thêm đường phèn nên thịt kho vàng óng ánh, nước tương quyện sánh, mùi thơm theo hơi nóng bay lên, tỏa ra khắp phòng.

Thẩm Quân Mặc gấp một miếng khoai lang được cắt vuông vức lên. Thức ăn chưa vào miệng, mũi đã ngập tràn hương thơm đậm đà, âu cũng là một loại hưởng thụ. Từ xưa đến nay, anh không phải là người có

nhiều ham muốn với việc ăn uống. Đây cũng là lần đầu tiên anh mang theo một chút hiếu kì cùng mong đợi, muốn thưởng thức món ăn này.

Miếng khoai lang vừa cho vào miệng, bên ngoài giòn, bên trong mềm, dễ dàng khơi dậy sự thèm ăn, nhai chậm rãi, vị ngọt thanh của khoai, cộng với vị ngọt đậm đà của thịt, vào bụng, liền cảm giác rất thỏa mãn.

Về mặt Thẩm Quân Mặc vẫn lạnh nhạt, hờ hững nhưng đáy lòng lặng lẽ thừa nhận món ăn này thật vừa ý của anh.

Tiêu Dịch ngồi đối diện, một lòng mong đợi, cứ như người làm ra mấy món ăn này chính là anh ta: “Thấy sao? Ngon đúng không?”

Thẩm Quân Mặc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn anh ta, không hứng thú ừ một tiếng.

Tiêu Dịch cười khá đắc ý, gấp một miếng khoai cho vào miệng, vừa nhai vừa ngoảnh mặt về nhà bếp gọi một tiếng: “Cô chủ nhỏ, món ăn hôm nay rất ngon đấy. Cả anh bạn nổi tiếng hay soi mói của tôi cũng phải gật đầu khen ngợi”.

Khen ngợi?

Thẩm Quân Mặc nhú mày, theo tầm mắt của Tiêu Dịch nhìn về phía nhà bếp.

Căn nhà này của Giản Chi là một tòa nhà nhỏ, nói là tòa nhà nhưng thật ra diện tích hẹp đến đáng thương. Lúc trước nhà máy cha mẹ làm việc đột nhiên đóng cửa, không có tiền trả cho người lao động. Cha mẹ lại là vợ chồng công nhân viên chức. Nên lãnh đạo nhà máy dứt khoát đưa một cửa hàng nhỏ bỏ hoang trước đây vừa bán vừa cho cha mẹ Giản Chi.

Trước đây cho người khác thuê, sau này Giản Chi muốn mở một quán cơm nhỏ. Vì thế dọn dẹp sửa chữa qua loa, cứ thế bắt đầu kinh doanh.

Nhưng diện tích quán cực kì có hạn. Ở tầng một, phòng khách và phòng ăn không có sự phân chia rõ ràng, chỉ dùng một cái ghế sofa phân chia hai phòng. Nhà bếp cũng như vậy.

Đây cũng chính là lý do số người cô định thuê không nhiều, nếu nhiều quá thì ở đâu cho hết chứ!

Vì lẽ đó vào lúc này, Thẩm Quân Mặc chỉ nhắc mắt một cái, có thể dễ dàng nhìn thấy Giản Chi đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ phía sau cái bàn thủy tinh trong nhà bếp.

Tập dề trên người cô vẫn chưa tháo xuống, mái tóc dài được buộc tùy ý bằng một sợi dây có hoa văn đơn giản.

Trước mặt cô bày bốn món ăn tương tự nhưng mỗi phần so với bàn của anh thì ít hơn nhiều.

Lúc Tiêu Dịch gọi cô, đúng lúc Giản Chi đang gấp một miếng nắm hương cho vào miệng. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng ăn, miệng vẫn không ngừng nhai, má phồng lên xẹp xuống, nở nụ cười với anh và Tiêu Dịch.

Chỉ là một nụ cười bình thường nhưng bởi vì động tác trên khuôn mặt cô nên nó hơi khôi hài. Bộ dáng ngốc nghếch, ngây thơ đó cực kì giống một con vật nhỏ được cưng chiều.

Tiêu Dịch rất nhanh lại tập trung tinh thần vào món ăn trên bàn. Giản Chi thôi không nhìn nữa, nuốt hết thức ăn trong miệng.

Chỉ có Thẩm Quân Mặc ung dung thản nhiên, yên lặng thu vào trong tầm mắt vẻ mặt thỏa mãn không hề che giấu của cô.

Giản Chi vui vẻ hơn hử gấp một miếng khác, định cho vào miệng, đột nhiên phát hiện ra cái gì đó.

Động tác trên tay dừng lại một chút, ngó ngó, thì ra bạn của Tiêu tiên sinh cũng đang nhìn mình.

Ánh mắt của anh ta vừa thẳng thắn lại bình thản. Giản Chi tuy hơi bất ngờ nhưng cảm thấy anh ta không có ác ý, cô đành phải nở một nụ cười với anh ta.

Thẩm Quân Mặc cong môi cười, vuốt cằm ra hiệu với Giản Chi, ra dáng một thân sĩ lễ độ, nhã nhặn.

Chắc là rất ít khi tiếp xúc với người đàn ông kiểu này, nụ cười của Thẩm Quân Mặc khiến Giản Chi ấn tượng sâu sắc. Quả là một người đàn ông có khí chất, quan trọng nhất là anh ta còn có dáng vẻ khiêm tốn...

Dẫu sao một cô gái một mình kinh doanh, đối với người xa lạ, Giản Chi vẫn hết sức cảnh giác. Chỉ là lần này, tuy mới lần đầu tiên gặp gỡ, Giản Chi trong lúc vô tình đã tự động xếp Thẩm Quân Mặc vào hàng chính nhân quân tử.

Trong nhiều năm, bây giờ mới có một món ăn làm Thẩm Quân Mặc hài lòng. Hoàn cảnh yên tĩnh, bầu không khí ấm áp, độc đáo, mùi vị tuyệt vời. Không thể nghĩ ngờ rằng bất kể là dạ dày hay là lòng của anh đều được tiếp đãi thật tốt.

Thật không ngờ, tên nhóc Tiêu Dịch kia cũng có lúc thật tinh mắt, phát hiện ra một chỗ không tồi.

Sau khi ra khỏi quán, Thẩm Quân Mặc thản nhiên quay lại nhìn một chút.

Cửa quán ăn vẫn chưa đóng. Thấp thoáng trên các bức tường và vách ngăn phủ kín những cụm hoa. Trong khoảnh khắc, dường như đưa người ta trở về một thị trấn nhỏ kiểu Pháp. Bóng người loáng thoáng trong phòng, cô quán vội cái tạp dề hoa lên người rồi bắt đầu dọn dẹp chén bát...

Thẩm Quân Mặc đứng lại vài giây, về mặt hồ hững, lạnh nhạt rồi quay người, lên xe rời đi.

Nhà họ Thẩm

Đi qua một cái sân nhỏ, vừa bước tới cửa, Thẩm Quân Mặc đã nghe thấy tiếng cười đùa mơ hồ từ trong nhà vọng ra.

Biểu cảm trên mặt anh hơi hơi thay đổi, có chút ý cười. Anh đưa tay đẩy cửa lớn, đã thấy ngay sau cánh cửa, một đứa bé vừa cười khanh khách vừa lạch bà lạch bạch chạy đến chỗ anh.

Thẩm Quân Mặc đặt hành lý xuống, nhanh tay ôm lấy đứa bé, ước lượng một chút, cười nói: “Nặng lên nhiều đấy nhỉ?”

Đây là con gái của anh trai anh – Thẩm Quân Trạch, tên gọi Thẩm Mộ Đồng, mới tròn hai tuổi, đi còn chưa vững nhưng lại thích chạy nhảy, đúng là một đứa trẻ nghịch ngợm.

“Tiểu tô tô, tiểu tô tô đã về!” *(tiểu thúc thúc – tiểu tô tô, về sau sẽ dịch là chú cho thuận Việt và thống nhất)

Con bé phát âm còn chưa rõ, luôn luôn nói chữ “chú” thành chữ “tô”. Cả nhà từ già đến trẻ đều sửa lại cho bé vài lần, nhưng chẳng thành công, dứt khoát bỏ qua, không để ý. Hơn nữa, nghe con bé bi ba bi bô thật ra cũng dễ thương và đáng yêu.

Một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc ngắn bước đến, vươn tay bế đứa trẻ: “Chú con mới về nhà, rất mệt, đừng quần quít lấy chú thế.”

Cô nói xong cười dịu dàng hỏi thăm Thẩm Quân Mặc một chút.

Thẩm Quân Mặc cầm tay đứa trẻ, nhìn cô gái, mỉm cười, gật đầu nói: “Chị...”.

“Nó mệt mới ở đâu ra chứ, vừa về đã lo đi gặp gỡ bạn bè, cũng chẳng thèm nhớ đến người nhà”.

Người vừa nói là mẹ Thẩm, bà bế cháu gái bảo bối từ tay con dâu, còn tỏ vẻ trách móc nhìn con trai một cái. Chỉ có điều giọng điệu rõ ràng vui vẻ, nét mặt cũng nhẹ nhàng, đủ thấy chẳng phải tức giận thật.

“Cái thằng nhóc nhà họ Tiêu kia, chưa gì đã không thấy người đâu, đúng là chạy cũng nhanh thật, nếu không mẹ chắc chắn dạy dỗ nó một lần”.

Cha Thẩm vẫn ngồi ở sofa bỗng nói: “Nó vừa mới về, vậy quanh nó làm gì thế, để nó ngồi xuống nghỉ ngơi đã chứ!”.

Nói xong cau mày, trừng trừng mắt, lẩm bẩm: “Thằng nhóc họ Tiêu kia không phải đang thiết kế tòa nhà mới cho trường à, sao lại nhìn nhàn hạ thế, hôm nào phải dạy bảo mới được”.

Giọng nói trang nghiêm trước sau như một, thế mà mọi người nghe xong lại không nhịn được muốn cười.

Mọi người đều biết, trước đây mỗi lần Thẩm Quân Mặc về nhà, cha Thẩm tuy trong lòng rất vui, nhưng bởi giữa hai người còn nhiều vướng mắc chưa giải quyết được nên lúc nào cũng tỏ vẻ căng thẳng. Hôm nay cũng là lần đầu tiên tỏ ý che chở Thẩm Quân Mặc như vậy.

Ngay cả Thẩm Quân Mặc cũng nở nụ cười. Ấy nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện nụ cười này nào có ý tốt. Anh nhớ đến cảnh sau khi ăn trưa xong, Tiêu Dịch lái xe chở anh về. Đến cổng, nói thế nào cũng không chịu vào nhà, chỉ lấy hành lý ra rồi kiếm cớ còn nhiều việc phải làm mà chuồn mất.

Trêu anh không có ai làm cơm đón gió tấy trần là một chuyện, còn chọc vào mẹ Thẩm yêu con như mạng lại là một chuyện khác.

Chắc Tiêu Dịch sẽ không ngờ, mình đã nhanh nhẹn tìm cớ tránh đi, nhưng vẫn bị mẹ Thẩm ngăm ngăm tính toán sau lưng.

“Cha, biết cha vui mừng, nhưng sao lại thiên vị rõ ràng thế chứ”.

Chị dâu Đồng Thanh Dao pha một ấm trà nóng mang đến. Hôm nay không khí trong nhà tốt như vậy, cô cũng nhân dịp nổi hứng trêu chọc cha Thẩm.

Cha Thẩm nghe xong cũng không nói gì, chỉ bê chén trà uống một ngụm, vẫn giữ bộ mặt uy nghiêm.

Mẹ Thẩm từ lâu đã dặn dò người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ căn phòng của Thẩm Quân Mặc. Hành lý của anh không nhiều, một lát đã sắp xếp ổn thỏa. Chờ anh rửa mặt, thay đồ xong thì cha Thẩm cũng đã chờ anh trong phòng sách.

Nhà họ Thẩm không có lục đục, tranh giành, trục lợi lẫn nhau như những gia tộc khác. Bình thường mọi người chung sống hòa hợp. Nhưng vì Thẩm Quân Mặc và cha nhiều năm trước từng có mâu thuẫn, dẫu đó bầu không khí gia đình lúc nào cũng căng thẳng.

Thật ra bình thường thì Thẩm Quân Mặc vẫn là người rất ôn hòa, đặc biệt đối với người trong nhà. Vậy mà chỉ đối với việc cha Thẩm ép buộc anh đi dạy ở trường đại học K lại rất cố chấp.

Thế nhưng khoảng nửa tháng trước, cũng ở nhà, sau khi Thẩm Quân Mặc cùng cha nói chuyện suốt đêm. Kết quả là anh không những chấp nhận trở về nước mà còn bằng lòng đi dạy ở trường đại học K thay cho cha.

Thật ra trong lòng Thẩm Quân Mặc hiểu rất rõ, lần này cha có hơn một nửa là phóng đại. Đầu tiên là giả vờ ốm lừa anh trở về. Sau lại giả vờ phiền não nói mình đã đồng ý đề nghị của hiệu trưởng đương nhiệm của đại học K, đã bằng lòng dạy một lớp sinh viên. Rồi lại bảo không ngờ mình đột nhiên bị ốm, lo rằng không thể đảm nhận vị trí giảng dạy với khối lượng công việc nhiều như vậy.

Ngôn từ rõ ràng chính xác, vẻ mặt lộ ra chút xúc động.

... Thế là anh đồng ý.

“Công việc bên Pháp đã bàn giao xong chưa?”. Cha Thẩm ngồi ở sau bàn hỏi.

Thẩm Quân Mặc gật gật đầu, công việc liên quan đến bên Pháp, trừ anh trai ra những người khác trong nhà đều không biết gì.

Mà bây giờ trong giới kinh doanh thành phố B, Thẩm Quân Trạch là người đã có tiếng tăm lẫy lừng.

Lúc trước cha Thẩm đối với con trai cả không như mong muốn, nên đặt rất nhiều kỳ vọng vào đứa con thứ là Thẩm Quân Mặc. Cuối cùng vì quá nôn nóng nên thành ra vừa độc đoán vừa hung hăng, không chừa cả lối thoát ỉn.

Mà Thẩm Quân Mặc vì chống lại sự sắp xếp riêng của cha, sau khi tốt nghiệp trung học đã sang Anh. Anh học tài chính và pháp luật, bởi vì xa sông cách núi nên cha dù có tức giận đến mấy cũng không quản được anh, đến nỗi hơn nửa năm hai cha con không liên lạc với nhau.

“Cha đồng ý chuyện của con thì sẽ không thay đổi. Chỉ cần con dạy xong khóa sinh viên này, cha cũng coi như hoàn thành được nguyện vọng. Sau đó con đi đâu làm gì cha không can thiệp nữa”. Cha Thẩm dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Sự nghiệp bên kia không tiếp tục nữa chắc sau này cũng khó quay lại..”.

Thẩm Quân Mặc sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của cha. Anh dựa lưng vào ghế, hai cánh tay khoác lên thanh vịn hai bên, hai bàn tay đan vào nhau, ngón trỏ theo thói quen gõ gõ: “Cha, con đồng ý với cha thì cũng sẽ không thay đổi. Cha yên tâm, công việc bên kia đã bàn giao rõ ràng, hơn nữa trong thời gian ngắn...”. Anh dừng lại suy nghĩ một chút, lựa lời nói tiếp: “Trong vòng mấy năm tới, con không có ý định ra nước ngoài phát triển sự nghiệp”.

3. Chương 3: Dự Dỗ Chính Là Việc Tình Yêu Phải Làm

Đến bữa tối, các thành viên nhà họ Thẩm đến đầy đủ, không khí gia đình hòa hợp chưa từng có.

Mọi người không rõ buổi chiều trong phòng sách hai cha con đã nói gì, chỉ thấy rõ ràng cha Thẩm cười nhiều hơn mọi ngày.

Bởi mẹ Thẩm nấu nướng không giỏi, nên trong nhà có thuê một bác giúp việc chuyên nấu ăn. Thẩm Quân Mặc trước nay ăn như vậy cũng thấy bình thường, hôm nay đầu lưỡi bỗng nhiên trở nên soi mói.

Chắc là vị giác cũng có kén chọn, nó đã được ném qua một lần thì những thứ khác đều khiến nó khó chịu, không hứng thú gì nữa.

“Chú chú, Đồng Đồng muốn ăn ngô...” – trên bàn ăn vang lên tiếng nói trẻ con. Con bé còn ngậm cơm trong miệng, đưa đôi tay dính mỡ bóng loáng kéo ống tay áo Thẩm Quân Mặc, ngón tay chỉ chỉ vào tô canh sườn nấu ngô ở giữa bàn.

Đồng Đồng dường như rất quý Thẩm Quân Mặc. Mặc dù bé đã hai tuổi cũng chưa có cơ hội gặp Thẩm Quân Mặc nhiều lần, vậy mà cứ khư khư quần lấy anh, ngay cả lúc ăn cơm cũng thế. Đến nỗi cha đẻ của mình cũng quảng sang một bên, cứ thích ngồi bên cạnh Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân Mặc nghiêng người xoa xoa tóc trên đỉnh đầu của bé, gấp cho bé một miếng ngô vào bát.

Hành động của hai chú cháu đã kích thích sự nhạy cảm của mẹ Thẩm. Bà thả tay khỏi cái thìa, dáng vẻ mười phần mong đợi: “Quân Mặc, con ở nước ngoài lâu như vậy, có bạn gái chưa?”

Ngay lập tức, mọi người trên bàn ăn đều chuyển sự chú ý lên người anh.

Thẩm Quân Mặc dừng một chút, suy nghĩ của mẹ không phải đoán cũng đã hết sức rõ ràng: “Chưa có, với lại sắp tới con cũng chưa định suy nghĩ về chuyện này”.

Mẹ Thẩm hơi thất vọng. Bà nhìn cha Thẩm, hy vọng được ông giúp đỡ. Thế nhưng cha Thẩm đã đạt được món lợi lớn, vào lúc này sao có thể làm cho Thẩm Quân Mặc thêm khó chịu. Ông lựa chọn im lặng, giả vờ lảng tránh, gấp lên một miếng ngô, chơi trò so sánh hơn thua với cháu gái.

“Đúng là không có thần giao cách cảm”. Mẹ Thẩm tự cảm thán một câu để an ủi mình, rồi tiếp tục nói: “Mẹ vẫn thích con dâu Trung Quốc. Con đã về nhà thì nên suy nghĩ một chút về chuyện này, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa. Mà con xem, con cũng rất có duyên với trẻ con đấy chứ...”

Thẩm Quân Mặc bật cười: “Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên thôi, con không muốn cố ý sắp xếp”.

Mẹ Thẩm đành phải thôi, nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ, chả lẽ phải học tập chiều kia của cha nó, giả vờ ốm, lừa gạt con trai đồng ý?

Ăn xong bữa tối, cả nhà đến phòng khách vừa ăn trái cây vừa tán gẫu. Thẩm Quân Mặc thực ra hơi mệt, mà Đồng Đồng vẫn ăm ỉ muốn chơi với anh. Con bé phấn khích quá nên không thấy mệt mỏi, sức lực thật dồi dào.

“Đồng Đồng, để mẹ đưa con về phòng, kể chuyện cổ tích rồi đi ngủ nhé”. Cuối cùng Thẩm Quân Mặc cũng bày ra oai phong của người cha, ôm nhóc con đang ngồi trên đầu gối Thẩm Quân Mặc lên, giao cho vợ: “Muộn rồi! Trẻ con không nên thức khuya”.

Đồng Đồng mím mím miệng, nhìn Thẩm Quân Mặc, khuôn mặt giống như oan ức muốn khóc: “Cha xấu, con muốn chú, con muốn chú...”

Thẩm Quân Trạch ít khi nghiêm khắc với Đồng Đồng, bình thường hay dụ dỗ nuông chiều con bé. Lúc này nhìn con mang vẻ mặt đáng thương, anh lập tức bị đánh bại, không nhẫn tâm quát mắng được.

“Ngày mai chú sẽ dẫn Đồng Đồng đi ăn quán rất ngon, nên Đồng Đồng nhanh đi ngủ, ngày mai mới dậy sớm đi cùng được, nếu không chú sẽ đi một mình”. Thẩm Quân Mặc sờ sờ khuôn mặt của Đồng Đồng, vỗ về bé nhẹ nhàng.

Đồng Đồng nghe xong, biểu cảm nhanh chóng thay đổi, môi mím lại, tràn đầy tự tin nói: “Ngày mai cháu nhất định sẽ dậy”. Nói xong giục mẹ mau mau dẫn bé trở về phòng ngủ.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai anh em.

Thẩm Quân Trạch day day trán, hơi bất đắc dĩ nở nụ cười: “Đề nghị của mẹ, em cũng thử suy nghĩ xem, Đồng Đồng ít khi nghe lời người khác như vậy”.

Thẩm Quân Mặc liếc anh trai một cái, vẫn mang bộ mặt hờ hững, không thấy phản ứng, suy nghĩ chắc bay đến tận phương nào rồi.

“Thật quyết định đi dạy ở trường đại học K?”. Thấy Thẩm Quân Mặc im lặng, Thẩm Quân Trạch cũng không trêu chọc nữa, thay đổi giọng điệu: “Công việc của em ở Pháp vẫn rất tốt mà”.

Thẩm Quân Mặc dựa vào ghế sa lông, một tay chống ở huyệt thái dương nói: “Cha nói em làm giảng viên, em sẽ làm tốt”.

Thẩm Quân Trạch phì cười: “Xem ra em đã suy nghĩ kỹ. Từ nhỏ đến lớn, em luôn luôn có chủ kiến. Mấy năm nay cũng bí mật giúp công ty nhiều việc. Nếu quyết định về nước phát triển, công ty anh sẽ mời em một vị trí không tồi...”

“Nửa tháng trước em cùng cha nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy làm giảng viên cũng là một nghề không tệ. Tạm thời em có một ít hứng thú với nó”. Thẩm Quân Mặc xoa xoa huyệt thái dương, thật sự rất mệt mỏi: “Em tuy rằng học kinh tế và pháp luật, nhưng như anh biết, chỉ là do muốn chống đối lại cha mà thôi, chứ thích thú thì không nhiều”.

Đứng dậy đi gần đến chân cầu thang, giọng nói Thẩm Quân Mặc chợt thay đổi, mang theo một chút vui đùa: “Ở nước ngoài đã bị nhà tư bản bóc lột rồi, về nước anh hãy tha cho em đi. Không khí trường học rất thoải mái, em sẽ coi như mình đang nghỉ phép”.

Thẩm Quân Trạch bật cười theo: “Mấy câu này em đừng để cho cha nghe được, kiểu gì cha cũng tức giận mất thôi”.

Thẩm Quân Mặc đã bước lên cầu thang đi đến tầng hai, âm thanh vắng vắng vọng đến: “Cha có giận hay không em không biết. Nhưng nếu để cho cha biết anh đứng ở sau lưng khoét góc tường của cha, nhất định sẽ nổi trận lôi đình, điều này không thể nghĩ ngờ”.

Thẩm Quân Trạch hơi choáng váng. Một lát sau vừa cười vừa lắc đầu. Đứa em trai này thật là, ai nói sinh ra từ dòng dõi thư hương thì sẽ hiền lành, lịch sự. Từ nhỏ đến giờ, chuyện ngậm chịu thiệt giống như vừa rồi, người anh trai như anh đã trải qua bao nhiêu lần, tưởng chừng có thể viết thành một quyển sách lịch sử đầm máu và nước mắt rồi.

Đêm nay, Giản Chi cũng rất mệt.

Khách đặt trước bữa tối vượt quá so với buổi trưa. Đợi được đến khi khách rời đi, cô kéo thân thể mệt mỏi dọn dẹp qua loa rồi lên gác nghỉ ngơi.

May mắn là trước khi đi Mỹ, cha mẹ đã đặc biệt sửa chữa bên dưới gác xép. Xây một vách ngăn tạo một phòng tắm nho nhỏ. Bên cạnh cửa sổ đặt một cái giường. Tuy rằng có hơi đơn sơ, nhưng cũng đầy đủ vật dụng. Một mình cô ở vô cùng thoải mái và dễ chịu. Còn hơn là mỗi khi quán đóng cửa muộn, cô lại phải vội vàng bắt xe buýt mất nửa giờ để về nhà ở khu Tân Thành.

Giản Chi cầm chiếc khăn khô lau tóc của mình. Tuy đã mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ mở máy tính ra, đăng thông tin về thời gian, địa điểm, vị trí tuyển dụng. Làm xong mới thoải mái ngáp một cái, đóng máy tính lại, đi về giường nằm ngủ... Hy vọng có thể nhanh chóng tuyển được nhân viên.

May mắn là so với dự liệu của Giản Chi, mọi việc thực sự rất thuận lợi. Ngày hôm sau đã có người tìm tới quán xin phỏng vấn.

“Em tên là Ôn Tử, Ôn trong ôn ôn, Tử trong bồ đào tử, là sinh viên ở trường đại học K...”

Người đến phỏng vấn là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt thuần khiết, có vẻ rất thích cười. Trong khi nói chuyện, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện.

Giản Chi nghĩ cô bé này trông thật vừa mắt. Vì chưa bao giờ tuyển nhân viên cho nên cô nói thêm một chút về tình hình trong cửa hàng: “... Tình hình hiện nay của cửa hàng là như thế. Em vẫn là sinh viên, đi làm thêm có ảnh hưởng đến chuyện học hành không?”

Ôn Tử vừa nghe xong, ngay lập tức khoát tay nói: “Không hề không hề, chương trình học của học kì này không nặng. Hơn nữa thầy cô trường em còn khuyến khích sinh viên tiếp xúc với thực tế xã hội nhiều hơn. Trường đại học K cũng gần đây, còn có xe buýt chạy thẳng đến cửa hàng, rất tiện...”

Nhìn cô bé đối diện hơi sốt ruột, Giản Chi cười cười: “Nếu đã vậy, chào mừng em gia nhập. Tuy chỗ chị tiền lương không cao lắm, nhưng nếu em không ngại, chị có thể bao ăn, đi làm cũng nên được ăn ngon đúng không?”

“Thật à?” Ôn Tử rõ ràng không hề nghĩ còn có ưu đãi tốt như vậy. “Vậy thì quá tốt rồi. Cảm ơn cô chủ”.

Giản Chi vừa nghe cách gọi như thế, trong nháy mắt không thể nhịn cười: “Chị cũng còn trẻ, em đừng gọi là cô chủ nữa, trực tiếp gọi tên Giản Chi đi...”

Hai người có vẻ rất hợp nhau, ngồi tán gẫu một hồi.

Sau khi nói chuyện, Giản Chi mới biết Ôn Tử là người thị xã T. Cô đi học ở đại học K nên cha mẹ có nhiều gánh nặng. Lần này, trước mấy ngày nghỉ đông, cô cố gắng tìm kiếm một cơ hội làm thêm, không ngờ là ngay lập tức tìm thấy.

Giản Chi thật sự yêu thích cô gái kiên cường, mạnh mẽ này. Trước khi đi còn cho cô ấy một hộp bánh ngọt mang về trường ăn.

Ôn Tử cũng không ngại ngần, cười cười nhận lấy, ngay tại chỗ đã mở hộp ra lấy một miếng bánh cho vào miệng: “Ồi ời ời! Ăn ngon thật! Sau này mình có lộc ăn rồi!”

Biểu cảm trên mặt cô ấy rất sinh động. Giọng điệu tuy có hơi khoa trương nhưng ánh mắt lại chân thành. Giản Chi bị cô chọc cho cười.

Có lẽ đây chính là duyên phận. Có những người lần đầu tiên gặp mặt đã có thể thân quen như vậy, có những người gặp cả đời cũng không thể trở thành bạn tâm giao.

4. Chương 4: Sa Lát Hoa Quả

Hôm nay là ngày khai giảng của trường đại học K, cũng là ngày tòa nhà mới của trường khởi công xây dựng. Vì thế lễ khai giảng học kì này rõ ràng vô cùng long trọng.

Hiệu trưởng trường đã sớm liên lạc với Thẩm Quân Mặc, mời anh nhất định phải đến tham dự.

Trường đại học K mấy năm nay vẫn dồn hết sức để bồi dưỡng và đảm bảo chất lượng về ngoại ngữ của sinh viên, nên rất cần những nhân tài như Thẩm Quân Mặc.

Vừa có hai bằng tiến sĩ đại học Cambridge, vừa có cha từng là hiệu trưởng đại học K nên lãnh đạo trường đối với Thẩm Quân Mặc hết sức coi trọng.

Dù Thẩm Quân mặc sắp nhận chức giảng viên cũng không phải là lĩnh vực chuyên môn của anh, nhưng nhìn vào cách giáo dục ngày xưa của hiệu trưởng Thẩm, nhà trường ngay lập tức đồng ý đề nghị của hiệu trưởng Thẩm. Không thể không thừa nhận, về điểm này, lãnh đạo trường vẫn là nhìn xa trông rộng.

Từ bãi đậu xe đi ra, đi bộ trên con đường mòn trong khuôn viên trường, Thẩm Quân Mặc với vóc dáng cao lớn, mạnh mẽ cùng khuôn mặt tuấn tú đã lập tức thu hút biết bao nhiêu ánh mắt.

Học viện ngoại ngữ vốn nhiều nữ ít nam. Nên lúc này, trong sân trường xuất hiện một người đàn ông khí chất và đáng người đều ưu tú như vậy, tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý, hiếu kỳ của sinh viên nữ trong học viện.

Là người trong cuộc, Thẩm Quân Mặc vẫn cứ mang cái dáng vẻ không lạnh không nóng, nở nụ cười nhã nhặn như có như không. Chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy anh không hề nghiêm khắc, nhưng cũng chẳng dễ để thân thiết.

Trình tự khai giảng thì năm nào cũng như năm nào. Chỉ là năm nay, sau khi đại diện nhà trường phát biểu xong, người chủ trì không trực tiếp quay về sân khấu mà lại đưa micro cho hiệu trưởng.

Đi tới bục phát biểu, hiệu trưởng bắt đầu giới thiệu những giảng viên mới về trường năm nay. Lần lượt từng người đứng dậy nhìn về phía học sinh giờ tay chào hỏi. Đến lượt Thẩm Quân Mặc, thanh âm giới thiệu trên bục rõ ràng càng thêm long trọng.

Thẩm Quân Mặc khoe miệng khẽ cười, đứng dậy quay đầu nhìn về sinh viên dày đặc phía sau, vẫy vẫy tay. Khi này ở trong sân trường anh đã gây nhiều sự chú ý, hướng gì trong tính hướng này bao nhiêu cặp mắt nhìn vào anh. Ngay lập tức, một vài ánh mắt sắc bén nhanh chóng nhận ra anh.

Tức khắc, bầu không khí trở nên sôi sục. Sinh viên bắt đầu reo hò ầm ỹ khắp nơi. Sinh viên chuyên ngành tiếng Pháp là những người hưng phấn nhất. Mà sinh viên các chuyên ngành khác bắt đầu ngẫm suy tính làm sao để có một chân trong lớp tự chọn môn tiếng Pháp.

Khai giảng kết thúc, Thẩm Quân Mặc định đi ngay, nhưng hiệu trưởng lại muốn mời anh tham dự nghi lễ khởi công xây dựng tòa nhà mới của trường. Anh đang muốn từ chối khéo léo, ai ngờ nhận được điện thoại của Tiêu Dịch.

Tiêu Dịch rõ ràng đang vội đi trên đường, tốc độ nói rất nhanh. Đại ý muốn Thẩm Quân Mặc đừng rời khỏi trường, chờ anh ta đến tham dự lễ khởi công xong rồi cùng nhau về luôn.

Tất nhiên Thẩm Quân Mặc sẽ không để cho anh ta sai khiến, từ chối xong định cúp điện thoại ngay. Tiêu Dịch đang vội nên cũng không nói nhiều, chỉ bảo anh ta đã đặt bàn ở quán ăn lần trước dành cho hai người bọn họ. Nếu không đi thì lãng phí quá.

Không ngờ Tiêu Dịch nói bậy nói bạ vài câu đã khiến Thẩm Quân Mặc gật đầu đồng ý.

Bên này vừa cúp điện thoại, bên kia Tiêu Dịch cũng nhấn mạnh chân ga tăng tốc. Vốn dĩ hoạt động khởi công thế này Tiêu Dịch chẳng muốn tham gia chút nào. Chỉ định tùy tiện cử một đồng nghiệp cùng công ty đến tham gia, ai ngờ bị cha Thẩm gây khó khăn, anh đành phải vội vã chạy đến.

Vì bị những chuyện khác kéo dài, thấy thời gian không còn kịp, Tiêu Dịch sau khi dừng xe, đóng sầm cửa, hướng về phí tòa nhà mới chạy bán sống bán chết.

Trường đại học K trông rất nhiều cây xanh, ngay cả trong mùa đông, vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều hàng cây xanh mướt.

Tiêu Dịch từng đến trường đại học K khảo sát hiện trường vài lần. Anh còn nhớ rõ trái con đường này sẽ có một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, vừa khéo là con đường ngắn nhất đi đến tòa nhà mới.

Anh không hề do dự nhanh chóng bước đi. Khách hàng khác thì không sao, làm mất lòng cha Thẩm thì dứt khoát sẽ có chuyện chẳng lành.

Tiêu Dịch cứ thế nhấc chân chạy. Ai ngờ vừa đến chỗ rẽ, anh chưa kịp nhìn thấy đường ở đâu, đã bị một người cúi đầu đối diện va vào.

Thấy người kia cũng hấp tấp, bước loạng choạng về phía Tiêu Dịch, trông như muốn ngã xuống, Tiêu Dịch phản xạ có điều kiện vươn tay đỡ lấy.

“Này, anh làm gì vậy! Nhanh thả tay ra...” Ôn Tử ngẩng đầu, hung dữ nhìn chằm chằm cái kẻ đang chắn đường này, giọng nói vừa giận vừa xấu hổ, có vẻ muốn bùng nổ.

“Gi, cô va phải tôi mà còn hung hăng nhỉ!” Giọng điệu của đối phương cũng tức không kém. Tiêu Dịch lúc đầu còn hơi nổi nóng, nhưng nhìn lại thấy cô gái nhỏ mặc lễ phục, đoán chừng là người của hội sinh viên trường đại học K đây. Chắc, sinh viên nữ ngày nay sao lại dễ dàng hung dữ với người khác thế chứ!? Anh khẽ nhếch lông mày, trong lòng đột nhiên nổi hứng muốn đùa giỡn.

“Tôi”. Ôn Tử tuy tức giận, nhưng nhanh chóng xem lại tình huống phát sinh, đành phải chịu thua: “Chỗ này tầm nhìn không được tốt, chúng ta đều có lỗi, coi như hòa đi”.

Tiêu Dịch nhìn khuôn mặt đỏ bừng lên của cô gái nhỏ, anh cũng không làm gì cô, sao cô lại mang bộ dáng quẫn bách như bị ức hiếp.

“Đã hòa nhau rồi, anh còn lôi kéo tôi làm gì! Còn không thả tay!” Thấy Tiêu Dịch nửa ngày không phản ứng, giọng nói Ôn Tử lại hơi khó chịu.

Kể ra cô cũng quá xui xẻo. Là người của đội lễ nghi tham gia khởi công xây dựng tòa nhà mới. Lúc đầu còn vui vẻ vì được mặc trang phục thật đẹp. Ai ngờ dè cả từ trước đến nay không bao giờ đúng giờ bằng ghé thăm. Lễ phục màu trắng làm sao che giấu được.

Cô đành phải vội vàng tìm người thay thế mình, một đường che che giấu giấu chạy vào đường tắt này. Chẳng ngờ con đường bình thường yên ắng không ai biết đến, hôm nay đột nhiên xuất hiện một người đàn ông.

“Cô sốt sắng làm gì, ai không biết còn nghĩ tôi đường đường một người đàn ông đang bắt nạt một sinh viên”. Tiêu Dịch miệng thì nói nhưng cũng buông lỏng cánh tay.

Ôn Tử không phản ứng lại, chỉ cảnh giác lùi về phía sau, vòng qua khúc rẽ. Tiếp theo cứ đi giật lùi một cách kì quặc như vậy đến gần hết con đường. Cho đến khi thấy chỗ ngoặt khác mới xoay người, nhanh chóng chạy mất dạng.

Ban đầu Tiêu Dịch cực thất vọng, cứ nghĩ cô gái này sao mà quái gở. Anh là thú dữ hay yêu ma, ban ngày ban mặt cần phải đề phòng anh sao?

Nhưng trong khoảnh khắc ngắn khi cô xoay người lại, Tiêu Dịch dễ dàng hiểu lý do vì sao cô gái khó chịu.

Có trách thì chỉ trách... Trên bộ sườn xám màu trắng kia... có một vết màu hồng muốn giấu cũng khó mà giấu được.

Khi về đến kí túc xá, toàn thân Ôn Tử đổ mồ hôi lạnh, bụng dưới còn âm ỉ đau nhức...

Cô nhanh chóng thay quần áo sạch. Khi thấy bộ sườn xám màu trắng nhiễm một vết đỏ thì khuôn mặt cũng đỏ bừng theo. Đoán chắc chuyện này có lẽ đã bị gã đàn ông đáng ghét kia nhìn thấy, càng nghĩ càng khó chịu, hai bàn tay không tự chủ bóp chặt.

Rồi.

Theo yêu cầu của Giản Chi nên thời gian biểu của Ôn Tử hôm nay là sau khi tham gia lễ khởi công tòa nhà mới, cô sẽ đến quán cơm làm việc.

Nhưng chuyện như này, cô còn muốn giặt sạch bộ lễ phục, chắc sẽ đến muộn rồi.

Ôn Tử lấy di động ra gọi xin phép Giản Chi sẽ đến muộn nửa giờ.

“Không sao” thanh âm của Giản Chi xuyên qua điện thoại truyền tới: “Hôm nay khách hàng đặt trước chỉ có hai người, chị có thể ứng phó được. Em cứ ở ký túc xá nghỉ ngơi, đừng đến đây”.

Vừa rồi Ôn Tử gặp chút chuyện oan ức, giờ lại nghe giọng nói Giản Chi dịu dàng, âm áp truyền tới khiến cô thật cảm động: “Chị Chi, chị tốt quá”.

Rất hiếm khi thấy Ôn Tử cảm tính như vậy, Giản Chi hơi ngạc nhiên, có lòng khuyên giải, cười đùa nói: “Không có tốt thế đâu. Em nghỉ thì tiền lương hôm nay chị không phải trả. Hơn nữa, hôm nay chị mới làm ra vì món ăn mới, em lại không có lộc ăn rồi”.

Ôn Tử xì mũi, bật cười thành tiếng.

Lễ khởi công vừa kết thúc, Thẩm Quân Mặc và Tiêu Dịch khéo léo từ chối lời mời ăn tiệc của lãnh đạo trường. Hai người nhanh chóng lái xe tới quán cơm của Giản Chi.

Tuy nói chỉ có hai người đặt trước nhưng Ôn Tử tạm thời vắng mặt cũng khiến trình tự làm việc của Giản Chi hơi lộn xộn. May mắn tất cả các khâu cô đã quen tay từ lâu nên làm vẫn nhanh, chỉ là so với bình thường thì lúc bưng món ăn ra cô làm hơi chậm.

“Thật xin lỗi, nhân viên đột nhiên xin nghỉ vì cơ thể không khỏe nên hôm nay dọn món ăn hơi chậm”. Đặt món ăn cuối cùng lên bàn, Giản Chi áy náy giải thích với Tiêu Dịch và Thẩm Quân Mặc.

“Không sao, cô cứ từ từ, chúng tôi không vội”. Thẩm Quân Mặc đặt tay xuống giữa bàn, khoe miệng cong lên một nụ cười nhả nhận, ngẩng đầu nhìn về phía Giản Chi đang đứng cạnh bàn.

Đặt cơm cũng là do Tiêu Dịch đặt. Tiền cơm cũng là do anh móc túi ra mời khách. Đáng lẽ lời này anh mới là người thích hợp trả lời, không ngờ lại bị Thẩm Quân Mặc dành mất.

Tiêu Dịch cảm thấy bất ngờ, quay đầu liếc nhìn vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên của tên bạn thân. Một giây sau, anh nhú mày, miệng khê nở một nụ cười nhiều chuyện. Anh hơi hơi hiểu chuyện gì rồi, hoặc phải nói là anh phát hiện được chuyện hay ho rồi.

Thế nhưng Giản Chi không suy nghĩ được nhiều như Tiêu Dịch. Thấy Thẩm Quân Mặc rộng lượng, đáy lòng đối với anh lại ấn tượng càng tốt hơn.

Cô cười với Thẩm Quân Mặc, trở về nhà bếp. Ở bên trong lục lọi, sửa soạn vài giây rồi nhanh chóng đi ra, trên tay mang thêm hai cái túi giấy dai nhỏ.

“Đây là bánh ngọt tôi mới làm sáng nay, mời hai người, miễn phí, coi như đền bù cho hôm nay”. Giản Chi nói xong chia mỗi túi cho Tiêu Dịch và Thẩm Quân Mặc. (Đoán là anh Mặc lát nữa sẽ lấy luôn túi của anh Dịch :v)

Tiêu Dịch cầm túi trên tay ước lượng một chút, sau quay đầu cố ý cười lấy lòng Giản Chi: “Vậy thì thật cảm ơn cô, không ngờ ăn cơm còn được mua một tặng một thế này”.

Tiêu Dịch cố ý đồ riêng. Nhất là khi nói đến mua một tặng một còn không có ý tốt cố tình liếc nhìn Thẩm Quân Mặc.

Nhưng căn bản Thẩm Quân Mặc không phản ứng lại lời anh ta, chỉ lơ đãng nghịch vớ vẩn cái túi giấy, tiện thể nhìn Giản Chi: “Cảm ơn”.

Bữa cơm này mỗi người đàn ông đều mang suy nghĩ riêng mà ăn.

Tiêu Dịch vẫn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Thẩm Quân Mặc và Giản Chi, còn tìm tòi, suy nghĩ xem tên bạn thân khi nào thì đã có ý đồ.

Mà Thẩm Quân Mặc, sau khi Giản Chi quay về bếp cũng không nói thêm gì, toàn tâm toàn ý ngồi ăn.

Đến khi Tiêu Dịch lấy lại tinh thần, thì món nấm bào ngư Nhật nướng mà anh thích nhất đã sạch sành sanh.

Thẩm Quân Mặc vẫn chưa đã thèm, rút một tờ giấy lau khoe miệng.

Tiêu Dịch nhìn chằm chằm cái đĩa đã thấy đầy, đến nỗi vẻ mặt đã mang mấy phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Theo như Giản Chi nói thì hôm nay, món nấm bào ngư Nhật nướng là món mới được đưa ra.

Cắt nấm bào ngư thành những miếng có độ dày vừa phải, sau đó thả vào nồi rán đến vàng óng ánh, mặt trên rắc một ít đậu phộng đã được giã nhỏ, ớt bột, tiêu bột và tỏi băm, cuối cùng vớt ra ngoài thì rắc thêm 1 lớp hành băm. Nấm bào ngư được xếp vào giữa đĩa, xung quanh trang trí thêm măng tây xào xanh biếc.

Khi món ăn hoàn thành, dù là màu sắc hay hương vị, đều không thể soi mói được.

Nhất là mùi vị phong phú vô cùng, tầng tầng lớp lớp thay đổi. Nấm bào ngư thấm đều các mùi vị, càng khiến cho người ta sau khi ăn nhớ mãi.

Khi món ăn mới được mang ra, Tiêu Dịch chỉ gặp một miếng nhỏ đã bị hỗn hợp mùi vị kỳ diệu này khiến mình bất ngờ. Ai biết mới ngồi suy nghĩ một hồi, chờ đến khi lấy lại tinh thần thì ngay cả một mảnh vụn cũng không còn.

Anh hùng dữ trừng Thẩm Quân Mặc một cái, nhìn về phía Giản Chi đang ngồi sau cái bàn thủy tinh.

Lúc đó Giản Chi đang cắn một miếng nấm bào ngư, thấy Tiêu Dịch nhìn mình, lại theo thói quen nở một nụ cười xã giao.

Tiêu Dịch tức giận không có nơi trút, tức anh ách nghĩ, bây giờ hai người này còn hợp lại chinh mình sao?

5. Chương 5: Ngõ Mưa

Trường đại học K, lớp học tiếng Pháp.

Đây là tiết học đầu tiên trong học kì mới của môn Tiếng Pháp. Rất nhiều sinh viên chuyên ngành khác vì ngưỡng mộ, yêu thích mà đến học đã khiến cho phòng học vốn rộng rãi không còn một chỗ trống.

Chuông báo vào học đã reo, nhưng sinh viên trong lớp giống như không nghe thấy, vẫn tùm ba tùm bầy bàn tán xôn xao...

Bống cửa gỗ trước lớp học bị kéo ra. Ngay khi tiếng chuông dừng lại, một bóng người xuất hiện ở cửa.

Tất cả sinh viên đều tự động ngừng nói, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về cửa.

Thẩm Quân Mặc dừng lại một chút rồi bước vào. Một tay giữ ở mép chiếc áo khoác màu xám tro, một tay khác buông xuống tự nhiên bên người. Bàn tay với những ngón tay thon dài cầm một quyển giáo án mới.

Thong thả đi đến bục giảng thì đứng lại. Đặt quyển giáo án trong tay lên giữa bàn, rồi cởi áo khoác đặt vào dưới bàn.

Sinh viên bên dưới im lặng nhìn anh, vẻ mặt chăm chú đến kì lạ.

Thẩm Quân mặc ngẩng đầu. Chẳng biết từ khi nào trong tay đã có thêm một cái kính gọng vàng. Anh nheo mắt mang kính vào, trông hợp không thể tả.

Hôm nay anh không mặc một bộ âu phục đen như trước mà đổi thành một bộ màu đỏ rượu. Bên trong mặc áo sơ mi trắng cùng với cặp kính tinh xảo trên sống mũi. Cả người toát lên vẻ nhu hòa, thân thiện, lại ít đi một phần khôn khéo và sắc bén.

Phía dưới phần lớn sinh viên nữ đã nhìn đến ngây ngốc, một vài người hai má còn ửng hồng. Trong ánh mắt của các sinh viên nam đều là sùng bái và ngưỡng mộ.

“Bình thường tôi ít khi mang kính” Thẩm Quân Mặc bước xuống hàng ghế đầu tiên, nhếch miệng cười ôn hòa và nói: “Nhưng vì đảm bảo lợi ích cho các bạn trong tương lai, tôi sẽ cố gắng thích nghi. Hy vọng các bạn cũng như vậy”.

Lời nói còn chưa dứt, cả đám sinh viên ngồi dưới tự nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại. Tuy dáng vẻ thầy giáo Thẩm đứng dưới bục giảng vẫn là một quý ông thanh lịch, nhưng lời nói giống như đang ngầm cảnh cáo vậy.

Vì thế, sau này chỉ cần trên lớp học bọn họ hơi lơ là thì ngay lập tức sẽ bị “mắt vàng chói lửa” của thầy Thẩm bắt được...

Ôn Tử ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên chỗ gần tường. Nhân lúc Thẩm Quân Mặc xoay người viết lên bảng, cô dùng cùi chỏ nhẹ nhàng huých huých sinh viên bên cạnh, về mặt khó hiểu nói: “Mình có cảm giác không tốt lắm, thầy Thẩm chắc sẽ khó đối phó đây”.

Sinh viên bên cạnh nghe vậy, gật gật đầu đồng ý, rồi vô tư cười nói: “Nhưng mình vẫn cảm thấy thầy rất có sức hấp dẫn!”.

Ôn Tử nhếch nhếch miệng, trong lòng vẫn không tự chủ đồng ý với quan điểm của bạn học.

Buổi tối khi đến làm tại quán cơm của Giản Chi, Ôn Tử cứ thế kể cho Giản Chi nghe về người thầy giáo mới rất có sức hấp dẫn của mình.

Cô đem rau dưa đã rửa sạch để vào bên trong bồn, đẩy đẩy vai Giản Chi, giả vờ giả vịt hăng giọng nói: “Il y a un spectacle plus grand que la mer, c'est le ciel ; il y a un spectacle plus grand que le ciel, c'est l'intérieur de l'âme.....” (“Đó là một cảnh tượng còn rộng hơn cả mặt biển, hơn cả bầu trời; đó là điều tuyệt vời dẫn tới thiên đường...”)(T.T) trích từ Những người khốn khổ của Victor Hugo – mà đọc thì có vẻ như tác giả bảo câu này là danh ngôn ~~)

Đây là một đoạn văn của đại văn hào Hugo mà Thẩm Quân Mặc đọc hôm nay. Khi anh ta vừa mở miệng đọc, khiến toàn bộ sinh viên trong giảng đường đều chấn động.

Tất nhiên là Giản Chi không hiểu, cô cong cong khóe miệng cười hỏi: “Đây là bài học tiếng Pháp hôm nay hả? Nghe rất êm tai, dịch nghĩa sang tiếng Trung là gì?”.

“Đúng không đúng không, chị cũng thấy rất êm tai?”. Ôn Tử hỏi một đằng trả lời một nẻo, cười hì hì nói: “Em nói với chị, thầy Thẩm mới tới của tụi em mà đọc đoạn văn này còn hay hơn bao nhiêu lần! Chị không thấy đấy thôi, bạn bè của em đều sùng bái thầy đến tận trời. Mới học có một tiết mà thầy đã thu phục được mọi người rồi...”.

Nghe Ôn Tử nói có vẻ cường điệu, nhưng tất cả đều là sự thật.

Giọng nói của Thẩm Quân Mặc khi phát âm tiếng Pháp có sự độc đáo và đặc biệt riêng, khiến ọi người không tự chủ được đều bị thu hút vào. Ban đầu còn nhiều người khiếp sợ anh, nghe anh đọc xong đoạn văn trên đã nhanh chóng chuyển thành khâm phục, vui vẻ thuận theo.

Ôn Tử luyện thuyết liên tục, tất cả đều là sự khen ngợi, tôn kính của cô với vị thầy giáo họ Thẩm kia. Kể hăng hái đến nỗi còn bắt chước động tác mô phỏng theo, khiến Giản Chi đứng bên cạnh không nhịn nổi cười.

Ôn Tử thấy Giản Chi cười thì nghĩ chị ấy không tin mình, nên nghiêm túc nói: “Chị Chi, lời em nói không hề khoa trương, nếu chị không tin, có thể cùng em đến dự thánh giờ học của thầy Thẩm”.

Giản Chi khoát khoát tay, đặt nguyên liệu nấu ăn đã cắt gọn vào trong bát: “Chị đâu có không tin em chứ”.

Nhưng Ôn Tử vẫn không chịu buông tha: “Đi nghe một buổi giảng cũng không mất mát gì, chị Chi, chị đi nhé. Thầy Thẩm của tụi em thật sự rất tuyệt vời! Là kiểu người đàn ông xuất sắc mà mọi người hay nói”.

Nụ cười trên mặt Giản Chi còn chưa tắt, dịu dàng nói: “Tụi em đi học, chị đi dự thánh như vậy sẽ bị phát hiện”.

“Có sao đâu! Tiết học của thầy Thẩm người dự thánh nhiều không đếm xuể, rất nhiều người ở chuyên ngành khác. Thầy Thẩm cũng không biết mà”.

Từ tận đáy lòng Ôn Tử cảm thấy Thẩm Quân Mặc là một người đàn ông chất lượng tốt cực kì hiếm thấy, hơn nữa rất xuất sắc. Cô và Giản Chi tuy thời gian sống chung chưa được bao lâu, nhưng hai người vừa gặp mà như đã quen, tình bạn chân thành, rất bền vững kiên cố.

Vì vậy Ôn Tử thấy nên để Giản Chi mở mang tầm mắt.

Giản Chi hơi dao động, dừng một lát, rồi lắc đầu nói: “Thôi đi, người dự thánh khác đều là sinh viên, chị tham dự sẽ gây sự chú ý mất”.

Nghe thế Ôn Tử bật cười thành tiếng: “Chị Chi, hóa ra chị lo lắng chuyện này?”.

Ôn Tử đưa tay ngăn công việc Giản Chi đang làm, kéo cô đến cửa kính nhà bếp, vừa nhìn vào gương vừa xuyết xoa cảm thán: “Chị Chi, chẳng lẽ chị không biết chị rất trẻ ư? Chà chà... làn da mềm mại này, đến trường của em, không khéo người khác còn nghĩ chị là hoa khôi đấy...”

Tuy bị ngôn ngữ và ánh mắt của Ôn Tử khiến bản thân khó xử, nhưng Giản Chi vẫn tự biết người biết ta, không nói gì cười cười tránh ra khỏi tay Ôn Tử, quay lại nhà bếp nấu ăn.

Có xua đuổi Ôn Tử cũng không chịu đi, cứ quẩn lầy nên Giản Chi không chịu nổi, đành đồng ý với cô ấy.

Đương nhiên Ôn Tử cực kì hài lòng, lấy điện thoại ra kiểm tra thời khóa biểu, khẳng định lại một lần nữa với Giản Chi. Không cho Giản Chi thời gian suy nghĩ thay đổi ý định, ngay lập tức cẩn thận thảo thuận với cô sáng ngày một hẹn gặp nhau ở cửa trường đại học K.

Giản Chi không có cách nào bắt chẹt Ôn Tử, nhu thuận gật đầu đồng ý.

Thật ra là một người ham ăn và đam mê nấu nướng, đối với tiếng Pháp Giản Chi vẫn luôn có một sự tò mò mãnh liệt và niềm hứng thú vô tận. Món ăn Pháp nổi tiếng như vậy, danh hiệu Michelin trong truyền thuyết...

Cách cửa nhà Giản Chi không xa có xe buýt chạy thẳng tới trường đại học K. Cô nhìn quanh quẩn, hơi do dự bước xuống xe.

Lúc đồng ý là một chuyện, lúc đến hẹn lại là một cảm giác khác.

Cô nhìn tòa nhà sau cổng trường đại học K, nhìn những sinh viên đi qua đi lại. Tự nhiên Giản Chi thấy ảo não phiền muộn chính mình. Tại sao lại không chịu nổi sự quẩn quýt mà đồng ý hồ đồ với con bé Ôn Tử kia. Nếu lát nữa mà bị phát hiện sẽ thành chuyện cười mất thôi.

“Chị Chi”. Giọng cười toe toét của Ôn Tử truyền tới, cắt ngang suy nghĩ của Giản Chi.

Giản Chi bước lên trước, định mở miệng, lại bị Ôn Tử cướp lời.

Ôn Tử nhảy nhót đi đến trước mặt Giản Chi, ôm cánh tay cô một cách thân mật, không hề dừng lại đã kéo cô bước về phía sân trường: “Chúng ta phải nhanh lên, giờ học của thầy Thẩm rất quý hiếm, chậm chân một chút sẽ không có chỗ ngồi”.

Giản Chi do do dự dự, cuối cùng vẫn theo Ôn Tử đến phòng học.

Ôn Tử đã sớm dẫn dò bạn học, hai người chọn một chỗ khuất ngồi xuống. Chỗ ngồi này có thể nhìn xa nhưng không gây nhiều sự chú ý.

Không lâu sau chuông vào lớp reo lên, tâm tình của Giản Chi thật vất vả mới ổn định đã từ từ trở nên hơi căng thẳng.

Cô hơi rũ xuống, cúi thấp đầu, ngồi nghiêm chỉnh, cố gắng làm giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của bản thân. Chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị thầy Thẩm trong truyền thuyết bắt được thóp.

Thẩm Quân Mặc đã bước vào, theo lệ thường anh cũng không điểm danh, chỉ theo thói quen lướt nhanh qua sinh viên dưới bụi giảng.

Mặc dù tầm mắt của anh dời đi rất nhanh, trông như lơ đãng nhìn thoáng qua nhưng anh vẫn nhạy bén cảm thấy một điều gì đó.

Ánh mắt nhanh chóng theo quỹ đạo di chuyển trở lại nơi nào đó. Thẩm Quân Mặc dừng lại một lát, vẻ mặt không thay đổi, khóe miệng cong lên. Một giây sau lại giống như chưa hề phát hiện ra chuyện gì, thản nhiên cầm giáo án lên.

Để phù hợp với ngày hôm nay, Giản Chi cố ý chọn một cái áo đơn giản nhất, phối hợp với một cái quần tương tự và đôi giày vải bình thường.

Ngày thường Giản Chi ít khi trang điểm. Hôm nay khuôn mặt càng trắng trẻo sạch sẽ hơn. Tóc đơn giản buộc theo kiểu đuôi ngựa.

Thật sự thì với người bình thường thì khó mà nhận ra được dáng vẻ kia. Chỉ là cô “xui xẻo”, gặp được người không bình thường – Thẩm Quân Mặc – một “cao thủ” quan sát tỉ mỉ, cẩn thận.

“Chị Chi, đừng có cúi đầu mãi thế. Em dẫn chị đến để xem thầy Thẩm của tụi em. Chị cứ nhìn chăm chăm cái đầu gối của mình làm cái gì”. Ôn Tử chọc chọc cùi chỏ của Giản Chi, nói nhỏ.

Giản Chi nghe thế, không thể làm gì khác đành chậm chạp hơi ngẩng đầu lên. Cô tốt nghiệp đại học đã mấy năm giờ mới quay lại lớp học. Kỳ quái là cô cứ cảm thấy mình giống như đang làm chuyện xấu nên rất khó chịu.

Người trên bục giảng vừa lúc xoay người viết lên bảng. Những chữ cái tiếng Pháp đầy nghệ thuật vào mắt của Giản Chi trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo. Chỉ là, bóng lưng người kia sao nhìn thấy quen quen.

Bỗng dưng chưa viết xong, người trên bục đột ngột quay người lại.

Giản Chi không kịp phản ứng, cơ thể như bị đóng đinh tại chỗ.

Kia! Kia! Kia không phải là người hay đi cùng Tiêu tiên sinh đến ăn cơm chỗ cô đấy ư! Sao, làm sao bây giờ đã trở thành thầy giáo mới dạy tiếng Pháp cho Ôn Tử chứ?

“Thầy chưa! Em đã bảo thầy Thẩm cực kỳ ưu tú mà. Chính là rồng trong biển người, ngọc trong đá...”. Ôn Tử thấy phản ứng của Giản Chi, cứ nghĩ rằng cô bị thầy Thẩm hấp dẫn nên ở bên cạnh thì thà thì thào.

Chợt khuôn mặt Giản Chi ửng hồng, cuống cuống lo sợ cúi đầu.

Lúc trước vì giảm thấp nhất khả năng Giản Chi bị phát hiện, Ôn Tử đã chọn vị trí phía sau lớp học. Ban đầu Giản Chi còn nghĩ Ôn Tử quả nhiên có suy nghĩ trước sau, tìm được một chỗ ngồi tốt thế. Còn bây giờ, cô nhìn khoảng cách với cánh cửa lớn của lớp học, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Giản Chi hết cách đành cuộn tròn cơ thể hết mức nằm phục trên bàn học, chỉ hy vọng vị Thẩm tiên sinh đừng phát hiện ra mình.

Mà đứng trên bục giảng, đối với mọi chuyện diễn ra bên dưới, Thẩm Quân Mặc dường như vẫn không biết gì, hai tay thông thả buông xuống, đọc một câu tiếng Pháp:

... Elle aura la couleur du lilas le parfum du lilas...

Đúng như Ôn Tử nói, giọng đọc tiếng Pháp của thầy Thẩm rất đặc biệt. Nghe như giai điệu uyển chuyển của một khúc ca xưa, êm ái rung động lòng người.

Một chữ bẻ đôi Giản Chi cũng không hiểu nhưng vẫn bị thứ ngôn ngữ ngoại quốc này thu hút. Cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao có người nói rằng tiếng Pháp là ngôn ngữ đẹp nhất trên thế giới.

“...Em sẽ có. Nhan sắc như cánh hoa đình hương. Thơm ngát như đình hương...”. Ở bên cạnh, Ôn Tử bắt đầu cảm thán liên tục: “Chắc, chắc...Đẹp trai quá! Mình muốn trở thành cô gái bước đi trong hẻm nhỏ...”

Hóa ra là bài thơ “Ngõ mưa”.

Biết được bài thơ nghĩa là gì, Giản Chi có thể tưởng tượng và thấu hiểu hoàn cảnh bài thơ này.

Cô không tự chủ được giống như các sinh viên khác, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú người đàn ông đang lững thững dạo qua các bàn học.

Cho đến khi... Giọng đọc trầm thấp nhỏ dần, âm thanh im bật đi.

Giản Chi chớp chớp mắt, mộng đẹp đột nhiên tan biến. Cô hơi nhú mày, không ngờ nhìn thấy một bóng người đứng thẳng tắp trước mặt mình.

Hóa ra, chẳng biết từ khi nào Thẩm Quân Mặc đã đi đến bên cạnh Giản Chi. Giống như đã tính toán từ trước, đoạn thơ vừa đọc xong cũng là lúc anh dừng ngay bên cạnh Giản Chi.

Đến khi hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, Giản Chi chỉ muốn chui ngay vào gầm bàn. Có lẽ Thẩm Quân Mặc cũng chỉ định trêu chọc Giản Chi một chút, giống như là thuận tiện dừng lại. Giản Chi luống cuống trong giây lát đã thấy Thẩm Quân Mặc quay về bục giảng.

6. Chương 6: Duyên Phận Là Điều Tuyệt Vời Không Thể Nói Thành Lời

Một lần nữa nhận được điện thoại đặt trước của Tiêu Dịch, Giản Chi hơi xoắn xuýt...

Mặc dù từ lần dự thính đến nay khoảng cách đã hơn nửa tháng, nhưng chỉ cần nhớ lại tình hình ngày hôm đó, cô lại vừa xấu hổ vừa quẫn bách. Tuy đến giờ cô vẫn chưa xác định được ngày đó Thẩm Quân Mặc có thấy hay nhận ra cô hay không nữa.

Khoảng bốn, năm giờ chiều, Ôn Tử từ trường chạy đến.

Bởi vì sau giờ học Giản Chi nhanh chóng rời đi như là chạy trốn. Cô cũng không tỉ mỉ nói rõ chuyện đã từng có duyên gặp gỡ Thẩm Quân Mặc. Thế nên cho đến hôm nay, Ôn Tử vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi vì sao Giản Chi chạy trốn chết.

Ôn Tử giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, vừa cười vừa nói bước vào, chẳng để ý Giản Chi đang mất tập trung.

Đến gần sáu giờ, cửa quán bị đẩy ra, Giản Chi phản xạ có điều kiện nghiêng nghiêng cúi đầu, làm ra vẻ đang bận rộn.

Ôn Tử là người giúp đỡ cũng không phát hiện ra sự bất thường của Giản Chi. Cô theo thói quen ra khỏi bếp đón khách, câu nói chào mừng quý khách còn chưa thốt ra, nụ cười ngừng trên khóe miệng.

“Làm sao là anh ta chứ!”. Ôn Tử mới nhìn qua đã nhận ra người đi phía trước là Tiêu Dịch, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Ngẩng nhìn lần nữa thì thấy người đi đằng sau là Thẩm Quân Mặc, biểu cảm căm ghét nhanh chóng đổi thành ngạc nhiên vui mừng.

Dù sao bản thân cô cực kỳ tôn sùng thầy Thẩm, tuy không thích gặp lại tên Tiêu Dịch, nhưng vẫn dần lòng không lên cơn tức giận mà bày ra vẻ mặt yêu quý để tiếp đón Thẩm Quân Mặc.

Vừa hay ánh mắt Tiêu Dịch cũng sắc bén, mới nhìn đã nhận ra Ôn Tử. Thấy điệu bộ tự nhiên tức giận của cô thì nhớ ngay đến cảnh tượng ngày hôm đó, không tự chủ nhíu mày nở nụ cười.

Ôn Tử vừa đi đến nhà bếp thì nghe thấy tiếng cười này. Ngay lập tức cô ngoảnh lại lườm Tiêu Dịch, ánh mắt vừa căm ghét vừa hàm ý cảnh cáo. Nhưng chẳng hiểu sao, trong mắt Tiêu Dịch lại trở thành dáng vẻ thú vị và xinh đẹp.

Giản Chi vẫn đang cố gắng giảm thiểu sự có mặt của chính bản thân. Đôi lần nhân lúc hai người kia “nói chuyện” nhìn thoáng qua bên ngoài.

Cô cảm thấy so với trước kia thầy Thẩm cũng không có gì khác biệt. Lúc này mới đoán chắc là mình suy nghĩ quá nhiều rồi. Người ta căn bản đâu có nhận ra cô, có khi còn quên hẳn chuyện đã xảy ra từ lâu.

Trên bàn ăn đặt một bình trà Giản Chi mới pha nửa giờ trước. Thẩm Quân Mặc rót ỉnh một tách trà. Lá trà xoay xoay theo dòng nước, hơi nóng bốc lên. Thẩm Quân Mặc cầm trong tay nhìn một hồi rồi đưa lên mũi ngửi.

Hương trà không nồng, dư vị lại vẫn vút như có như không. Giống hệt hình bóng lãng đãng, nhàn nhạt của ai đó. Tuy rằng lặng yên không tiếng động, nhưng muốn xóa thế nào cũng không mất, cứ dây dưa không dứt.

Thẩm Quân Mặc thưởng thức tách trà trong tay, thông thả ung dung nhắm nháp nước trà ấm nóng. Rồi ngẩng đầu nhìn về bóng người bận rộn trong bếp, khó mà nhận ra trong ánh mắt anh có thêm một tia ấm áp dịu dàng.

Chưa hết nửa giờ, tất cả các món ăn đã được chuẩn bị kỹ càng.

Tâm tình của Giản Chi không còn sốt sắng, lo lắng như trước nữa. Cô vui vẻ giúp Ôn Tử dọn món ăn lên. Mà Ôn Tử vẫn còn còn bứt rứt, khó chịu, lúc đối diện với Tiêu Dịch miệng hơi mím chặt.

Có món canh được tặng kèm như thường lệ, khi Ôn Tử múc từ nồi ra đã quang minh chính đại chia không đều. Một bên thì nhiều rau, một bên thì toàn là nước canh.

Cô hớn hờ mang ra cho hai người. Tiêu Dịch thấy thế, lên giọng trách móc: “Này, cô làm gì vậy! Đều là khách hàng mà lại có kiểu đối xử không công bằng vậy hả?”.

Ôn Tử đã sớm suy nghĩ, tính toán cách thức đối phó, vẻ mặt hiển nhiên: “Thầy Thẩm là thầy giáo của tôi, tất nhiên tôi phải ưu đãi hơn rồi”.

Tiêu Dịch bật cười “Tôi không phải thầy nên bị đối xử như vậy, cô bé này, cô quá thiên vị”.

Ôn Tử nghĩ bản thân mình đã báo thù được một phần, lạnh giọng khẽ hừ một cái, không đáp lại lời của Tiêu Dịch. Rồi xoay người lại nhìn về phía thầy Thẩm cười vui vẻ, nói thầy cứ từ từ thưởng thức.

Tiêu Dịch nhìn bộ dáng nịnh nọt của cô gái kia, trong lòng nảy ra một suy nghĩ đùa cợt. – Nhìn tình hình này, chẳng lẽ anh cũng phải dựa vào quan hệ tìm một ghế thầy giáo thỉnh giảng ở đại học K?

Lúc Ôn Tử và Tiêu Dịch kèn cựa nhau náo nhiệt, Giản Chi và Thẩm Quân Mặc không thềm đếm xỉa đến, bình thản đứng bên cạnh.

Khi Ôn Tử quay lại bếp, hai người ngồi trên bàn ăn thủy tinh bắt đầu bữa tối.

Cứ thế ăn ăn, Ôn Tử rốt cuộc cũng phát hiện ra hôm nay Giản Chi không bình thường. Dù cụ thể không nói rõ được là lạ ở đâu, chỉ là quá mức yên lặng, khiến Ôn Tử cảm thấy không quen. Ôn Tử suy nghĩ đơn giản, nghĩ rằng thân thể Giản Chi chắc là mệt mỏi nên hỏi han vài câu.

Giản Chi lập tức lắc đầu cười cười, bảo mình không sao.

Bình thường Ôn Tử cũng thuộc kiểu người dễ dàng lừa gạt cho qua, thế mà hôm nay bỗng khôn khéo hiểm thấy. Cô cắn cắn dũa, nhìn chằm chằm vào Giản Chi một lúc lâu, bất thành linh trợn tròn đôi mắt, đập đôi dũa lên bàn một phát, kinh ngạc thốt lên: “Nghe khẩu khí của tên quý đáng ghét kia, anh ta và thầy Thẩm chắc không phải lần đầu tiên đến đây... Vậy lần trước chị len lén đi nghe giảng, có phải thầy Thẩm đã sớm phát hiện ra?”.

Cô ấy đột ngột lên tiếng, Giản Chi muốn ngăn cản cũng chẳng kịp.

Tốt rồi. Giờ đâu cần phải thắc mắc Thẩm Quân Mặc có phát hiện ra mình hay không nữa, Ôn Tử đã trực tiếp giúp cô làm việc đó.

Tính tình Giản Chi ngày thường trầm tĩnh, hòa nhã. Bây giờ nhờ mấy lời này, cô một lần nữa hoảng hốt, luống cuống đỏ mặt trước mặt Thẩm Quân Mặc.

Giọng nói Ôn Tử khá lớn, ngồi cách đấy khoảng hai mét nên Thẩm Quân Mặc đương nhiên nghe rõ mồn một. Nhưng anh không có bất kỳ phản ứng nào, chuyên chú hưởng thụ thức ăn ngon trên bàn, giống như cái người đang được người kia nhắc đến là ai khác chứ không phải anh.

Giản Chi bất đắc dĩ liếc mắt trừng Ôn Tử. Ôn Tử cũng tự hiểu bản thân mình làm hỏng chuyện rồi, ngoan ngoãn ngồi nâng bát lên và cơm không vào miệng.

Bên kia Tiêu Dịch hớn hờ trong lòng, lén lút nhíu mày với Thẩm Quân Mặc, nét mặt như đang xem kịch vui, gấp lên một miếng nắm bào ngư rán đưa vào miệng, ra vẻ nghiền ngẫm.

Thẩm Quân Mặc lạnh nhạt liếc mắt nhìn anh ta, chẳng đáng để ý tới.

Nhìn Tiêu Dịch gấp liên tục nên đĩa nắm bào ngư rán nhanh chóng vơi đi một nửa, rồi nghĩ đến đủ kiểu phản ứng của Giản Chi khi anh bước vào cửa, khóe miệng bỗng cong lên, một niềm tin nho nhỏ và sự vui vẻ lan tỏa trong lòng.

Vốn dĩ lúc đầu trong lòng Giản Chi còn nhiều lo lắng nên hơi mất tập trung. Đến ngay cả kỹ thuật nấu nướng vốn rất ổn định cũng có sự sai lệch, ví dụ như món nắm bào ngư rán mà Tiêu Dịch đang ăn.

Nấm cắt mỏng, quá lửa nên hơi nhừ. Đậu phộng rải phía trên cũng nát vụn, măng tây bên cạnh không vừa miệng, sau khi ăn còn có vị chất.

Tất nhiên, nếu là người khác vô tâm thì sẽ không phát hiện ra, chỉ là Thảm Quân Mặc cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, ném qua một ít đã nhìn ra tất cả.

Tuy so với ngày thường, hương vị món ăn chưa phải là tuyệt vời nhất, nhưng khuôn mặt Thảm Quân Mặc chẳng có một xiu dấu vết nào, hơn nữa còn có vẻ hưởng thụ.

Tình thế nay đã khác trước nhưng Giản Chi cũng không thêm đếm xỉa nữa. Có chăng chỉ là cô đi nghe trộm một tiết học thôi mà, chuyện này đâu phải vi phạm pháp luật, cần gì giấu giấu diêm diêm như là mình làm chuyện xấu chứ.

Điều chỉnh được tâm tư nên cô nhẹ nhõm hẳn. Lúc tính tiền, cô đi đến trước mặt hai người. Đầu tiên chào Tiêu Dịch một câu Tiêu tiên sinh, sau nhìn về phía Thảm Quân Mặc nói: “Thầy Thảm, bữa cơm hôm nay tôi mời. Coi như... coi như là học phí cho buổi hôm đó, mong thầy đừng chê”.

Thảm Quân Mặc nhìn nụ cười chân thành của cô gái trước mặt, miệng hơi cười cười, ngẫm nghĩ, rồi nói: “Cảm ơn, tôi rất vui”.

Gương mặt anh hoàn toàn bình thản, không hề thiếu tự nhiên. Chẳng qua trong ánh mắt hiện lên một tia thâm trầm được che giấu khéo léo, chẳng ai có thể nhìn ra được.

7. Chương 7: Duyên Phận Tại Trời, Việc Thành Tại Người

Bình thường, cứ thứ năm hàng tuần, chuyên ngành của Ôn Tử sẽ tổ chức tiết hoạt động ngoại khóa. Tuy rằng có tên gọi, có giờ học đăng hoàng, đầy đủ nhưng thật ra cũng chỉ là xem cho biết, đi cho có. Thông báo này nọ một chút, thời gian trôi qua chưa lâu đã có thể tan học.

Vậy mà hôm nay, người hướng dẫn ít khi xuất hiện bỗng gấp gấp chạy đến, khiến cho toàn bộ sinh viên đang ngồi hơi bất ngờ. Nhưng điều chính xác khiến mọi người bất ngờ còn ở phía sau.

Đầu tiên là trợ lý và Phó hiệu trưởng xuất hiện. Rồi phó hiệu trưởng nghiêng người mời một người đàn ông khác bước vào.

Tất cả sinh viên bắt đầu xì xào bàn tán, thảo luận sôi nổi. Ôn Tử nhìn về cửa, chợt kinh ngạc, dụi dụi hai mắt vì không thể tin nổi – tại sao là anh ta!

Trên kia người hướng dẫn bắt đầu thao thao bất tuyệt, nào là lãnh đạo trường rất coi trọng khoa tiếng Pháp, hôm nay đặc biệt mời một chuyên gia có thâm niên về một lĩnh vực, tranh thủ thời gian hơn một nửa tiết ngoại khóa để hướng dẫn, giao lưu với sinh viên.

Nói xong, Tiêu Dịch toàn thân âu phục, mang giày da được mời lên đài.

Tiêu Dịch yên lặng nhìn lướt qua sinh viên bên dưới. Khi chạm phải ánh mắt kinh ngạc của Ôn Tử, không nhịn được cười thầm: “Tôi tên Tiêu Dịch, có lẽ một số bạn trong lễ khai giảng đã gặp qua tôi, nhưng hôm nay tôi ở đây với tư cách người hướng dẫn chuyên môn, nên các bạn có thể gọi tôi là... thầy Tiêu”.

Anh cố ý nhấn mạnh khi nói ba chữ cuối, còn tranh thủ giả vờ lơ đãng nhìn Ôn Tử.

Tay Ôn Tử đặt trên đầu gối đã nắm thành quả đấm nhỏ. Cô cắn răng, ngẫm oán thầm: “Anh ta học chuyên thành kiến trúc, với sinh viên môn tiếng Pháp có cái gì liên quan mà hướng dẫn chuyên môn!”.

Có thể nhìn ra sự nghi hoặc của sinh viên, phó hiệu trưởng cầm lấy micro phát biểu, lời nói còn toát lên vẻ từng trải. Đại ý là mọi người nên có ánh mắt nhìn xa trông rộng hơn. Ngày nay Trung Phi hợp tác với nhau là vấn đề nóng, hợp tác rất phồn thịnh trên nhiều lĩnh vực, hạng mục như giao thông, kiến trúc và quy hoạch thành thị. Sau đó nhắc đến tiếng Pháp rất phổ biến ở châu Phi...

Nói tóm lại, các cô học tiếng Pháp, sớm tiếp xúc với kiến thức chuyên môn của ngành kiến trúc, không cần biết sau này có đến Châu Phi phát triển sự nghiệp hay không, tương lai vào nghề, chỉ có lợi chứ không có hại.

Ôn Tử theo thói quen chẹp chẹp miệng, thầy nói cũng có lý đấy, nhưng cô vẫn cảm thấy tên kia cố ý dùng mảnh khỏe để trả thù mình.

Ôn Tử cúi đầu, bắt đầu lật từng trang từng trang sách mình mang đến.

Xung quanh, bạn học của cô nhiệt tình từ từ tăng cao. Tuy chưa biết tính cách Tiêu Dịch thế nào, nhưng vẫn có lớp bọc bên ngoài không tồi, thêm khuôn mặt anh tuấn, khí chất không chính không tà, vừa có chút thanh cao vừa có chút vô lại. Cứ thế nhanh chóng thu hút sự chú ý của sinh viên nữ trong lớp.

Từng người từng người gọi thầy Tiêu thầy Tiêu thật thân mật tự nhiên làm sao. Ôn Tử lật một trang sách, hừ một tiếng coi thường.

Ứng phó với những sinh viên này đối với Tiêu dịch là chuyện nhỏ. Anh thành thạo điều luyện giải đáp các thắc mắc của sinh viên. Bỗng nhiên nhìn thấy ở góc phòng còn có bóng người đọc sách, trong lòng vui mừng, bước tới.

“Bạn sinh viên này” Tiêu Dịch gõ gõ vào mặt bàn Ôn Tử đang ngồi “Em có nghi vấn gì cần thầy giải thích không? Bất kể vấn đề gì, thầy sẽ tuyệt đối đối xử bình đẳng, không thiên vị”.

Giọng anh ta tuy nghiêm nghị nhưng chẳng mấy ai nhận ra được sự chế nhạo ngầm trong đó. Ôn Tử đóng sách lại, định nổi giận lại thoáng thấy pho hiệu trưởng đang ngồi cạnh bực giảng.

Cô kìm nén giọng điệu, hít sâu, bắt đầu nói: “Cảm ơn thầy, em tạm thời không có gì cần hỏi”.

Tiêu Dịch làm sao dễ dàng buông tha cho Ôn Tử. Anh giả vờ cau mày suy nghĩ, tỏ vẻ trầm ngâm nói: “Một ngày là thầy cả đời là thầy, bạn sau này có vấn đề vướng mắc cần giải đáp, cứ đề nghị với trường, thầy sẽ dành ít thời gian lên lớp ọi người”.

Người khác nghe mấy lời đường hoàng mà anh ta nói tự nhiên sẽ nghĩ bản thân được lợi rất nhiều. Chắc còn thấy Tiêu Dịch không những có xuất thân tốt, không tự cao tự đại mà còn thân thiện, dễ gần.

Riêng Ôn Tử nghe câu nào thấy chói tai câu đó. Anh ta mà là thầy! Thầy! Thầy! Rõ ràng đang mượn danh trả đũa cô.

Ôn Tử thoáng lườm anh ta, xong, coi anh ta kiểu như gió thoảng mây trôi.

Tiêu Dịch chẳng thèm so đo, hờn hờ quay lại bực giảng, tỏ vẻ như ta đây đường làm quan đang rộng mở...

Cuối tuần, lúc Ôn Tử đến quán của Giản Chi làm thêm, đã mang thêm quyển từ điển tiếng Pháp để nhân lúc rảnh rỗi thì học từ mới.

Cô nhỏ giọng đọc, đọc đến một từ đơn nào đó, đột nhiên nghĩ đến bản mặt tiểu nhân đắc chí của Tiêu Dịch thì chán nản đặt sách cộp một cái lên bàn.

Bên cạnh Giản Chi đang dọn dẹp mấy bồn hoa nhỏ, đoán là Ôn Tử có tâm sự, mỉm cười quan sát cô ấy một lát, khẽ hỏi: “Sao thế? Đang tốt lành tự nhiên lại rầu rĩ vậy?”

Ôn Tử dẩu môi nhìn Giản Chi: “Có một tên quỷ quái đáng ghét, lồn vồn đến chướng mắt, nhìn thấy là bực mình”.

Cô nói một câu không đầu không cuối, nghe tưởng như khó hiểu nhưng Giản Chi ngẫm thì cũng rõ ràng mấy phần. Cô đặt bồn hoa trong tay xuống, phỉu bụi đất trên hai bàn tay, hỏi: “À... tên quỷ quái đáng ghét là nam hả?”.

Ôn Tử không nghĩ nhiều, thành thật gật đầu.

Giản Chi lắc lắc đầu, cười xì một tiếng, chau chau mày nhìn Ôn Tử, không nói thêm lời nào, đứng dậy đi ra ngoài sắp xếp lại từng bình hoa.

Ôn Tử thấy Giản Chi không nói tiếp, bèn bước đến giúp đỡ. Phiên muộn nhanh đến nhanh đi, chốc lát đã thấy cô cười nói vui vẻ với Giản Chi.

Sau khi công việc dọn dẹp hoàn tất, Giản Chi rót một tách trà nhai đưa cho Ôn Tử.

Ôn Tử vui tươi hơn hớn nhận lấy, uống ừng ực hơn nửa tách, tiện thể với tay cầm tờ giấy lật lật vài trang.

Giản Chi hai tay cầm tách trà, nghiêng đầu nhìn vào trang giấy toàn chữ lít nha lít nhít, duỗi tay chỉ vào một từ đơn giản nhìn quen quen: “Từ này nghĩa là gì?”.

“Aime, yêu”. Trong mấy bộ phim truyền hình hay dùng câu “Je t/ aime”, chính là dùng từ đơn này.

Giản Chi gật gật đầu: “À, hóa ra là nó”.

“Chị Chi cũng có hứng thú với tiếng Pháp nhỉ?”

Giản Chi uống một ngụm trà, cười bảo: “Cũng không hẳn là có hứng thú lắm, chỉ là muốn học vài từ ngữ thường dùng hàng ngày thôi”.

Ôn Tử hứng thú, hăng hái khoa chân múa tay: “Vây em giúp chị”.

Giản Chi cười mỉm: “Được đấy!”.

Ôn Tử rất nhiệt tình, lập tức sáp lại gần, chỉ vào từ Giản Chi vừa hỏi, dạy cô cách phát âm.

Giản Chi khó khăn đọc theo cô ấy, cũng không định dă kích sự tích cực của Ôn Tử, chỉ nghĩ thì hơi xấu hổ – Em yêu anh – đây là từ hay nói hàng ngày?

Giản Chi cố chịu đựng để khỏi bật cười.

Cô nhìn Ôn Tử đọc đâu ra đấy, nếu mà cho cô đọc kiểu gì cũng không trôi chảy được. Đột nhiên nhớ cái ngày cô đi học lén, nhớ hình ảnh Thẩm Quân mặc đứng giữa lối đi đọc lưu loát bài “Ngõ mưa”.

Trong lúc ngẩn ngơ, từ lúc nào giọng nói nhẹ nhàng êm ái của Ôn Tử từ từ đổi sang giọng trầm thấp từ tính của Thẩm Quân Mặc.

Học kỳ này Ôn Tử cũng không có nhiều giờ học, rảnh rỗi cực kỳ. Thế nên ban cán sự lớp đề nghị tổ chức một cuộc giao lưu, vui chơi Pháp nhỏ.

Suy nghĩ này nhanh chóng nhận được sự đồng ý của hầu hết các thành viên. Bề ngoài có vẻ do thích học tiếng Pháp mà làm, thật ra thì thầy Thẩm mới là động lực lớn nhất.

Thẩm Quân Mặc là thầy dạy chuyên môn cho bọn họ. Nếu thấy họ tích cực học tập đến mức tận dụng thời gian nghỉ ngơi tổ chức học hành, thầy là thầy chắc chắn sẽ dốc sức giúp đỡ rồi.

Quả nhiên, sau giờ học, khi mọi người nói chuyện này với Thẩm Quân Mặc, nói muốn thầy tham gia. Anh chỉ hơi ngẫm nghĩ đã sáng khoái đồng ý.

Mọi người cực kỳ vui mừng, khi chào tạm biệt từng người còn cười cười giơ tay vẫy vẫy.

Ôn Tử đi với bạn cùng phòng ở phía sau, có chút tâm sự.

Vừa lúc Thẩm Quân Mặc dọn đồ xong chuẩn bị rời đi, thấy Ôn Tử nên cười hỏi thăm cô đôi câu “Dạo này còn làm thêm ở quán cơm không?”.

Ôn Tử không nghĩ Thẩm Quân Mặc sẽ chủ động nói chuyện với mình, phản ứng trở nên chậm chạp “A... Có... Có”.

“Thầy Thẩm, chị Chi có hứng thú với tiếng Pháp. Em cảm thấy giao lưu tiếng Pháp là cơ hội học tập tốt...”. Cô hơi ngập ngừng, bước vài bước cố ý tạo khoảng cách với bạn cùng phòng. Đứng bên cạnh Thẩm Quân Mặc, cô khẽ thì thầm: “Nếu... Nếu em dẫn chị ấy đến tham gia, chắc thầy sẽ không thích?”.

Thẩm Quân Mặc nghe xong, vẻ mặt âm trầm khó nhìn ra đang nghĩ gì. Làm cho Ôn Tử nghĩ có phải yêu cầu của mình quá phận rồi, định nói không cần nữa, ai ngờ thầy bất thành linh mở miệng.

“Thầy rất hoan nghênh chuyện này, nhưng...” Anh cười nhìn Ôn Tử, thẳng thắn nói tiếp: “Thầy nghĩ chị Chi của em chưa chắc sẽ bằng lòng đến”.

“Hả! tại sao?” Ôn Tử không hiểu.

“Em xem, chỗ này cô ấy không quen ai ngoài em. Thêm chuyện đi dự thính lần trước, cô ấy sẽ cảm thấy xấu hổ, nhưng mà...” Thẩm Quân Mặc cầm sách giáo khoa, ra hiệu cho Ôn Tử, vừa đi vừa nói: “Em có thể thử thuyết phục cô ấy theo cách này, kiểu như...”.

Anh che giấu tâm trạng, một mặt cười nhả nhận, nói: “Kiểu như nói đợt này học sinh tự ý tổ chức, thầy giáo không tham gia. Em và cô ấy không kém nhau bao nhiêu tuổi, cô ấy hẳn sẽ lạc quan hơn ... Nếu cô ấy vẫn do dự, em nhớ bảo hoạt động giao lưu tiếng Pháp mới chỉ ở giai đoạn thử nghiệm. Rất nhiều người muốn tham gia, khó có được một suất. Nói em phải tận dụng đủ loại quan hệ mới tìm cho cô ấy một chân. Cô ấy thấy em vất vả, sẽ không nỡ từ chối đâu...”.

Thẩm Quân Mặc nắm tay thành nắm đấm, che ở khóe miệng ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu như vậy vẫn chưa thuyết phục được chị Chi của em, em hãy quay lại tìm thầy bàn bạc. Thầy sẽ cố gắng hết mức tìm biện pháp giúp em”.

Con người đen láy của Thẩm Quân Mặc lóe lên một tia sáng sâu xa, cuối cùng hóa thành tiếng cười.

Ôn Tử nói tạm biệt với Thẩm Quân Mặc. Bước trên đường về phòng ngủ, cô nghĩ hôm nay không phải là ngày đi làm, hại cô không thể đến gặp Giản Chi ngay. Cô vội vã muốn lập tức kể chuyện thi đấu tiếng Pháp cho Giản Chi, dứt khoát lấy điện thoại di động gọi cho Giản Chi.

“Chị Chi, lớp em tổ chức thi tiếng Pháp, lúc đó chị đến tham gia nhé”.

“Hoạt động lớp em chị đi làm gì”. Giản Chi không hề suy nghĩ đã từ chối.

Ôn Tử thầm cảm thán thầy Thẩm dự đoán như thần. Nhớ lại những lời thầy nói, từng bước từng bước ép sát khuyến bảo Giản Chi.

Ôn Tử nói vừa rành mạch phân minh vừa hợp tình hợp lý. Giản Chi nghe xong hơi hơi dao động. Nhưng lần trước đi nghe giảng chui, giờ lại đi tiếp, có vẻ không tốt lắm.

“Cái gì chứ?” Ôn Tử không đồng ý nói “Chị Chi, ngày thường chị hay cho em bánh ngọt mang về trường ăn. Các bạn cũng được chia không ít phần. Họ biết chị muốn đến nên rất chào đón. Chị yên tâm đi...”.

Giản Chi vẫn lưỡng lự, định nói thì bị lời của Ôn Tử cắt ngang: “Được rồi được rồi, việc này quyết định như vậy nhé. Lúc đó hẹn gặp ở cổng trường, em dẫn chị đi”.

Ôn Tử nói xong, không đợi Giản Chi trả lời, cúp rụp một phát.

Giản Chi nhìn màn hình tối đen, bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Gào gừ

Sói thẳm bắt đầu giăng lưới, thật khủng khiếp!

8. Chương 8: “cha Thẩm” Bao Che Cho “con”

Lại một ngày dạy học kết thúc, Thẩm Quân Mặc đi bộ một mình trong sân trường, trước mặt là bãi cỏ, chỉ cần đi vòng qua sẽ đến bãi đậu xe.

Anh giơ tay nhìn đồng hồ. Vừa định rút di động ra gọi thì thấy có hai người đang đi về phía mình. Khi nhìn rõ người đi sau là ai, anh khẽ cau mày.

“Thầy Thẩm, mới tan lớp à?”. Giáo viên chủ nhiệm chưa đến gần đã nhiệt tình cùng Thẩm Quân Mặc nói chuyện.

Thẩm Quân Mặc từ từ gật đầu. Bộ dáng ôn hòa, dường như cái nhú mảy khi nãy chưa từng xảy ra.

“À. Đúng rồi! Giới thiệu luôn cho thầy người mới đến trường chúng ta...”. Giáo viên chủ nhiệm cười ha hả lui nửa bước chân để giới thiệu cho Thẩm Quân Mặc cô gái đứng sau. Thình lình một thanh âm trong trẻo vang lời, ngắt lời anh ta.

“Chủ nhiệm không cần giới thiệu, tôi và A Mặc đã quen biết từ trước”. Cô gái bước lên, nụ cười tự tin và mừng rỡ. Cô ta thoải mái mở hai tay ra “Thẩm Quân Mặc, vừa là bạn học vừa là bạn cũ về nước, không ôm một cái sao?”.

Thẩm Quân Mặc tuy cười, nhưng ý cười lại chẳng hiển hiện nơi đáy mắt. Anh bước lùi một bước, cất tiếng nhẹ nhàng: “Tuy tôi sinh sống ở nước ngoài nhiều năm nhưng vẫn còn nhớ rõ phong tục tập quán của Trung Quốc”.

“Cậu đúng là không hiểu phong tình...”. Cô gái đưa tay về, giọng điệu có mùi trách móc và hờn dỗi, nhưng nụ cười vẫn chẳng hề giảm, “Đinh Di San tớ lại thích cậu như thế này”.

Thầy chủ nhiệm đứng một bên mơ mơ hồ hồ, lúng ta lúng túng cười: “Hóa ra thầy Thẩm và cô Đinh là bạn cũ. Hai người sau này sẽ công tác cùng một khoa sẽ giúp đỡ lẫn nhau tốt hơn rồi”.

Thẩm Quân Mặc rũ mắt, hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Đinh Di San định mở miệng thì trên sân xuất hiện một cô gái giống cô ta mấy phần đang chạy về phía này.

Cô ấy ôm lấy cánh tay Đinh Di San, thân mật nói: “Chị họ, tưởng chị đến đại học K thăm em, thì ra là đi tìm anh Mặc”.

“Còn nhỏ mà khôn vặt”. Đinh Di San chọc chọc vào trán cô gái. “Còn gọi anh Mặc, phải là thầy Thẩm”.

Đinh Tuệ Tuệ nghe vậy, cụt hứng phồng mũi nói: “Hừ, chị và anh Mặc cá mè một lứa. Anh ấy đến trường đại học K lâu rồi. Cứ mỗi lần em đến tìm anh đều nói đang bận, có việc, không gặp được...”.

Cô ta lắc lắc cánh tay Đinh Di San, làm nũng: “Chị họ, chị giúp em dạy dỗ anh Mặc đi”.

Đinh Di San giả vờ tức giận lườm em gái, không tình nguyện nói “Chị nào dám dạy dỗ anh Mặc”.

Mấy câu này tuy nói với Đinh Tuệ Tuệ, nhưng Đinh Di San vẫn muốn biết Thẩm Quân Mặc phản ứng như thế nào nên len lén liếc nhìn. Ai ngờ khiến cô ta thất vọng, bộ mặt Thẩm Quân Mặc vẫn y như khi nãy, không đoán được trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

“Anh Mặc, em nghe bạn cạnh phòng ngủ nói lớp anh tổ chức giao lưu ngoại ngữ?”. Đinh Tuệ Tuệ bất thành linh hỏi.

“Là họ tự tổ chức”. Thẩm Quân Mặc xoa xoa sống mũi, tỏ vẻ mệt mỏi trả lời.

Đinh Tuệ Tuệ vẫn không chịu buông tha: “Em nghe nói anh cũng tham gia, thật ư?”.

“Nếu rảnh thì sẽ ghé qua”. Thẩm Quân Mặc biết rõ cô ta có ý định gì, nên cố tình trả lời nước đôi.

“Giao lưu tiếng Pháp?”. Đinh Di San xen vào “Vậy tớ cũng tham gia. Đẳng nào tuần sau tớ cũng sẽ chính thức giảng dạy. Sớm gặp gỡ sinh viên của lớp càng tốt”.

Đinh Tuệ Tuệ nghe xong hiển nhiên cao hứng: “Thật à! Vậy em cũng đi”.

Đinh Di San liếc mắt cười: “Em không học tiếng Pháp, đi làm gì...”.

Thẩm Quân Mặc chẳng ừ hử gì cả, cũng không quản hai bọn họ nói gì, quay sang thầy chủ nhiệm bị lãng quên một bên nói: “Tôi có việc, đi trước, thầy từ từ nói chuyện”.

Dứt lời, hướng về phía Đinh Di San hơi hơi gật đầu, quay đầu đi thẳng. (Vâng, cả câu chào anh cũng lười nói :D)

Trên đường lái xe về nhà cha Thẩm, điện thoại di động đặt trong ngăn nhỏ vang lên. Thẩm Quân Mặc đeo tai nghe màu xanh, nhấn nút trả lời.

“Thẩm Quân Mặc, tớ cũng không phải thú dữ, cần gì trốn tránh tớ?”. Âm thanh chán nản thất vọng của Đinh Di San vang lên, nghĩ đến thái độ lạnh nhạt của Thẩm Quân Mặc, giọng nói của cô ta cao lên: “Tớ từ xa chạy về nước. Biết cậu làm thầy giáo ở đại học K nên từ chối bao nhiêu lời mời khác để đến đây. Cậu sao có thể đối xử với tớ như vậy...?”.

Thẩm Quân Mặc nhìn ngoài cửa sổ thấy ráng chiều dần bao phủ bầu trời, môi mỏng khẽ mở: “Từ lâu đã nói rõ ràng với cậu chuyện này. Do cậu quá mức cố chấp”.

“Thẩm Quân Mặc, cậu thật vô tình”.

“Chúng ta quen nhau không phải ngày một ngày hai. Từ khi hiểu rõ được tình cảm của cậu tôi đã nói rất rõ ràng với cậu. Hơn nữa tôi tự thấy mình cũng không phải kiểu tỏ thái độ mập mờ...Cậu về nước, tôi rất hoan nghênh với tư cách là một người bạn cũ. Nếu cậu có những ý nghĩ khác, tôi nói thẳng, tốt nhất sau này đừng gặp nhau nữa”.

Bên kia vành mắt Đinh Di San đã đỏ hoe,Thẩm Quân Mặc vừa dứt lời đã cuống cuống cúp điện thoại. Nhìn về phía màn hình điện thoại đang sáng, lầm bầm: “Làm sao bây giờ, từ nhỏ em đã thích anh, nguyện vọng lớn nhất là lớn lên gả cho anh. Suy nghĩ quen thuộc này, em thay đổi không được...”.

Đến ngày thi đấu tiếng Pháp, từ sáng sớm Ôn Tử đã gọi điện thoại đến, như sợ Giản Chi sẽ thay đổi ý định. Cô ấy hăm hè cản dận trong điện thoại, Giản Chi thấy phiền phiền, nhẹ nhàng đáp ứng.

Lúc xe buýt chở Giản Chi dừng ở cổng đại học K đã thấy con bé kia ngẩn cổ chờ đợi.

“Chị Chi” Ôn Tử tiến lên, khoác cánh tay Giản Chi. Nhìn qua mấy cái túi nhỏ nhỏ trong tay cô, hỏi: “Cái gì vậy chị?”.

“Vài cái bánh ngọt thôi. Lát nữa chia cho bạn của em”. Giản Chi vừa nói vừa giao túi trong tay cho Ôn Tử.

Ôn Tử mở túi nhòm vào, nghịch ngợm nói: “Các bạn mới ăn tối xong, ăn gì được nữa, thôi để hết cho em nhen”.

Giản Chi lườm cô: “Ngày thường em muốn ăn gì chị đều làm cho em rồi. Đây là quà gặp mặt”.

Ôn Tử chẹp chẹp miệng, tỏ vẻ thất vọng. Nhưng chưa kiên trì được vài giây đã lùi bước: “Chị Chi chu đáo quá. Chị hiền lành đảm đang như thế, sau này mẹ chồng nhất định sẽ yêu thích lắm”.

Giản Chi nghe xong, giả bộ tức giận vỗ vỗ lên trán Ôn Tử: “Nói lung tung”.

Thời tiết đã dần ấm áp nên các bạn sinh viên quyết định chuyển địa điểm giao lưu tiếng Pháp ra ngoài. Cơ mà thầy Thẩm cực kỳ được hâm mộ nên họ vẫn cố gắng tìm địa điểm tương đối vắng vẻ.

Chờ lúc Ôn Tử và Giản Chi vừa cười vừa nói đến nơi cần đến đã thấy tập trung rất nhiều người.

Đây là một tòa nhà lâu đời nằm trên một mảnh đất vừa phải thuộc khuôn viên đại học K. Bình thường ít người đi lại, không khí mới mẻ độc đáo. Thêm nữa có một cái đình nhỏ giả cổ, có nhà thủy tạ nên càng tăng thêm mấy phần tao nhã...

Giản Chi đi dạo trên hành lang giữa hồ, khoảng cách khá xa nên nhìn không rõ. Mọi người hình như đang xoay xung quanh ai đó. Cô ngạc nhiên, người nào mà có sức hút lớn như vậy!.

Bỗng nhiên phía trước có người gọi Ôn Tử. Ôn Tử cười toe toét giơ tay vẫy vẫy, gào tới: “Mấy người có lộc ăn đấy! Chị Chi đại gia nhà tớ mang bánh ngọt đến rồi đây”.

Mọi người đang tụ tập nhanh chóng giãn ra. Nhờ vậy cuối cùng Giản Chi đã nhìn rõ cái người bị bao quanh ở trung tâm hóa ra là thầy Thẩm.

Vì Ôn Tử nói chỉ có sinh viên tham gia nên lúc đầu còn hơi bất ngờ. Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm chỉnh của Thẩm Quân Mặc được người người ngưỡng mộ đứng đó, cô chợt thấy buồn cười.

Đặc biệt là anh ta vừa kiên trì giữ khoảng cách vừa cố gắng giải đáp thắc mắc ọi người, Giản Chi trong lòng âm thầm than, quả nhiên là người thầy tận tụy với công việc.

Thẩm Quân Mặc xuyên qua mọi người cũng nhìn thấy Giản Chi. Hai người khẽ gật đầu ra hiệu, coi như là chào hỏi.

Phía kia Ôn Tử bắt đầu phân phát bánh ọi người, các cô gái quanh Thẩm Quân Mặc dần ít đi.

Anh lại mỉm cười với Giản Chi, kèm theo chút bất đắc dĩ.

Giản Chi thấy anh đi về phía mình, nhanh tay cầm một miếng bánh ngọt cho anh. Ai ngờ bên cạnh bỗng nhiên có hai cô gái xuất hiện. Một người có vẻ cùng tuổi với Ôn Tử, người còn lại nhìn trưởng thành hơn, vừa bước qua vừa thân mật kéo cánh tay Thẩm Quân Mặc.

Cô gái mặc áo gió màu vàng, bên trong kết hợp áo sơ mi lụa với quần vải nỉ, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa mỏng, toát lên vẻ già dặn, quyến rũ. Cử chỉ cô ta thoải mái, hào phóng cùng Thẩm Quân Mặc vui vẻ nói chuyện, lộ rõ vẻ yêu thương.

Bước chân Giản Chi chậm lại, vẫn chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng bánh ngọt trong tay lại đưa ột sinh viên khác.

Bắt đầu từ giây phút Giản Chi xuất hiện, Đinh Di San nhạy cảm nhận ra sự khác thường của Thẩm Quân Mặc. Cụ thể cô ta diễn đạt không được, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết, cô gái này là mối đe dọa ình.

Thẩm Quân Mặc nhú mào, đưa cánh tay rút khỏi tay Đinh Di San. Đối với mấy việc làm của cô ta thì lơ đi, trực tiếp đi đến cạnh Giản Chi.

Anh cầm lấy một miếng bánh ngọt trên bàn đá ném thử: “Ăn ngon lắm”.

Giản Chi nghe vậy, cười đáp: “Cảm ơn”.

“Nghe Ôn Tử nói cô rất có hứng thú với tiếng Pháp?”. Anh bắt đầu cùng Giản Chi tán gẫu như đã quen thuộc lắm.

Giản Chi gật đầu, nhẹ cau mày cười trả lời: “Cũng hơi thích. Nhưng hình như học rất khó”.

“Hay là do phương pháp dạy?”. Thẩm Quân Mặc nhú mào, hơi trầm ngâm hỏi: “Cô ấy dạy cô cái gì?”

“Je t’amei”. Cách dạy máy móc của Ôn Tử ảnh hưởng còn lưu lại quá lớn. Giản Chi chẳng suy nghĩ gì đã buột miệng nói.

Sau khi cả hai đều sững sờ vài giây, cô mới khôi phục lại tinh thần, vội vàng nhìn về phía Thẩm Quân Mặc đang cười, càng lúng túng càng chậm mở miệng giải thích: “Không, không phải, không phải tôi yêu anh... mà là Je t’amei...”.

Chuyện gì đang diễn ra thế chứ, cô càng nhìn Thẩm Quân Mặc càng muốn giải thích, càng muốn phân trần lại càng lẫn lộn.

Thẩm Quân Mặc ngừng cười, nói: “Tôi hiểu. Là Je t’amei”.

Giản Chi vỗ vỗ gò má phơn phớt hồng, yên tĩnh một lát lại ủ rũ liếc mắt nhìn anh. Thôi thôi, càng nói càng sai. Anh muốn cười thì cứ cười đi.

“Hai người nói chuyện vui vẻ nhỉ?”. Đinh Di San đứng bên quan sát từ đầu đến cuối. Sự khiếp sợ trước đây chưa từng có dâng lên mãnh liệt trong đầu. Cô ta chưa bao giờ nhìn thấy một Thẩm Quân Mặc vui vẻ đến thế ở trước mặt ai.

Cô ta đập giày cao gót cộp cộp, bên cạnh còn có Đinh Tuệ Tuệ, bước đi tao nhã đến trước mặt hai người. Trong lòng cô ta đã nổi sóng cuộn cuộn nhưng vẫn duy trì một nụ cười làm vỏ bọc. Cô ta đưa tay về phía Giản Chi: “Xin chào. Tôi là Đinh Di San, giảng viên mới ở đại học K, cùng chuyên ngành với A Mặc”.

Giản Chi cũng cười nắm tay cô ta: “Xin chào, tôi là Giản Chi”.

Đinh Di San cố gắng hết sức nhích gần Thẩm Quân Mặc, hỏi tiếp: “Cô là giảng viên của chuyên ngành nào? Chúng ta coi như là đồng nghiệp, nên gặp gỡ nhiều.

“Tôi không phải giảng viên”. Giản Chi ngừng một lát, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ một mực suy nghĩ về Ôn Tử, sợ cô ấy gây chuyện phiền phức. “Tôi mở một quán cơm gia đình. Có hứng thú với tiếng Pháp, biết ở đây tổ chức giao lưu tiếng Pháp nên đến xem”.

Đinh Di San nghe vậy giả ra vẻ kinh ngạc cười cợt, không nói thêm nữa. Ngược lại Đinh Tuệ Tuệ ở bên cạnh khẽ hừ: “A, hóa ra mở quán ăn... Nấu mấy món ăn chắc vất vả lắm”.

Nói xong cô ta cầm lấy một cái bánh ngọt cắn một miếng rồi lập tức để lại xuống bàn: “Ồ! Thật xin lỗi, ngọt quá. Tôi không thích ngọt, có hại cho sức khỏe”.

Đinh Di San áy náy cười với Giản Chi, ngược lại ra vẻ nghiêm túc vỗ vỗ tay Đinh Tuệ Tuệ, tức giận nói: “Nói kiểu gì vậy? Không lọt vào mắt em thì thôi, còn vứt lãng phí”.

Đoạn đối thoại nghe thật bình thường, cũng chẳng có lời nào hạ thấp giá trị của người khác. Chỉ là người khác nghe vào lại thấy giọng điệu trào phúng, nhỏ bé mà sắc bén, khiến người ta khó chịu không thôi.

Giản Chi nhìn miếng bánh bị bỏ lại trên bàn, xua xua tay: “Có gì đâu, mỗi người một sở thích thôi”.

Cô sao có thể không nhận ra ý nghĩ thù địch của mấy người này chứ. Cô không hiểu vì sao, cũng chẳng muốn quan tâm, tìm hiểu hay sinh sự. Nhất là Ôn Tử vẫn còn đang học ở đây.

Đinh Di San còn muốn nói gì, Thẩm Quân Mặc – người im lặng nãy giờ bỗng mở miệng. Anh từ đầu đến cuối không hề liếc hai chị em Đinh Di San một lần, tự mình cầm miếng bánh lên: “Đúng. Mỗi người một sở thích mà thôi”.

Thẩm Quân Mặc nhai vài lần đã nuốt xong miếng bánh. Sau đó nhìn về Giản Chi cảm thán: “Thật là trùng hợp! Tôi và cô lại có sở thích giống nhau”.

Giản Chi mỉm cười, gật đầu như đang cảm ơn anh giải vây. Ánh mắt hai người nhìn nhau, không nói thêm gì nữa.

Đinh Di San nhìn cảnh tượng này, khó khăn lắm mới bình tĩnh được. Nhưng bàn tay buông thõng bên người lại nắm chặt. Móng tay bấm thật sâu.

9. Chương 9: Thầy Thẩm “thâm Tàng Bất Lộ”

Vì còn phải đón xe buýt về nhà nên khi gần kết thúc buổi giao lưu, Giản Chi đến chỗ Ôn Tử nói vài câu rồi định ra về trước.

Nghe thế Ôn Tử chào bạn học, bảo Gian Chi chờ để cô ấy đưa về.

Giản Chi không muốn phiền Ôn Tử nên giữ cánh tay Ôn Tử lại, cười nói: “Chị tự đi được mà. Em còn sợ chị quên đường sao?”.

Ôn Tử nghĩ hai người quan hệ bình thường thì khách khí cũng không sao. Chỉ là bây giờ hai người đã thân thiết, đưa về là điều tất nhiên. Nên Giản Chi có nói gì cũng vô ích.

Thẩm Quân Mặc đứng gần đó nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Anh bước tới gần, đưa mắt nhìn qua hai cô gái, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Giản Chi, hỏi: “Cô định về quán sao?”.

Âm thanh ở đâu đột nhiên vang lên hại Giản Chi sững người vài giây mới kịp phản ứng lại gật gật đầu nói ừ.

“Vậy tôi và cô cùng đường rồi. Tôi đưa cô về”.

Anh nói câu này hết sức hiển nhiên. Khiến người nghe có cảm giác thân thiết vô cùng tựa như hai người đã là bạn bè lâu năm

“Vậy thì quá tốt rồi”. Giản Chi chưa kịp nói chữ nào Ôn Tử đã trả lời thay cô.

Giản Chi dở khóc dở cười, tuy bất ngờ nhưng vẫn tự nhiên nở nụ cười với Thẩm Quân Mặc: “Phiền anh rồi”.

Hai người cùng bước đi. Đinh Di San đứng đằng xa nhìn bóng họ xa dần, chớp mũi cay cay. Thẩm Quân Mặc chưa từng ngoảnh nhìn về phía cô ta lấy một lần. Còn chủ động đưa người phụ nữ kia về nhà, đối với cô ta một câu hỏi han cũng không có.

“Chị họ, anh Mặc sao có thể thế”. Đinh Tuệ Tuệ tức giận nhìn chằm chằm hướng hai người vừa đi. “Buổi tối chị cũng về nhà một mình, sao anh ấy không quan tâm gì chứ?”.

Đinh Di San cười gằn, vừa hung hăng vừa chua xót nói: “Ngốc. Chị lái xe về so thế nào được với người ta đi xe công cộng”.

Bên kia, Thẩm Quân Mặc đang trò chuyện rất vui vẻ với Giản Chi: “Bánh cô làm ngon thật đấy”.

“À, vậy ư”. Giản Chi nhớ anh ta khi này giúp cô giải vây bèn nói thêm: “Cảm ơn anh”.

“Không phải mấy lời khách sáo đâu, thật sự rất thích ăn”. Thẩm Quân Mặc thừa dịp xe chờ đèn đỏ, quay qua nhìn người ngồi bên cạnh. “Nhớ lần cô cho tôi và Tiêu Dịch gói bánh mang về nhà. Cháu gái nhỏ của tôi ăn một miếng nhỏ đã ôm hết không chịu buông. Đến giờ mỗi lần tôi về nhà, con bé lại quăn quít hỏi tôi có mua bánh cho nó không. Con bé trước nay kén ăn, vậy mà lại yêu thích bánh cô làm đến vậy”.

Giản Chi hơi hơi ngây người, nhìn vẻ mặt phong phú của anh khi nói chuyện bỗng nhiên bật cười khanh khách.

Cô ở trước mặt anh không câu nệ và thoải mái cười đùa làm cho tâm tình anh cực kì tốt. Thoáng chốc một bầu không khí dịu dàng lan tỏa trong xe. Ánh mắt mềm mại của cô dễ dàng khiến người khác tan chảy.

Giản Chi vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của anh, ngừng cười, mở miệng nói: “Vừa hay ở chỗ tôi còn một ít bánh của hôm nay. Hay anh lấy mang về cho bé đi”.

“Thật chứ! Tốt quá rồi”. Ánh mắt Thẩm Quân Mặc lóe lên trong chốc lát. Không chú ý chẳng thể nào nhìn ra được. Chỉ là khóe miệng cười càng lúc càng đậm: “Con bé sẽ vui lắm đấy”.

Chẳng biết bao lâu sau thì đến nhà Giản Chi. Hai người bước xuống xe vào nhà. Giản Chi bật công tắc đèn phòng khách, lấy một cái túi rồi mở tủ lạnh cầm từng hộp hoppj từng hộp bánh đặt vào trong.

Giản Chi sắp xếp gọn gàng, đặt vào tay Thẩm Quân Mặc: “Tạm thời anh cứ cầm mấy cái bánh này. Vài ngày nữa tôi làm vài loại khác sẽ đưa cho anh sau”.

Thẩm Quân Mặc nhận lấy, không hề đứng lại lâu, nói lời tạm biệt rồi ra về.

Giản Chi định tiễn anh, ai ngờ người mới đi đến cửa đã quay lại nhẹ giọng bảo: “Đừng tiễn. Buổi tối khóa cửa cẩn thận”.

Giản Chi cảm thấy ấm áp, gật đầu cười: “Ừm. Anh đi đường cẩn thận”.

Thẩm Quân Mặc đứng ở cửa, quay lưng với con đường sẫm ánh đèn vàng. Tia sáng nhỏ nhoi xuyên qua khe cửa hắt nhẹ lên khuôn mặt cô, vùng sáng mơ hồ tạo nên một sự yêu kiều hấp dẫn...Anh nhìn cô, trong giây lát hồn phách phiêu bạt tận nơi nào.

Cũng may Giản Chi đứng ngược sáng nên chưa phát hiện ra, Thẩm Quân Mặc nhanh chóng thu hồi tâm tình, gật đầu, lên xe đi khỏi.

Lúc anh về đến nhà, cha mẹ anh chị đang ngồi xem ti vi trong phòng khách. Đồng Đồng được chị dâu ôm vào lòng, nhìn đáng vẻ chắc là buồn ngủ lắm rồi.

Thế mà vừa trông thấy anh, khuôn mặt tươi tỉnh hẳn, từ lồng ngực Đồng Thanh Dao nhấp nhồm muốn chạy đến cho anh bế.

“Con nhóc này, vừa rồi còn ngáp lên ngáp xuống, thấy chú về là có sức sống hẳn”. Đồng Thanh Dao giao con gái giao cho Thẩm Quân Mặc, vừa nắn nắn cái mũi nhỏ của bé vừa nói.

Đồng Đồng cười hì hì, nằm trong lòng ngực Thẩm Quân Mặc cọ cọ. Cô bé thấy chú cầm túi nhỏ trên tay, tò mò hỏi: “Chú ơi, cái gì vậy?”.

Thẩm Quân Mặc cười bất đắc dĩ. Lần trước mang bánh về đã bị tiểu ác bá nhỏ này chiếm giữ hết. Vốn ngày hôm nay anh định giữ lại cho riêng mình, thế mà vẫn bị ánh mắt sáng như đèn pha của con bé nhìn thấy.

“Cháu suốt ngày nhõng nhẽo muốn chú mua cho bánh lần trước, chặc, hôm nay mang về cho cháu đây”.

Đồng Đồng nghe vậy lập tứ vỗ tay hoan hô: “Thật ạ, thật ạ, vui quá, Đồng Đồng muốn ăn ngay!”.

Mẹ Thẩm đang ngồi trên ghế nệm cũng bước đến: “Ồ, có món gì ngon à, có thể khiến Đồng Đồng nhà ta yêu thích”. Bà cầm một miếng ăn thử, chắc là thấy mùi vị rất ngon, xoay người đưa cho cha Thẩm một miếng.

“A Mặc, mua ở đâu vậy? Nếu Đồng Đồng thích thì mua nhiều một chút rồi cất sẵn trong nhà”. Mẹ Thẩm vừa nói vừa ăn thêm một miếng.

Đồng Đồng không vui nhìn túi bánh với dằn. Sau đó túm chặt miệng túi ôm vào lòng giống hệt một con sói con ham ăn, chọc mọi người vui vẻ.

“Của một người bạn làm cho vui, không bán đâu mẹ”. Thẩm Quân Mặc nhẹ nhàng cười, xoa xoa đầu Đồng Đồng, trả lời mẹ.

“Bạn bè?” Mẹ Thẩm ngừng một lát, lại hỏi: “Là con gái hả?”.

Thẩm Quân Mặc không nói gì, chỉ cười, chẳng phủ nhận cũng chẳng thừa nhận. Mọi người thấy vẻ mặt của anh đều tự hiểu.

Cha Thẩm cuối cùng cũng mở miệng nói. Tuy vẻ mặt cực kì nghiêm túc nhưng giọng nói không giấu được vui mừng: “Chắc chắn thì dẫn về nhà”.

Anh trai Thẩm Quân Trạch ngồi bên cũng trêu chọc: “Thích thì cưới nhanh nhanh. Đến lúc đó Đồng Đồng nhà chúng ta có lộc ăn rồi”.

Thẩm Quân Mặc nghe thấy hừ một tiếng. Anh cưới vợ về không phải để làm đầu bếp. Có làm cũng chỉ làm ột mình anh thôi.

Suốt một tuần sau đó, Ôn Tử đến làm ở quán Giản Chi. Cô vừa rửa rau vừa làm bầm oản gặt.

Chủ yếu là giao lưu tiếng Pháp chắc không tiếp tục được nữa. Không biết hôm đó ai tiết lộ chuyện này, rất nhiều người ở chuyên ngành khác nhao nhao như ong vỡ tổ đòi tham gia.

Ban cán sự mơ hồ cảm thấy mọi chuyện không ổn rồi, trong một giờ học nào đó cùng Thẩm Quân Mặc bàn bạc. Kết quả Thẩm Quân Mặc nói việc tổ chức giao lưu tiếng Pháp thật sự không thích hợp với tình hình hiện nay. Mọi người muốn tổ chức tiếp anh cũng không phản đối, chỉ là anh sẽ không tham gia nữa.

Ngược lại anh cũng hứa rằng nếu ai gặp vấn đề trong học tập có thể nói với anh sau giờ học. Anh sẽ sắp xếp một lớp dạy thêm cố định. Như vậy vừa không quá hình thức, không lãng phí thời gian lại còn có thể học tập tốt hơn.

Tuy rằng việc tổ chức giao lưu tiếng Pháp không thành nhưng sinh viên trong lớp đều rất thông cảm cho Thẩm Quân Mặc, hết sức ủng hộ đề nghị của anh.

Ôn Tử cũng thấy bình thường. Chỉ là cô đã vất vả thuyết phục Giản Chi, giờ lại thành thế này nên hơi chán nản.

“Haiz... Thành hay bại đều do thầy Thẩm mà thôi!”. Ôn Tử thở dài: “Đều do sức hút của thầy Thẩm quá lớn rồi”.

Giản Chi nghe cô ấy lầm bầm hết nửa ngày, cười ha ha bảo "Có một người thầy vô cùng trách nhiệm lại đẹp trai, em phải biết đủ rồi chứ".

Ôn Tử nghe cô nói. Đầu tiên giả vờ khổ não sau lại đắc ý gật gù "Đúng ha. Nhắc đến thầy Thẩm quả là người thầy tuyệt vời! Dù là học vấn hay nhân phẩm đều khiến người người nể sinh lòng khâm phục tôn kính...".

Ôn Tử bắt trúng bài, bắt đầu ca tụng Thẩm Quân Mặc sẽ là người chồng tốt thế nào...

Giản Chi không trả lời cô. Ôn Tử tự nói tự ngừng, trong đầu bỗng nghĩ đến một người trái ngược hoàn toàn với thầy Thẩm.

"Hừ! So ra tên Tiêu Dịch danh không chính ngôn không thuận đúng là kém hàng chục triệu lần!". Ôn Tử tức giận phán một câu

Giản Chi vừa lúc khóa vòi nước nên nghe thấy. "Tiêu Dịch?" Giản Chi nghĩ nghĩ, hỏi: "Là Tiêu tiên sinh hay đến đây ăn đây hả?".

"Còn ai trồng khoai đất này nữa!".

Giản Chi như nhớ ra cái gì, tiếp tục truy hỏi: "Cái tên quỷ quái đáng ghét lần trước em nói cũng là anh ta à?"

Ôn Tử đành hoảng gật đầu: "Là anh ta".

Cuối cùng Giản Chi coi như hiểu rõ mọi chuyện. Chỉ là cô không ngờ oan gia nhà Ôn Tử sẽ là Tiêu tiên sinh

Giản Chi lại dò hỏi: "Ít khi nghe em kể về các bạn nam trong lớp. Tiêu tiên sinh hay trêu ghẹo thì lại thường xuyên nhắc đến. Em có cảm giác với anh ta?"

"Cảm giác?". Ôn Tử kinh ngạc quay đầu nhìn Giản Chi như muốn nói chị đừng đùa chứ: "Cảm giác gì? Ngoài cảm ghét cũng chỉ có cảm ghét".

Cái vẻ chắc chắn và coi thường của Ôn Tử ở trong mắt Giản Chi lại là sự ngây ngô mơ hồ. Cô cười cười, thôi thôi, nhiều lời vô ích.

Ôn Tử âm thầm thở phào. Bản thân cô cũng hồ đồ, không biết tại sao khi nghe Giản Chi hỏi những lời đó thì lòng bàn tay lập tức đổ mồ hôi, gò má nóng râm ran...

Đều do tên kia, cô duyên vô cớ lượn lờ trước mặt cô, làm cho tinh thần của cô không bình thường rồi.

Thực ra chẳng thể trách Tiêu Dịch đạo qua đạo lại trong đại học K. Cha Thẩm thường xuyên hỏi thăm anh tiến độ xây dựng tòa nhà mới. Ý tứ muốn anh dồn hết sức lực cho công trình này. Anh được người ta nhờ vả, qua loa đại khái như trước thì không hay lắm.

Hơn nữa mấu chốt ở chỗ lần trước anh tham gia hoạt động ngoại khóa. Rất nhiều bạn học của Ôn Tử nhận ra anh, tự động xem anh là thầy giáo, bình thường gặp trong sân trường sẽ chào hỏi.

Thậm chí vì câu nói anh từng nói, nhiều sinh viên có vấn đề gì đều chạy đi tìm anh hỏi. Anh lại không thể trả lời cho từng người được thế là lại tổ chức mấy buổi học ngoại khóa cho lớp Ôn Tử.

Hôm nay anh vừa mới kiểm tra công trình xong thì gặp sinh viên trong lớp. Vừa hay Ôn Tử cũng ở đây. Đương nhiên cô sẽ không chào "thầy Tiêu", chưa đi ngay coi như cũng cho anh ta mặt mũi.

Các bạn bên cạnh thấy Tiêu Dịch thì nhanh chóng chạy đến nói chuyện. Nói được vài câu, không biết là ai bỗng nói tuần sau lớp tổ chức hoạt động tập thể. hỏi Tiêu Dịch có thời gian thì đến tham gia.

Tiêu Dịch chẳng nghĩ nhiều đã muốn từ chối. Nghĩ đến việc đi chơi với đám sinh viên âm ỹ này, ôi, chịu sao nổi.

Nhưng anh nhắc mắt thoáng nhìn vừa hay thấy vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của Ôn Tử. Thế là thay đổi ý định: "Được! Thời gian địa điểm, các em xác định rồi nói cho thầy. Thầy nhất định tham gia".

Ôn Tử nghe từng chữ anh ta nói, hừ hừ thâm oán tên này da mặt dày thật, tự phong mình là thầy giáo. Hoạt động riêng của lớp mờ đến làm gì chứ.

Chỉ có Ôn Tử là ngoại lệ, những sinh viên khác rất chào mừng Tiêu Dịch, ồn ào cười nói tạm biệt với anh.

Tiêu Dịch gơ gơ tay chào. Khi đi qua Ôn Tử cố ý nhíu mày nhìn một cái. Quả nhiên như suy nghĩ, cô nhóc này giống bị giẫm phải đuôi, lườm anh rồi quay ngoắt đi thẳng.

Tâm trạng vui vẻ, Tiêu Dịch khe khẽ hát đi về hướng bãi đậu xe. Đi ngang qua một lớp đang học chọt nghĩ đến Thẩm Quân Mặc nên gọi điện thoại: “Này. Ban cán sự lớp cậu nói sẽ tổ chức hoạt động du xuân tập thể, cậu đi không?”.

“Không đi”. Thẩm Quân Mặc đang tìm tài liệu, trả lời nhanh gọn.

Hoạt động này anh đã biết từ trước. Lúc ban cán sự có ý định tổ chức đã qua hỏi ý anh. Anh không do dự từ chối tức thì, bây giờ cũng vậy.

“Ôi, không được!”. Tiêu Dịch bắt đầu khuyên bảo: “Cậu bình thường nên ra ngoài chơi với những người trẻ tuổi như này, đừng có giống ông già thế chứ”.

Người trẻ tuổi? Thẩm quân Mặc lắc đầu bật cười. Nhớ đến những ánh mắt yêu thích hâm mộ không thèm che dấu kia: “Tớ không chịu nổi, dành cho cậu đấy”.

“Ê! cậu...”. Tiêu Dịch suýt chút nữa nghẹn thở vì câu nói này, nửa ngày mới bình thường trở lại: “Đừng nghĩ tớ bĩ ỉ đến mức đó chứ! Nếu không phải cố ý đùa giỡn cô nhóc Ôn Tử kia, cậu nghĩ tớ sẽ đi à”.

Nghe anh ta nhắc tên Ôn Tử, Thẩm Quân Mặc lúc này mới thôi nhìn máy tính, chú tâm vào cuộc nói chuyện: “Cậu coi trọng cô gái đó?”.

“Nhìn lại xem, thầy giáo phải làm gương đấy! Suy nghĩ sao mà phức tạp vậy!”. Tiêu Dịch nhanh chóng nắm lấy cơ hội, đáp trả một câu.

Thẩm Quân Mặc cười nhạt, giống như không phản đối: “Từ trước tới nay cậu chơi đùa với ai tớ không quản. Nhưng cô ấy là sinh viên. Cậu không có ý định đó thì đừng trêu chọc cô ấy”.

Thực ra bình thường Thẩm Quân Mặc ít quản mấy chuyện vô bổ của người khác. Lần này lại tự nhiên quan tâm đến vậy.

Qua mấy lần tiếp xúc, anh nhận thấy quan hệ của Giản Chi và Ôn Tử cực kỳ thân thiết. Nói cho cùng, anh không nở nhìn thấy cô lo lắng, khổ sở vì mấy chuyện không đâu.

“Được rồi, tớ hiểu”. Tiêu Dịch hiếm khi nghiêm túc trả lời lại.

Hai người chơi với nhau từ nhỏ đến giờ, tính tình của nhau hiểu rõ như lòng bàn tay. Nếu cậu ta đã nói vậy, Thẩm Quân Mặc không nhiều lời thêm, ngược lại hỏi: “Vậy là Ôn Tử sẽ tham gia hoạt động?”.

“Ừ”.

“À...”. Thẩm Quân Mặc trầm ngâm, khẽ cười hỏi: “Hỏi cô ấy xem có dẫn bạn bè đi không? Nếu có cậu gọi lại cho tớ”.

Dứt lời chẳng chờ Tiêu Dịch trả lời, trực tiếp cúp điện thoại. Tiêu Dịch cảm di động đã ngắt, không thể tin nổi, một lúc mới phản ứng lại: “Thôi rồi, Thẩm Quân Mặc khổ hạnh đối tính à! Còn công khai tấn công cơ đấy!”.

10. Chương 10: Thầy Thẩm Nhanh Tay Lẹ Mắt

Ôn Tử nhận được điện thoại của Tiêu Dịch khi đang tự học ở thư viện. Cô không có số của Tiêu Dịch, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình đành rón rén ra bên ngoài nhấn nút nghe.

“Vâng?”. Ôn Tử không biết đầu bên kia là kẻ mà cô ghét nhất, âm thanh nhẹ nhàng mềm mỏng.

Lần đầu tiên Tiêu Dịch nghe Ôn Tử dùng giọng điệu như vậy nói với anh, trong lòng thật hưởng thụ: “Ồ, thì ra cô cũng có khí chất duyên dáng của một cô gái. Sao cứ vừa thấy tôi lại như đi đòi nợ thế”.

Ôn Tử sững sờ, đã đoán được là ai. Cô lấy tay ra liếc số điện thoại trên màn hình. Mở miệng ra lần nữa giọng điệu khác một trời một vực: “Sao anh có số của tôi?”.

“Tôi là thầy giáo”. Tiêu Dịch nào có hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Chỉ cần gặp Ôn Tử là muốn trêu đùa cô: “Ồ, số của cô không thể cho tôi à?”.

Ôn Tử bực mình hầm hè: “Chuyện gì? Không có thì tôi cúp máy đây!”.

Tiêu Dịch biết cô gái này giận điên lên thì chuyện gì cũng dám làm, lập tức ngăn cản: “Rồi, rồi, đừng cúp...Tôi có việc tìm cô thật”.

Anh nhanh chóng kể rõ ràng chuyện Thẩm Quân Mặc và Giản Chi: “...Thế nên, thầy Thẩm lớp cô đang ám chỉ muốn cô giúp vài chuyện, dẫn Giản Chi đến tham gia hoạt động đầu xuân”.

Ai ngờ thật lâu sau Ôn Tử vẫn không nói câu nào. Tiêu Dịch nghĩ có khi nào cô nhóc cúp máy rồi. Anh đang định kiểm tra điện thoại thì nghe thấy giọng nói nhỏ xiu của Ôn Tử truyền tới: “... Này, ý anh là thầy Thẩm thích chị Chi?”.

Tiêu Dịch nghe giọng nói không chút tin tưởng nào của cô, cười trả lời: “Đúng, hoàn toàn đúng. Thầy Thẩm không những yêu thích chị Chi nhà cô mà còn ngầm gợi ý cho cô. Hy vọng cô giúp đỡ thầy ấy theo đuổi chị Chi, hiểu chưa?”.

Ôn Tử gật đầu lia lịa, rồi mới nhớ ra đang nghe điện thoại, bèn nói: “Hiểu, tôi hiểu”.

“Vậy thì tốt”. Tiêu Dịch cười: “Chuyện này chúng ta đã thỏa thuận xong. Tôi có thể nói lại với thầy Thẩm bên kia rồi”.

“Ừ. Tôi nghe anh. Anh có kế hoạch gì cứ thông báo cho tôi. Tôi sẽ hoàn thành hết”. Ôn Tử thề son sắt.

Cô chưa từng nhu thuận như vậy bao giờ, khiến cho Tiêu Dịch vui mừng: “Ừm. Thế mới ngoan”.

Tiêu Dịch được lợi, mà Ôn Tử vì quá kích động cũng không phát hiện ra.

Kết quả là hai kẻ oan gia lần đầu tiên có ý kiến giống nhau. Và (có lẽ) đang tiếp tục bước trên con đường đạt đến sự hài hòa thống nhất.

Giản Chi giảm nhỏ lửa, mở vòi nước rửa tay rồi đi đến trước mặt Ôn Tử. Nhìn cô bé rõ ràng chột dạ lại tỏ vẻ đoan chính thì bật cười: “Nói. Là chuyện gì nào? Mất tập trung cả buổi sáng rồi đây”.

Giản Chi đã sớm phát hiện ra sự bất ổn của Ôn Tử. Mới bước vào cửa cô bé đã nhìn chằm chằm vào cô. Cái ánh mắt kia, nhìn kĩ thấy được sự ao ước, ao ước còn gồm kích động, kích động còn có thêm hưng phấn.

Kỳ quái là khi cô vừa quay đầu nhìn, cô bé sẽ ngay tức khắc mở to mắt vô tội, miệng đằng háng ngậm nga vài khúc hát dân ca.

“Hi hi, ha ha...”. Ôn Tử nhìn biểu hiện em tốt nhất nhanh nói rõ mọi chuyện của Giản Chi, trong đầu lướt qua toàn bộ cuộc nói chuyện với Tiêu Dịch, ngừng vài giây mới nói: “Ày, không có chuyện gì lớn, chỉ là việc nhỏ, việc nhỏ”.

“Nói, chuyện gì?”. Giản Chi nhú nhú lông mày.

“À, bạn học lớp em đều nói nhớ món bánh ngọt chị làm. Mong em đến nhờ chị làm một lần nữa”.

“Hử!? Tưởng chuyện gì chứ”. Giản Chi phát phát tay, tiếp tục tra hỏi: “Chỉ có việc này, em không giấu chị đó chứ?”.

Ôn Tử ôm lấy cánh tay Giản Chi, thề thốt: “Chị Chi nói gì thế, em sao có thể lừa chị”.

“Thế nhưng...”. Ôn Tử gãi gãi đầu: “Bạn em bảo không thể ăn không của chị. Đúng lúc cuối tuần này lớp em tổ chức đi chơi tiết thanh minh muốn em mời chị đi cùng”.

“Không cần khách khí, mấy miếng bánh ngọt đáng giá bao nhiêu tiền đâu”.

Giản Chi khoát tay nói: “Đến lúc đó em mang bánh tới là được”.

“Sao có thể làm thế! Em đã đồng ý với bạn bè rồi”. Ôn Tử vừa nghe, cuống lên; “Hơn nữa các bạn ấy muốn mời chị đi chơi. Đến ngày chị mang tới bánh và món ăn đơn giản, thế mới vui...”.

Tranh luận kiểu này Giản Chi chưa bao giờ thắng nổi Ôn Tử. Thấy Giản Chi gật đầu, Ôn Tử vui vẻ, lặng lẽ gửi một tin nhắn cho Tiêu Dịch. Cuối tin nhắn còn có thêm vẻ mặt chiến thắng.

Tiêu Dịch đang tổ chức họp. Nhân viên cấp dưới đang nghiêm túc cẩn thận đọc báo cáo. Di động của anh vừa vang lên, mở ra nhìn liền vui vẻ. Đặc biệt cái biểu tượng dí dỏm cuối cùng, càng khiến cho anh tự động cười rạng rỡ.

Các nhân viên đã im thin thít từ lâu. Bình thường ông chủ của bọn họ mặt mày đen như than. Hôm nay thế nào lại cười cái kiểu sáng lạng từ tận đáy lòng. Mọi người không khỏi run run cầu trời khẩn phật.

Thời tiết thành phố B đạo này thật đẹp. Đầu mùa, trải qua vài cơn mưa xuân, bầu không khí ẩm đậm mịt mờ nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là trời xanh mây trắng khiến cho lòng người cũng khoan khoái, thoải mái theo.

Lớp của Ôn Tử vì chuyến du xuân lần này đã bỏ hẳn tiền ra thuê một chiếc xe buýt du lịch để đi chuyển. Khi Giản Chi đến nơi thấy Ôn Tử đang ở trên xe nói chuyện. Mà người nói với cô ấy không phải ai khác chính là Tiêu Dịch.

Lúc trước đồng ý Giản Chi không nghĩ nhiều. Giờ mới chợt phát hiện ra, có lẽ lần này sinh viên mời nhiều thầy cô đi theo

Ôn Tử bước tới nhận túi ni lông trong tay cô, ánh chừng thấy nặng nặng: “Trời ạ, chị Chi, chị làm nhiều thế. Chị dậy sớm chuẩn bị hết hả?”

Giản Chi tỏ vẻ đây là chuyện đương nhiên: “Tất nhiên, bạn bè em nhiều vậy. Sao có thể cho người này mà không cho người khác chứ”.

“Em chỉ tùy ý nói thôi, chị khổ cực làm gì...” Ôn Tử không chú ý, suýt nữa thì lộ hết mọi chuyện.

Giản Chi mới nẩy lên ít nghi ngờ, Tiêu Dịch đứng bên cạnh đã vui vẻ cầm túi từ tay Ôn Tử: “Chị Chi nhà em nghĩ chu đáo, em đừng dài dòng, lập đi lập lại không vừa ý”.

Ôn Tử tự biết thiếu chút nữa nói hết mọi chuyện, nhân lúc Giản Chi nhìn hướng khác, nhanh chóng quay đầu làm mặt quỷ với Tiêu Dịch

Cô cũng không chú ý Tiêu Dịch chợt ngậy người, nhanh chóng nhiệt tình dẫn Giản Chi lên xe: “Chị Chi, đi, em đã giữ chỗ cho chị. Hai chúng ta ngồi gần nhau đấy”.

Giản Chi gật đầu, hài lòng với sự sắp xếp này.

Lúc lên xe Giản Chi mới biết bạn học của Ôn Tử đã đến gần hết. Nhiều chỗ ngồi đã kín người. Đi đến giữa xe Giản Chi thấy hai khuôn mặt quen thuộc.

Đinh Di San đeo kính đen nên Giản Chi không nhìn thấy nét mặt ra sao. Chỉ có Đinh Tuệ Tuệ ngồi ở cạnh hành lang, khi Giản Chi đi qua liền ngụyt dài một cái.

Giản Chi chẳng bận tâm. Chỉ không hiểu sự thù địch của hai người này ở đâu mà ra.

“Chị Chi” Ôn Tử cũng không để ý chuyện gì khác. Ân cần dẫn Giản Chi đến vị trí thứ hai từ dưới lên, chỉ vào chỗ ngồi cạnh cửa sổ nói: “Đây, chỗ của chị”.

Giản Chi nhìn theo hướng ra hiệu của cô ấy thì thấy hai người đã ngồi sẵn ở đó. Chỗ bên cạnh cô cũng có người ngồi. Nhìn kĩ, chẳng phải là Thẩm Quân Mặc ư.

“Em nói vị trí của chúng ta gần nhau cơ mà?”

“Đúng ạ” Ôn Tử giả vờ ngây ngốc gật đầu, chỉ chỗ cô ngồi phía trước: “Là trước sau nối liền đó chị”.

“Vị trí cạnh em không phải còn trống sao?”

Ôn Tử định trả lời thì Tiêu Dịch đã nhanh tay kéo cô ngồi xuống ghế. Nở nụ cười áy náy với Giản Chi: “Thật xin lỗi, vị trí bên cạnh em gái nhỏ có tôi ngồi rồi”.

Ôn Tử lén lút ngo nguẩy, nhưng sao so được với sức lực của Tiêu Dịch. Cô quay đầu lăm bằm: “Ai là em gái nhỏ? Tôi là Ôn Tử, Ôn Tử!. Không cho phép gọi là em gái nhỏ!”.

“Yên nào” Tiêu Dịch hạ thấp giọng, cúi đầu thì thầm với Ôn Tử: “Cô định phá hỏng chuyện của thầy Thẩm hả?”.

Ôn Tử lập tức thành cô bé ngoan ngoãn, ngồi vào chỗ.

Giản Chi chưa kịp hiểu rõ mọi chuyện, Thẩm Quân Mặc đã đứng lên đi đến bên cạnh cô: “Ngồi ở bên cửa sổ vẫn tốt hơn ngồi gần hành lang”.

Giản Chi ngây ngây, trong đầu là một mớ bòng bong. Tâm tư tuy chưa rõ nhưng cũng cảm thấy chuyện này thật kì lạ.

Thẩm Quân Mặc thấy cô ngơ ngác đứng đó, nở nụ cười nhẹ nhàng, thanh âm ấm áp: “Nhanh vào chỗ, xe sắp chạy rồi”.

Nói xong cũng không cần biết Giản Chi đồng ý hay từ chối, trực tiếp kéo cô qua ngồi cạnh cửa sổ.

Giản Chi lấy lại tinh thần, nhìn xuyên qua khe hở thấy Tiêu Dịch và Ôn Tử ngồi ở hàng ghế trước đang hạ giọng thì thầm với nhau.

Giản Chi bỗng như hiểu rõ tất cả, hóa ra những chuyện này do Tiêu Dịch sắp xếp để theo đuổi Ôn Tử.

Lúc này Giản Chi mới nhớ từ lúc lên xe chưa chào hỏi Thẩm Quân Mặc. Cô hơi lúng túng nhưng vẫn mở miệng trước: “Không ngờ thầy Thẩm cũng ở đây?”.

“Ừm. Thi thoảng ra ngoài dạo chơi cũng thú vị”.

Xe buýt tuy rộng rãi thoải mái. Nhưng hai người ngồi cùng một dãy ghế sao tránh khỏi việc góc áo, cánh tay chạm vào nhau.

Cái kiểu thân mật không tên này, cùng với âm thanh của anh khiến cho Giản Chi nảy sinh cảm giác thì thầm thân mật chỉ có giữa những người yêu nhau.

Suy nghĩ đến mức này, gò má Giản Chi dần dần ửng hồng. Vì không muốn cho Thẩm Quân Mặc phát hiện, Giản Chi đành nói một câu không đầu không đuôi: “Hôm nay thời tiết thật tốt, mây trắng bành bồng”.

“Ừ, rất đẹp”. Thẩm Quân Mặc khẽ cười. Hơi thở của anh thoảng qua vành tai Giản Chi, khuôn mặt cô đã hồng nay càng đỏ bừng.

Ánh mắt Thẩm Quân Mặc nhìn ra cửa sổ. Giản Chi cho rằng anh đang ngắm phong cảnh bên ngoài. Nhưng người này thật ra đang tung chiêu hỏa mù. Thật sâu trong cặp mắt kia, con người thâm thúy lúc nào cũng chỉ nhìn bóng dáng của cô. Dù cô đã cố gắng che giấu vết ửng hồng trên má nhưng anh đã nhìn thấy hết rồi.

Giản Chi tạm ngừng, vì không biết nói chuyện gì nữa. Cuối cùng đành ngẩng đầu nhìn Thẩm Quân Mặc, hỏi nhỏ: “Tôi ngồi xe dễ mệt mỏi. Thầy Thẩm, tôi ngủ một chút đây”.

Thẩm Quân Mặc nhìn rõ sự xấu hổ, ngại ngùng của cô, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ”.

Giản Chi nhắm mắt lại, dựa đầu vào cửa sổ chớp mắt. Chỉ là cô không ngờ rằng khi nhắm mắt, trái tim càng trở nên mẫn cảm hơn.

Nhiệt độ, hô hấp, động tác thật nhỏ của người bên cạnh cô đều cảm nhận được. Thậm chí còn nghe thấy nhịp tim mơ hồ của mỗi người...

Xe chạy ra ngoại ô gần đến nơi, có một đoạn đường núi quanh co ngoằn ngoèo. Tuy thành phố B giờ không còn nhiều núi non trùng trùng điệp điệp nhưng mấy ngọn núi nhỏ nhỏ thì vẫn còn. Với lại đường ngoại ô sao có thể so sánh với đường thành phố rộng rãi bằng phẳng. Nên có gặp đoạn đường xấu cũng bình thường.

Đến khi cô bị quãng bạt hướng về phía trước mới sợ hãi kêu thành tiếng, không kịp làm gì.

May mắn Thẩm Quân Mặc nhanh tay lẹ mắt. Một cánh tay kéo tay cô một cánh tay chắn ngang trước người cô. Tuy rằng theo quán tính cô vẫn va đập vào cánh tay anh nhưng còn đỡ hơn là va vào hàng ghế phía trước.

Nhưng mà tình huống hiện tại lại làm cho Giản Chi quần bách. Gần như cả cơ thể cô được Thẩm Quân Mặc ôm vào trong ngực. Mà cánh tay anh che chắn ở phía trước cô lại đụng chạm vào ngực, nơi có chút mẫn cảm khiến cô sững sờ.

Thẩm Quân Mặc vẫn ôn hòa, khẽ vỗ vào lưng cô, hỏi: “Không sao chứ? Có đụng vào người không?”.

Giản Chi ngửa đầu nhìn ánh mắt trong trẻo, khuôn mặt thản nhiên của anh. Cô ngẫm tự trách móc chính mình có tư tưởng không lành mạnh, lắc lắc đầu: “Không sao, không có việc gì”.

Thẩm Quân Mặc chỉ cười đáp mà không nói thêm gì nữa. Đến khi nhìn lại Giản Chi mới biết anh đã thu tay về trở lại ngồi ở vị trí ban đầu.

Trải qua chuyện vừa rồi, Giản Chi chẳng thể tiếp tục giả ngủ bèn lấy điện thoại ra bấm bấm lung tung.

Mà ở giữa xe, cánh tay Đinh Di San đặt trên thanh vịn đã nắm thành nắm đấm nhỏ. Móng tay được cắt sửa sạch sẽ đâm vào lòng bàn tay từng vết từng vết nhưng cô ta cũng không biết. Trong đầu là hình ảnh Thẩm Quân mặc bảo vệ Giản Chi... Con mắt giấu đằng sau kính râm từ từ hoe đỏ.

11. Chương 11: Thầy Thẩm Ba Lần Cứu Nguy – Quả Là Người Đàn Ông Dũng Cảm

Xe chạy khoảng một giờ thì đến nơi. Ngọn núi này đã được mở rộng thành khu ngắm cảnh. Tất cả xe cộ đều đậu tại bãi đỗ xe dưới chân núi. Nói cách khác, sau đó đều dùng phương tiện “hàng cải” để leo núi.

Bởi vì ngồi tít phía sau, nên khi Giản Chi xuống xe đã thấy từng tốp sinh viên tùm năm tùm bảy trò chuyện. Một số người còn cầm máy ảnh, điện thoại chụp ảnh lưu niệm cho nhau. Một số khác rượt đuổi trên đồi lăn nhau.

Cảnh vật xung quanh thật đẹp. Khắp nơi đều là màu xanh mướt của cây cối. Nếu tinh tâm còn nghe được đâu đây tiếng chim hót líu lo. Không khí trong lành, sạch sẽ. Giản Chi đứng trên khu đất trống, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Chỉ cảm thấy từng ngụm không khí hít vào đều có mùi vị ngọt ngào. Cô nhìn cảnh đẹp bao la trước mắt, khóe miệng khe khẽ cười.

Cảm thấy mọi người đều bắt đầu nôn nóng, lớp trưởng cũng không để mất thêm thời gian, sau khi dặn dò mọi người địa điểm tập hợp thì tuyên bố bắt đầu leo núi. Còn khẳng định ai leo lên đầu tiên nhất định sẽ có phần thưởng.

Mọi người hô vang đồng ý rồi nhanh chóng xuất phát. Có một số sinh viên hâm mộ Thẩm Quân Mặc cố tình dừng lại, hơi xấu hổ đứng cách đó không xa chờ anh đi cùng.

Đinh Di San mới nhận chức gần đây nên cùng với sinh viên chưa thân thuộc. Mà người đứng cạnh cô ta, Đinh Tuệ Tuệ cũng là người khoa khác. Lần này nghe cô ta kể mới quyết định đi theo.

Hai chị em dắt tay nhau đi về phía Thẩm Quân Mặc. Tiêu Dịch tinh mắt nhìn thấy, ngay lập tức ra hiệu cho Ôn Tử. Hai người này chẳng biết đã hình thành sự ngầm hiểu ý nhau từ khi nào, cứ tự động phân chia công việc: Ôn Tử phụ trách các bạn fan nhiệt tình của Thẩm Quân Mặc còn Tiêu Dịch đối phó với chị em nhà họ Đinh.

Đinh Tuệ Tuệ từ bé đã quen Tiêu Dịch, ngầm có tâm tư riêng với anh, lời nói, ý muốn của anh so với cha mẹ còn quan trọng hơn. Khi Tiêu Dịch liếc nhìn cô nàng một cái, cô ta đã tự động quàng chị họ Đinh Di San ra sau đầu.

Nghe Tiêu Dịch bảo muốn mời hai chị em leo núi, cô ta không nói thêm gì, trực tiếp kẹp tay Đinh Di San đi cùng Tiêu Dịch.

Từ đầu Đinh Di San đã nhận ra “âm mưu” của Tiêu Dịch, trong lòng cực kỳ căm giận. Phiên một nỗi Thảm Quân Mặc còn đứng đây, cô ta không thể nào tức giận được. đành phải đi theo cô em gái không được tích sự gì.

Ôn Tử ở bên kia năng lực thực hành cũng cực kì tốt. Cô ở trong lớp cũng là người có mối quan hệ thân thiết với bạn bè, mấy người ở đây chỉ đơn giản là hâm mộ tôn kính Thảm Quân Mặc. Cô tuy tu vi còn chưa bằng Tiêu Dịch nhưng với các thiếu nữ này thì chỉ đôi ba câu là dễ dàng lôi kéo họ cùng đi.

Giản Chi định chạy theo nhưng điện thoại trong túi bỗng reo lên. Cô lấy ra thì thấy tin nhắn Ôn Tử gửi ình.

“Chị Chi, em đi trước. Chị hãy chơi vui vẻ với thầy Thảm nhé... Điểm số môn tiếng pháp của em nằm trên tay chị đây”.

Phần kí tên còn kèm theo hình ảnh mờ ám. Giản Chi đỏ bừng cả mặt, vội vàng cất điện thoại. Khi ngẩng lên nào còn thấy bóng dáng Ôn Tử và bạn bè của cô ấy.

Trước sau hai ba phút, trên bãi đất trống chỉ còn lại Giản Chi và Thảm Quân Mặc. Trong khu nghỉ ngơi cách đây không xa, loáng thoáng có vài nhân viên vệ sinh đang tụ tập chơi bài.

Giản Chi bất đắc dĩ quay đầu liếc qua Thảm Quân Mặc. Ai ngờ anh cũng đang nhìn cô, cười vui vẻ.

Giản Chi ngẩn ngơ, vô duyên vô cớ cảm thấy e thẹn, lúng túng.

Lúc đầu cô nhìn chưa kỹ, giờ mới thấy hôm nay trang phục của Thảm Quân Mặc rất đơn giản, thoải mái. Khác hẳn với những lần gặp gỡ trước đây của hai người.

Anh mặc một bộ đồ thể thao màu xám có mũ, nhìn rộng rãi nhưng không thùng thình. Theo từng bước đi, khung xương vững chãi và cơ bắp cứng cáp ẩn hiện sau lớp quần áo làm cho người khác bị thu hút.

Ánh mặt trời như ẩn như hiện giấu mình sau những áng mây cùng với dáng vẻ tinh anh không hề che giấu của anh trông như đối nghịch nhưng thật ra lại bổ sung rõ rệt cho nhau.

Trông anh bước từng bước về phía mình, Giản Chi chợt nghĩ đến câu quảng cáo – đàn ông, bắt chỉ nhất diện .(Tha thứ ình, không thể nghĩ ra được một câu thuần Việt mà súc tích cho cái quảng cáo này >.< đại=“” ý=“” là=“” đàn=“” ông=“” thì=“” có=“” nhiều=“” bộ=“” mặt.=“” video=“” quảng=“” cáo=“” ở=“” cuối=“” bài=“” nhé)=“”>

Cô chưa dứt suy nghĩ thì Thảm Quân Mặc đã bước đến trước mặt hỏi: “Ở đây nghỉ ngơi hay leo núi luôn”.

“Ừm. Leo luôn đi”. Leo bây giờ may ra còn đuổi kịp con bé Ôn Tử kia.

Thảm Quân Mặc bước đi bên cạnh cô, từng bước từng bước ngắn vững vàng

Lúc này Giản Chi mới cảm thấy hơi không vừa ý vì núi rừng quá vắng vẻ hoang vu, quá yên tĩnh. Thật sự mà nói cô và Thảm Quân Mặc chỉ là quen biết sơ sơ. Ừm, chính là cái kiểu quan hệ người quen của người quen thôi, nên cô khá lúng túng. đành phải giả vờ nhìn ngó xung quanh, bước nhanh về phía trước vậy. Cũng muốn trò chuyện đôi ba câu nhưng ngượng một nỗi chẳng nghĩ ra được gì để nói.

Giản Chi thầm nhủ trong lòng, kiểu này, chắc là muốn phát triển thêm một bước đây!

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu đã khiến Giản Chi kinh ngạc, sợ hãi. Tiến một bước...Tiến bước gì?

Cô lắc đầu quày quặt. Đúng là bị tin nhắn độc hại của con bé Ôn Tử kia tiêm nhiễm, mọi thứ trong đầu lung tung hết rồi.

Thảm Quân Mặc vẫn luôn đi bên cạnh bảo vệ Giản Chi trên đường núi mấp mô. Bây giờ nhìn mặt cô hết ngẫm nghĩ rồi nhăn nhó, nụ cười nơi khóe miệng càng tăng lên.

Hai người yên lặng đi như thế sắp hai mươi phút, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của bản thân. Đối với Thẩm Quân Mặc mà nói, hai mươi phút này rất thú vị. Còn Giản Chi nghĩ có cố đuổi theo mọi người giờ cũng vô ích. Hơn nữa quang cảnh bốn phía an tĩnh, dễ chịu nên tâm tình của cô cũng dần dần thư thái.

Núi tuy nhỏ nhưng vẫn có những đoạn đường có dốc lớn. Bình thường Giản Chi ít khi rèn luyện cơ thể nên dần dần cảm thấy mệt mỏi, hô hấp ngày càng nặng nề, hơi thở hỗn hà hỗn hển.

Thẩm Quân Mặc thấy trán Giản Chi đầy mồ hôi hột, dừng lại nói: “Tôi thấy ở đây tầm nhìn khá tốt, có muốn dừng lại ngắm cảnh không?”.

Lời này đánh trúng ý muốn của Giản Chi, cô vội vã gật đầu: “Được. Được”.

Nói còn chưa thành câu, Giản Chi đã lê bước đến băng ghế dài nằm bên kia con đường, ngồi xuống thở phào một hơi. Mất vài giây cô mới nhận ra Thẩm Quân Mặc vẫn đứng ở đối diện, đang nhìn cô cười như không cười.

Tuy trong lòng đã nghĩ đơn giản mọi chuyện, nhưng cô vẫn là con gái. Hơn nữa Thẩm Quân Mặc lại là một người đàn ông xuất sắc. Cô không để ý đến hình tượng làm ra hành động như vừa rồi trước mặt anh nên giờ thấy ngại ngùng.

“Thầy Thẩm có mệt không? Có muốn lại đây ngồi nghỉ không?”. Cuối cùng Giản Chi lên tiếng phá vỡ im lặng, vẫy vẫy tay với Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân Mặc bước qua đây. Anh chưa ngồi xuống ngay mà đứng trước mặt cô, hơi giống thái độ người trên. Nhưng ánh mắt lại quá đối dịu dàng, nhìn Giản Chi chăm chú khiến hai chân cô mềm nhũn.

Một lát sau, Giản Chi nghe thấy anh cười trầm thấp, bàn tay dày rộng, ấm áp xoa xoa trán cô.

Trong lòng bàn tay từ khi nào đã có thêm một chiếc khăn hình vuông màu xanh thẫm. Vào giây phút này, anh nhẹ nhàng lau văng trán ướt mồ hôi của cô: “Nhiệt độ trên núi thấp, gió lớn, cần thận kéo ồm mắt”.

Hành động của anh có hơi quá thân mật nhưng Giản Chi chẳng hề cảm thấy nó khiếm nhã hay không phù hợp.

Động tác của anh nhẹ nhàng, lời nói thể hiện sự quan tâm, còn có ánh mắt trong suốt nhìn thấu mọi chuyện. Tựa như những chuyện như thế này đều là việc hiển nhiên. Mà vì người đó là anh, tự đáy lòng Giản Chi bỗng cảm thấy một hương vị ngọt ngào thấm đẫm con tim.

Cô ngây ngậy người nói tiếng cảm ơn rồi im lặng.

Giản Chi lấy bình nước từ trong người ra. Cô mở nắp, nhìn người bên cạnh do dự vài giây rồi hỏi: “Thầy Thẩm không mang nước à?”.

Thẩm Quân Mặc nghiêng đầu nhìn Giản Chi, lông mày nhíu nhíu ra vẻ suy nghĩ, rồi khuôn mặt hiện nét đau khổ: “Tiêu Dịch cầm hết rồi”.

Nói xong còn thoáng nhìn qua bình nước cô cầm trên tay.

Giản Chi cúi đầu, cầm bình nước lên, rồi lại ngẩng đầu, cười khê: “Nếu thầy không ngại thì uống chung với tôi nhé”.

Cô vừa nói vừa vặn nắp bình ra lần nữa. Cái nắp có hai phần. Cô lấy phần giữ nhiệt ở giữa cất đi, phần còn lại có hình dáng một chén trà nhỏ. Cô rót đầy nước trà vào rồi đưa cho Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân Mặc nhận lấy, đưa chén trà đến miệng thì dừng một chút, giống như đang ngửi hương trà. Sau khi nuốt xong anh trả lại chén, hỏi cô: “Cho tôi vài giọt nữa được không?”.

Hai người vẫn tiếp tục nghỉ ngơi ở lưng chừng núi. Cô ánh chừng túi lương khô mang theo người. Tuy chỉ đủ cho phần mình nhưng cuối cùng cô vẫn chia sẻ cho Thẩm Quân Mặc. Mà anh cứ điềm nhiên nhận lấy và ăn.

So với tầm nhìn bao quát khắp nơi trên đỉnh núi thì sườn núi mang một phong cảnh riêng, thanh tịnh và đẹp đẽ. Tâm tình Giản Chi rất tốt, cô vui vẻ nói chuyện cùng Thẩm Quân Mặc. Còn giờ túi lương thực ít ỏi lên cười bảo rằng có cảm giác “hoạn nạn có nhau”.

Thẩm Quân Mặc không nói mà chỉ cười. Nhưng trong ánh mắt đầy sự cứng chiều, âu yếm.

Hai người từ từ trò chuyện. Tuy chỉ một mình Giản Chi nói, Thẩm Quân Mặc ngồi bên thi thoảng ừ hoặc cười đáp lại nhưng như vậy lại phù hợp với ý thích của Giản Chi.

Khi tiếp tục khởi hành, Thẩm Quân Mặc nhắc túi của Giản Chi lên, nói cảm ơn cô vì đã chia sẻ đồ ăn.

Giản Chi khoát khoát tay nói không cần khách khí. Cô vươn tay định lấy lại cái túi thì Thẩm Quân Mặc nhanh chóng né ra.

Anh đứng lên, khoe mắt mỉm cười: “Không phải nói cùng chung khó khăn sao?”.

Giản Chi cũng cười, không kiên trì nữa.

Hai người vừa đi lên đỉnh núi vừa tán gẫu. Trong lúc đi nhiều khi Giản Chi mệt mỏi, Thẩm Quân Mặc ở bên cạnh còn dìu cô đi. Vì thế sự thân thiết của hai người lại tăng thêm, không khí hòa hợp vui vẻ.

Các bạn sinh viên tụ tập trên đỉnh núi, không quan trọng người đến đầu tiên là ai nữa. Đây là tuổi đẹp nhất, hào hoa phong nhã. Giản Chi nhìn mọi người vui cười chụp ảnh cho nhau, hơi ước ao.

Ôn Tử và Tiêu Dịch đứng cạnh nhau, nhìn hai người chậm rãi đi đến, ánh mắt cười nhạo...

Ôn Tử đến đón, cười mờ ám lôi kéo Giản Chi. Giản Chi trừng mắt, cô bé còn bày bộ mặt ngây ngốc.

Tiêu Dịch lén lút cười đắc ý với Thẩm Quân Mặc. Giơ máy ảnh trong tay, cười nói với Ôn Tử, Giản Chi: “Chúng ta chụp ảnh đi”.

Ôn Tử thích ý reo lên, chạy đi tìm vài cảnh đẹp mà mình thích, rồi vẫy vẫy tay gọi Thẩm Quân Mặc và Giản Chi. Ba người đã chọn xong tư thế, Tiêu Dịch vẫn còn cầm máy ảnh loay hoay, lăm bà lăm bầm.

Ôn Tử cau mày, làm như hết kiên nhẫn, bước qua nói: “Thật vô dụng, chụp ảnh cũng không biết”. Nói xong đứng sau Tiêu Dịch chỉ chỉ bảo bảo.

Giản Chi nhìn hai người đấu vô mồm, bật cười khanh khách. Bỗng máy ảnh sáng lên, tách một tiếng, Giản Chi cảm thấy vai mình trĩu xuống, một cánh tay mạnh mẽ ôm qua vai cô tạo thành tư thế thân mật.

Cô ngẩng đầu, thấy người bên cạnh cười trong sáng, vẻ mặt đến vô tội: “Khi này tư thế bạn Ôn Tử nói là như thế này đúng không?”.

Giản Chi: “...”.

Khi xuống núi, tinh thần đám sinh viên so với buổi sáng đã không còn hăng hái. Từng người từng người thôi nô đùa náo nhiệt, từ từ bước đi.

Tuy Đinh Di San đã cực mệt nhưng vẫn cố chạy đến bên Thẩm Quân Mặc nói đôi ba câu, cử chỉ và hành động có mấy phần hồn dỗi, thân thiết.

Thẩm Quân Mặc thản nhiên đi bên cạnh, coi như không biết. Đinh Di San cũng chẳng ngại ngần gì, cứ dán mặt cười cười với anh.

Chỉ là đang nói thì lơ đãng liếc sang bên cạnh Thẩm Quân Mặc, vờ vệt thốt lên đầy kinh ngạc: “Ồ, Giản Chi cũng ở đây à? Vậy mà tôi không thấy đấy”.

Một câu nói bình thường đi kèm với vẻ mặt ngạc nhiên cực độ, giọng điệu xa lạ làm người nghe hơi bực mình.

Vậy mà Giản Chi nào có so đo, vẫn cười chào hỏi cô ta vài câu.

Nếu mấy hôm trước Giản Chi còn chưa hiểu rõ vì sao cô nàng Đinh Di San này có địch ý với cô thì hôm nay đã hiểu hết mọi chuyện.

Một người đàn ông ưu tú như Thẩm Quân Mặc có vài đóa hoa đào để ý cũng là chuyện đương nhiên. Huống gì anh lại thuộc tuýp người ôn hòa, chăm sóc tỉ mỉ. Ngay cả bản thân cô cũng suýt nữa đánh mất trái tim cho anh.

Giản Chi nghĩ thầm, Đinh Di San ngộ nhận cô là tình địch. Cô lại trở thành bia đỡ đạn cho người ta, đúng là khổ khó nói thành lời.

Chỗ ngồi lúc trở về vẫn y hệt như lúc khởi hành.

Giản Chi lâu rồi mới tiêu hao nhiều sức lực như vậy. Xe chạy được mấy phút đã cảm thấy mệt mỏi rã rời. Đầu cô dựa vào thành ghế nghỉ ngơi, thì thoảng theo quán tính xe chạy thì lắc lư, vài lần suýt va vào cửa sổ. Thấm Quân Mặc ngồi bên cạnh dõi theo cô chăm chú, chỉ sợ sơ ý cô lại bị đập đầu vào cửa sổ.

Thấy cô dần dần chìm vào giấc ngủ, anh khẽ khàng xích lại gần về phía cô. Nhích thêm chút nữa, thuận tiện giờ tay nhẹ nhàng nghiêng đầu cô tựa vào vai mình.

Giản Chi đang ngủ, nào biết trời đất trăng sao là gì.

Chỉ có thấm Quân Mặc thỏa mãn được ý muốn của bản thân. Bên cạnh anh bây giờ là cô gái mà anh yêu thích. Cô đang tựa vào vai anh say ngủ. Vài sợi tóc mái lòa xòa theo gió lay lay cọ cọ vào má anh. Ngựa ngửa bên má, ngựa sâu tận đáy lòng anh.

Anh cũng nghiêng người tựa vào cô, nhắm mắt ngủ.

12. Chương 12: Thầy Thấm Hết Ăn Lại Uống

Thấm Quân Mặc lái xe rời khỏi sân trường. Bên trong xe đài phát thanh đang phát một ca khúc. Bài hát còn chưa kết thúc đã bị tiếng báo giờ cắt ngang.

Anh nhìn đồng hồ, vốn nghĩ chỉ chậm trễ thời gian ngắn, ai ngờ đã muộn thế này rồi.

Cách đó không xa, phía trước đèn tín hiệu chuyển sang màu đỏ. Thấm Quân Mặc liếc thấy, trong đầu chưa kịp suy nghĩ gì đã quay xe rẽ phải vào làn đường bên cạnh, thay đổi lộ trình.

Xe chạy mất tầm mười phút thì đến trước nhà Giản Chi.

Thấm Quân Mặc chưa vội xuống xe. Anh ngồi đó, nhìn về phía chân trời đen kịt qua lớp kính chắn gió. Bỗng nhiên anh muốn cười, tay phải bóp bóp sống mũi, đôi mắt mệt mỏi ánh lên nỗi mong chờ.

Sau khi dừng xe cẩn thận, anh bước về phía ánh sáng màu vàng dịu dịu, xuyên qua tấm rèm cửa sổ bằng hoa đang tỏa ra từ tòa nhà nhỏ đằng kia.

Anh nhẹ tay đẩy cánh cửa chính khép hờ. Chuông gió treo đầu cửa phát ra tiếng leng ka leng keng thu hút sự chú ý của người đang bận rộn lau dọn trong bếp.

Giản Chi hơi kinh ngạc nhìn anh đứng đó. Cánh cửa vừa mở mang theo cơn gió nhỏ lướt qua người anh bay vào phòng. Mà anh, trông có vẻ mệt mỏi.

Cô khóa vòi nước, giọng điệu nghi hoặc hỏi: “Sao thầy Thấm lại đến đây?”.

“Bên khoa nhiều việc nên về hơi trễ”. Thấm Quân Mặc vừa nói vừa bước đến gần. Anh ngồi xuống dây ghế đối diện nơi Giản Chi đang đứng. “Định tìm chỗ nào đó ăn tối, lòng vòng thế nào lại chạy đến đây”.

Giản Chi nghe xong mỉm cười, xoay người mở tủ lạnh, vừa tìm kiếm bên trong vừa nói: “Hai ngày nay không có mở cửa nên nguyên liệu nấu ăn hơi ít...”.

Âm cuối còn hơi vang cô đã quay người lại, trên tay cầm một ít bột, một cái bát sứ chứa thịt bên trong. Cô đặt tất cả lên bàn thủy tinh, nói với Thấm Quân Mặc: “Hôm nay tôi làm mì vằn thắn, giờ còn một ít nhân và bột. Nếu anh không chê tôi làm cho anh ăn nhé”.

“Ừ”. Thấm Quân Mặc cười nói.

Động tác làm việc của Giản Chi vừa lưu loát lại trật tự.

Đầu tiên cô đặt nồi nước lên bếp. Sau đó rửa tay, mở lớp bọc giữ thực phẩm xung quanh bát sứ. Một tay cầm đũa, một tay xẻo một miếng bột nhỏ. Rồi dùng đũa gấp thịt lên bỏ vào giữa miếng bột. Năm ngón tay

nhẹ nhàng cuộn bột lại, miết một vài đường, rồi cô thả miếng vằn thắn đã làm xong vào ống trúc nhỏ trên bàn.

“Nhân mì cũng chỉ có tôm bóc vỏ được nêm muối và tiêu. Tuy không phải nguyên liệu cao cấp nhưng đảm bảo ăn no bụng”. Giản Chi làm việc này nhiều lần nên đã quen thuộc. Cô vừa làm mì vừa trò chuyện với Thẩm Quân Mặc. Nói xong câu cuối còn ngẩng đầu cười với anh.

“Cô nấu món nào cũng ngon”. Anh biết Giản Chi đang pha trò nhưng lại muốn nói lời thật lòng.

Giản Chi mỉm mỉm rồi khẽ cười.

Thẩm Quân Mặc cao hơn Giản Chi rất nhiều. Dù giờ cô đang đứng, anh ngồi, cách nhau một bàn thủy tinh nhưng anh vẫn dễ dàng nhìn thấy cái gáy nhỏ xinh lòa xòa mấy sợi tóc rối của cô.

Ánh sáng dịu dàng, ấm áp phủ lên mái tóc đen mềm của cô khiến anh chỉ muốn ngắm mãi.

Giản Chi đếm đếm số mì vằn thắn trong ống trúc. Vừa lúc nước trên bếp sôi, cô mở vung cho thêm muối vào nồi. Sau đó thả toàn bộ mì vào, dùng môi khuấy lên vài cái.

Nhân lúc chờ nước sôi, cô mở tủ bát lấy ra một bát nước lèo, nêm nếm dầu muối tương hành, cho thêm dưa muối. Rồi từ nồi nước chắt ra một muống nước cốt.

Trên bếp, từng miếng vằn thắn trắng trẻo điểm chút màu hồng của tôm nổi bành bồng sát sạt nhau. Chúng như đang nhảy múa theo từng đợt sôi trào của nước, trông vừa đáng yêu vừa ngon miệng.

Cô giảm nhỏ lửa, rót thêm nước lạnh. Chờ đến khi nước sôi lăn tăn thì tắt bếp, vớt vằn thắn ra cho vào tô nước đã được nêm gia vị.

Cô bưng tô đến trước mặt Thẩm Quân Mặc, đặt nhẹ xuống: “Cẩn thận nóng nhé”.

Thẩm Quân Mặc cầm cái thìa khuấy khuấy, hơi nóng theo đó bốc lên cao quyện theo hương vị nồng đậm của nước cốt xương và thịt tươi không ngừng bay vào mũi anh. Màu xanh xanh của hành lá thái nhỏ hòa cùng màu trắng trong của vằn thắn khiến người ta nhìn vào là muốn ăn.

Anh múc một muống canh. Mùi vị đúng như suy nghĩ của anh, nồng nàn tinh khiết. Nếm thử một miếng vằn thắn, từ vỏ bánh đến nhân đều ngon miệng không thôi.

Chẳng bao lâu bát mì đã thấy đáy. Ngay cả chút nước canh còn sót lại Thẩm Quân Mặc cũng không lãng phí mà uống hết. Bụng dạ lạnh lẽo ấm nóng hẳn lên khi dòng nước chảy qua. Ngay cả trái tim gần đó cũng được vây quanh bởi cảm giác ấm áp, thoải mái và dễ chịu này.

“No chưa? Hay tôi luộc thêm nhé?”. Giản Chi thấy anh nhanh chóng ăn hết một bát, tưởng anh đói quá ăn chưa đủ.

Thẩm Quân Mặc rút khăn từ hộp giấy trên bàn lau miệng, nói: “Tôi no rồi”.

Giản Chi nghe vậy mỉm cười gật đầu, quay về sau, nhón chân lên mở ngăn tủ treo cao trên tường. Cô lấy ra một bình thủy tinh trong suốt và một hộp sứ đựng trà.

Cô bắt đầu pha trà. Nước sôi dội lên, lá trà dập dềnh như đang nhảy múa.

Cô rót hai tách, đưa một cho Thẩm Quân Mặc: “Trà mới hôm nay, anh nếm thử đi”.

Thẩm Quân Mặc thối thối tách trà, yết hầu dao động, thưởng thức xong mới nói: “Trà ngon, vị rất thơm”.

Giản Chi cười, nâng tách trà lên, bắt đầu kể chuyện: “Ngay cổng chợ có một bà cụ hay ngồi bán loại trà này. Hôm qua tôi nhìn thấy, thấy hấp dẫn nên mua thử. Bà còn chắc chắn đảm bảo đây là trà Long Tĩnh chính gốc”.

Nói xong cô cười lạnh lạnh thành tiếng.

Thẩm Quân Mặc chuyên tâm nghe cô miêu tả từng chi tiết. Ánh sáng dịu dịu, khắp phòng như lan tỏa mùi thơm ngát của trà.

Yết hầu anh lại dao động. Chén trà “Long Tĩnh” này quả thật ngọt ngào vô giá.

Hai người ngồi quanh bàn thủy tinh, uống trà, nhàn nhã kể chuyện phiếm. Đồng hồ đã điểm hai lần nhưng Thẩm Quân Mặc còn muốn ngồi nữa, ngồi mãi.

Anh nhìn cô gái đối diện thao thao bất tuyệt, lời nói đơn giản chẳng có kỹ xảo gì. Vậy mà không hiểu sao càng nhìn càng nghe trong lòng anh càng nảy sinh một cảm giác mãnh liệt. Nó bảo anh rằng cô gái này, anh muốn ôm cô vào lòng, muốn cô thuộc về một mình anh, chỉ của riêng anh thôi, mãi mãi.

Trước khi đi Thẩm Quân Mặc làm như vô tình đề cập đến chuyện học tiếng Pháp. Anh nói nghe Ôn Tử bảo cô rất thích tiếng Pháp, tổ chức giao lưu tiếng Pháp thì không thể tiếp tục nhưng anh có thể dạy cho cô nếu cô muốn học.

Chuyện này làm Giản Chi kinh ngạc vì được quan tâm. Nhiều lần cô nghe Ôn Tử kể về vị thầy giáo thần thánh này ở đại học K. Cô biết anh cực nổi tiếng, mấy vị danh gia ở đại học K gặp anh còn nhún nhường vài phần.

Cái suy nghĩ học tiếng Pháp của cô chỉ là ý muốn nhất thời. Thế nào lại kinh động đến người này thế chứ, thật uổng phí nếu để anh dạy cô.

Giản Chi xua tay, vội vàng giải thích: “Không cần, không cần. Tôi chỉ đùa giỡn với Ôn Tử thôi”.

Đối với hành động phủ nhận của Giản Chi, Thẩm Quân Mặc không để ý, tiếp tục nói: “Là một người thầy giáo gặp được một người học trò đam mê, yêu thích tiếng Pháp, tôi quả thật rất vui mừng và muốn được dạy cho cô”.

Giản Chi âm thầm ngại ngùng, lúng ba lúng búng mãi mới nói được một câu bình thường cô bận bịu mở quán, sợ sẽ không có thời gian học.

Thẩm Quân Mặc nghe cô nói, suy nghĩ vài giây lại mở miệng nói, giọng điệu rõ ràng tự quyết định tất cả: “Vậy sau này mỗi tuần cô mở quán thì tôi đặt trước một buổi. Ăn uống xong xuôi sẽ dạy cô. Hôm nào cô không mở quán thì khi dạy trên lớp cho Ôn Tử xong tôi sẽ ghé qua dạy cô”.

Giản Chi cảm thấy đáng về anh vẫn ôn hòa như ngày thường nhưng giọng nói lại tăng mấy phần cố chấp áp đặt. Cô nghe quên cả phản ứng, trong thâm tâm cũng chẳng dám dị nghị nửa lời.

Thấy cô gái đứng đối diện gật đầu đồng ý, Thẩm Quân Mặc hài lòng bật cười thoải mái.

Anh đi đến cửa, thuận tay đóng cửa cho cô. Động tác làm được một nửa thì dừng lại, mày nhíu chặt, nghiêm túc nói với cô: “Buổi tối chỉ có mình cô ở cửa hàng phải cẩn thận, cửa sổ phải khóa kỹ. Khách đến họ sẽ tự gõ cửa nên cửa chính cũng phải đóng chứ đừng khép hờ. Để mấy kẻ tâm địa xấu xa để ý biết được thì không an toàn”.

Giản Chi ngoan ngoãn gật đầu. Thật ra thì bố mẹ cô đã nhắc cô mấy lần về chuyện này. Chỉ là cô quen rồi khó bỏ. Lần này bị Thẩm Quân Mặc phát hiện, nhắc nhở, chắc không sửa không được rồi.

Thẩm Quân Mặc thấy cô nghe lời, không nói nữa mà bước ra ngoài, đóng cửa lại. Anh ở bên ngoài nói vọng vào: “Giờ khóa cửa lại đi”.

Giản Chi lập tức khóa lại nhưng chưa rời đi ngay. Cô đứng ở cửa nghe tiếng chân anh bước, tiếng mở cửa xe, tiếng xe khởi động rồi chạy xa dần.

Cô tắt đèn ở cửa chính, quay vào trong quán. Nhớ đến đáng về “dạy dỗ” ban nãy của anh thì bật cười, tim khe khẽ loạn nhịp.

Đúng là thích lo chuyện người khác còn hay lải nhải. Bệnh nghề nghiệp chăng?...

Mà chỉ có Giản Chi mới khiến Thẩm Quân Mặc quan tâm, nhiều lời. Trên đời này sợ là không tìm thấy người thứ hai có phúc như vậy.

13. Chương 13: Thầy Thấm Chờ Thu Lưỡi

Hôm nay, Tiêu Dịch vừa hoàn thành xong công việc trong đại học K, trên đường về thì gặp Ôn Tử chuẩn bị đến chỗ Giản Chi. Anh ngồi trong xe bấm còi, đưa tay vẫy vẫy, Ôn Tử vui vẻ leo lên xe ngồi.

Hai người này thì thoảng bức tức vẫn đầu vô mồm. Nhưng đùa giỡn là chính chứ không còn kiểu như nước với lửa trước đây.

Ôn Tử mới ngồi vào, Tiêu Dịch đã kể chuyện Thấm Quân Mặc trở thành thầy giáo dạy kèm tiếng Pháp cho Giản Chi.

Ôn Tử vừa kính sợ vừa ước ao. Cô và Tiêu Dịch cùng hiện lên vẻ mặt bà tám rõ rệt.

Hai người lái xe đến chỗ Giản Chi.

Giản Chi đang hầm canh, thấy Ôn Tử bước vào quán cùng một người đàn ông thì ngừng việc đang làm. Nhìn kĩ nhận ra Tiêu Dịch, cô cười cười, lấy trà bánh ra mời anh ta.

Thấm Quân Mặc có lý do đằng hoàng nên làm việc hết sức cần mẫn. Trước đây còn hay gọi Tiêu Dịch đi cùng, nay toàn một mình lui tới, sớm quăng Tiêu Dịch ra xa mười tám thước.

Vì thế Tiêu Dịch nhiều lần oán giận, nói Thấm Quân Mặc qua cầu rút ván. Nhưng toàn bị Thấm Quân Mặc lờ đi.

Tiêu Dịch bưng tách trà uống một ngụm, nở nụ cười gian manh. Anh nhận bao nhiêu quả đắng từ Thấm Quân Mặc thì sẽ đòi lại đủ bấy nhiêu ở cô gái Giản Chi này.

Anh âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Ôn Tử.

Đối với chuyện này Ôn Tử đứng về phe Tiêu Dịch, lập tức gật đầu nhận lấy tín hiệu.

“Chị Chi, nghe bảo thầy Thấm đang dạy chị tiếng Pháp?”. Ôn Tử đung nhẹ khuỷu tay Giản Chi hỏi.

Giản Chi gật đầu: “Đúng rồi”.

Ôn Tử nhíu mày, cười mờ ám hỏi: “VẬY... hai người phát triển đến đâu rồi?”

“Phát triển?”. Giản Chi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ôn Tử: “Phát triển gì?”.

Bên kia Tiêu Dịch lặng lẽ gật đầu ra hiệu với Ôn Tử, Ôn Tử gật đáp lại.

“Chị Chi, chị cứ giả vờ”. Ôn Tử ám muội cười: “Ai mà chẳng nhận ra thầy Thấm là có ý với chị”.

Giản Chi đỏ mặt, lườm Ôn Tử: “Nói bậy bạ, thầy em mà cũng dám bình luận lung tung”.

Ôn Tử lại nhìn ra Tiêu Dịch đang ngồi ở phòng khách, nhướn mày ý bảo “xem tôi này”.

Cô nghiêng người vặn vòi nước lại. “Chị Chi, thầy Thấm kiêu ngạo lắm. Chưa cần nói đến bao nhiêu người muốn mời thầy dạy kèm, chỉ riêng mấy công ty, doanh nghiệp đã đếm không xuể rồi. Nếu không nhờ hiệu trưởng Thấm, đại học K sao mời nổi thầy”.

Ôn Tử tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Giản Chi, nói tiếp: “Em nghe Tiêu Dịch kể ngoài công việc ở trường cực bận rộn, thầy Thấm còn giúp anh trai việc ở công ty. Chị nghĩ thầy rảnh rồi lắm ư?”.

Giản Chi khê nhếch miệng, giống như muốn giải thích nhưng lại chẳng tìm ra được lý do nào.

Ôn Tử biết sắp có chuyện vui, bổ thêm một câu: “Bạn thế mà thầy vẫn dành thời gian dạy chị tiếng Pháp. Chị Chi, chị còn chưa hiểu?”.

Giản Chi kinh ngạc, im lặng nhìn Ôn Tử. Trong đầu dần dần hiện lên cảnh ở chung của hai người thời gian qua.

Ngày qua ngày, tuy rằng bình thường nhưng có phần ấm áp.

Lúc đầu anh chỉ đến vào thứ hai. Ngày sau cứ khi nào rảnh là anh lại qua đây. Mấy lần đúng giờ ăn cơm, cô sẽ chuẩn bị luôn cho anh một phần.

Ăn xong anh chưa đi ngay. Anh từ từ dạy cô vài câu tiếng Pháp, kể đôi ba câu chuyện phiếm. Thi thoảng anh còn đùa, bảo rằng cô nuôi anh đến khó tính mất rồi. Ngày ngày ăn cơm cô nấu, khi đi ăn của người khác thấy nhạt nhẽo vô cùng.

Lúc đó Giản Chi thật sự nghĩ anh đang pha trò mà thôi.

Thậm chí khi thấy anh đến muộn, cô còn gọi điện thoại hỏi anh có chuyện gì... Cứ như vậy ở chung, cô cũng không hề nghĩ ngợi nghĩ ngờ điều gì. Hôm nay nghe Ôn Tử nhắc đến, cô mới vỡ lẽ, cảm giác bỗng hiểu ra – hai người họ chẳng phải giống như vợ chồng chung sống nhiều năm sao?

Nhìn Giản Chi đang suy tư, Tiêu Dịch giơ ngón tay tán thưởng Ôn Tử. Ôn Tử hát hát cảm kiêu ngạo, miệng lại ngâm nga ca khúc dân ca nào đó.

Tiêu Dịch nhìn cô ấy đắc ý, khóe mắt cười đầy hứng thú.

Buổi tối, sau khi rửa mặt xong Giản Chi nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được. Trong đầu toàn là hình ảnh cô và Thẩm Quân Mặc ở cùng nhau. Từ khi gặp gỡ, quen biết đến lúc kết bạn. Theo lời Ôn Tử nói ban ngày, lòng bỗng thấy say say khó tả.

Hồi hộp, mong chờ, tò mò, ngọt ngào...

Cô xoay người, cấn cấn môi dưới, nhìn chăm chăm vào bức tranh trang trí treo trên tường chừng mười phút mới lấy lại tinh thần.

Sau khi u mê qua đi, cô nở nụ cười hạnh phúc...

Giản Chi kéo chăn che miệng, cười khúc khích, trái tim nổi lên cảm giác ngọt ngào như mật.

Sao cứ phải suy nghĩ xoắn xuýt làm gì? Người đàn ông tốt như Thẩm Quân Mặc lại chăm sóc cô tỉ mỉ, cẩn thận, chu đáo, cô sao có thể không thích cơ chứ?

Giản Chi tuy rằng trầm tính, không biết người khác bắt đầu một tình yêu như thế nào, còn cô từ khi hiểu rõ được tình cảm với Thẩm Quân Mặc thì rất muốn cùng anh xác định quan hệ.

Yêu thích một người sẽ không muốn lãng phí bất cứ một giây phút nào để ở bên cạnh người đó. Ai bắt đầu yêu trước có gì quan trọng chứ.

Cô lấy di động đặt dưới gối ra, tìm số Thẩm Quân Mặc, viết một tin nhắn cho anh.

Dù sao cô cũng là con gái, vẫn hơi hơi thẹn thùng, tay dừng lại ở nút gửi đi vài giây mới hít sâu một hơi rồi ấn đồng ý.

Bên này Thẩm Quân Mặc và Thẩm Quân Trạch đang ở thư phòng cùng nhau bàn kế hoạch thành lập chi nhánh mới của công ty. Khi điện thoại trên bàn rung rung báo có tin nhắn đến anh vẫn chưa xem ngay, mà còn nói thêm vài câu với anh trai.

Bỗng trong lòng như thúc giục, anh cầm điện thoại mở tin nhắn ra đọc.

“Tối mai vẫn đến chứ? Tôi định nấu mấy món mới, giúp tôi nếm thử nhé? Còn có... Tôi có chuyện muốn nói với anh”.

Chỉ vài câu đơn giản nhưng Thẩm Quân Mặc đọc đi đọc lại mấy lần. Chăm chú đến nỗi khiến Thẩm Quân Trạch đứng bên cạnh nhìn không nổi, than thở: “Nếu không trực tiếp nhìn thấy, anh còn nghĩ em chắc chẳng bao giờ xuất hiện kiểu biểu cảm này. Có vẻ bố mẹ cố công tìm đối tượng cho em thành ra vô dụng rồi”.

Thẩm Quân Mặc cười khế, trả lời tin nhắn: “Chiều mai dạy xong tôi sẽ qua”.

Giản Chi nghe tiếng báo tin nhắn, lật đặt mở ra xem. Tin chỉ có mấy chữ nhưng khi nghĩ đến dáng vẻ anh chăm chú soạn tin, cảm thấy vô cùng thú vị. Cô ôm điện thoại di động cười ngây ngốc.

Mà ở nhà Thẩm Quân Mặc vẫn chăm chăm nhìn điện thoại. Thẩm Quân Trạch cảm thán lắc đầu, mang giấy tờ tài liệu dọn dẹp, cất bút, đi đến cửa nhìn không được quay lại hỏi: “Chắc Đồng Đồng sắp có thím nhỏ làm bánh ngọt ngon ngon phải không?”.

Thẩm Quân Mặc nghe anh trai nói, nụ cười chợt tắt: “Anh kiếm nhiều tiền như vậy còn không đủ thuê một người nấu ăn! Còn có ý đồ với người của em!?”.

Thẩm Quân Trạch giả bộ gơ hai tay lên đầu hàng: “Được, được, cái tính cách bao che người khác của chúng ta quả nhiên là di truyền”.

Thẩm Quân Mặc yên lặng, lại mở tin nhắn chỉ có vài dòng đã thuộc lòng kia đọc lại, khóe miệng tiếp tục nở nụ cười yêu thương.

Anh nào có hay, cái dáng vẻ này của anh khác gì mấy chàng trai mới biết yêu lần đầu đang chìm trong yêu đương cơ chứ.

Giản Chi ở bên này tuy đã nhận được tin nhắn hồi âm của Thẩm Quân Mặc nhưng trong lòng vẫn khó ngủ. Cô xoay ngang xoay ngửa vài lần rồi quyết định ngồi dậy, kéo rèm cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm.

Chỉ là đêm nay thời tiết có vẻ xấu, mây mờ phủ kín ánh trăng, mấy vì sao cũng lặn mất vào màn đêm đen kịt. Bầu không khí nặng nề như báo hiệu một cơn giông sắp đến.

Cảnh sắc ảm đạm cũng chẳng ngăn nổi niềm vui sướng phát ra từ trái tim Giản Chi. Cô nhào người lên ban công, chốc chốc mấy bông hoa nhỏ, cười rạng rỡ. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đen đặc phía xa, trong mắt tỏa ra thứ ánh sáng long lanh, hạnh phúc.

Ngày hôm sau Giản Chi dậy thật sớm. Đêm qua chẳng biết mưa từ lúc nào. Ban đầu còn nhỏ sau dần dần nặng hạt. Bây giờ còn nghe được cả tiếng mưa rơi ầm ầm ngoài cửa sổ.

Thời tiết xấu cũng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng Giản Chi. Cô ăn sáng xong, che dù đi chợ mua thức ăn. Dạo một vòng quanh chợ thì hai ống quần cũng ướt đầm, khi ra về đã mua được bao nhiêu thứ đựng đầy hai túi.

Lúc đầu khi thay đồ ướt, cô định mặc một bộ đồ đơn giản, nhưng nghĩ nghĩ thế nào lại chọn một bộ quần áo đẹp. Rồi mở ngăn tủ chọn một chiếc kẹp nhỏ bằng thủy tinh kẹp lên tóc.

Đi ngang qua cánh cửa bằng gương, cô dừng lại nhìn trên dưới trái phải một chút. Nhìn chính mình trong gương thấy hài lòng hơi đắc ý gật đầu, rồi tự dừng lại bật cười khúc khích.

Trở lại tầng một, Giản Chi bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn. Nói là nguyên liệu nấu món ăn mới nhưng thật ra đều là những món mà Thẩm Quân Mặc thích ăn.

Giản Chi mỉm cười, chẳng ngờ mình có thể dễ dàng nhớ rõ những gì anh thích.

Thẩm Quân Mặc thích ăn canh, cô bắt đầu chuẩn bị kỹ càng nguyên vật liệu nấu canh: Củ từ, xương sườn và nấm hương... Bận bịu đến nỗi bữa trưa cô chỉ ăn qua loa rồi tiếp tục làm.

Khoảng ba, bốn giờ chiều, trời mưa càng lúc càng to. Hạt mưa đập vào cửa sổ thủy tinh phát ra tiếng thùng thùng như đánh trống. Giản Chi vội chạy đến khép cửa sổ.

Ánh sáng bên ngoài dần yếu ớt, bầu trời tối mù. Giản Chi bật điện lên, liếc nhìn đồng hồ trên tường: gần sáu giờ rồi. Dựa vào thời gian tan lớp của Thẩm Quân Mặc mọi khi, giờ này anh cũng gần đến rồi.

Giản Chi bước đến cửa nhìn ra ngoài. Bởi vì mưa quá lớn, ngoài đường xe nhỏ xe to nối đuôi nhau, kẹt cứng cả đường. Một vài chỗ nước mưa đọng thành những vũng lớn. Cuối đường mọi chuyện càng lộn xộn, nhiều tài xế la mắng đủ rồi, giờ mở cửa sổ châm thuốc lá hút.

Tình hình giao thông xấu như vậy làm Giản Chi lo lắng cho Thẩm Quân Mặc đang đi trên đường. Đúng lúc đó điện thoại để trên bàn trà rung lên, báo một tin nhắn mới nhận được.

Cô bước đến, cầm di động lên, mở tin nhắn ra đọc. Là tin nhắn của Thẩm Quân Mặc nhưng nội dung lại chứa mấy phần áy náy, xin lỗi: “Xin lỗi nhé. Bây giờ có việc không thể qua”.

14. Chương 14: Thầy Thẩm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Thẩm Quân Mặc đang trên đường đến nhà Giản Chi thì nhận được điện thoại của Thẩm Quân Trạch.

Đường đi khá xấu, mưa vẫn rơi mãi không ngừng. Anh nhìn thấy điện thoại nhấp nháy, cầm tai nghe vào, nhận cuộc gọi.

Thì ra hôm nay Thẩm Quân Trạch đến thánh phố bên cạnh công tác. Anh ấy nghe tin thành phố B mưa xối xả, cảm thấy lo lắng cho Đồng Thanh Dao phải đi đón Thẩm Mộ Đồng. Đúng dịp tài xế lại xin nghỉ, anh ấy đành gọi điện thoại cho em trai nhờ giúp.

Thẩm Quân Mặc nhìn bọt nước bắn tung tóe phía trước, cặp lông mày nhíu chặt lại. Anh nghĩ ngợi hơn nửa giây, quyết định đánh tay lái, xe chuyển hướng cách xa con đường dự kiến ban đầu.

“Ừm”. Thẩm Quân Mặc trả lời điện thoại. Nhân lúc chờ đèn xanh, anh soạn một tin nhắn gửi cho Giản Chi.

Trông thấy chú nhỏ đến đón mình, Đồng Đồng hết sức vui vẻ. Vừa bước lên xe đã ríu ra ríu rít kể chuyện, lời trẻ nhỏ nói nghe vui vui tai. Nếu như là anh thường ngày đã hòa cùng cô bé, nhưng hôm nay anh không có tâm trạng.

Chờ Đồng Đồng về đến nhà, chị dâu Đồng Thanh Dao đứng ở cửa đón: “Phiền em quá!”.

“Không sao đâu”. Thẩm Quân Mặc liếc nhìn đồng hồ treo tường, xoay người định đi khỏi. Xui thế nào lại bị mẹ Thẩm vừa lúc ra khỏi bếp bắt gặp.

“Lâu lâu mới về nhà một lần đã định đi ngay! Sắp đến giờ cơm rồi”.

“Con còn có việc”. Anh dừng bước trả lời.

Anh đang sốt ruột nhưng mẹ Thẩm vẫn cố chấp: “Có việc cũng ăn xong rồi đi. Gần đây con bận chuyện gì vậy, bao lâu chưa về nhà. Mẹ cũng nghĩ không ra tại sao làm thầy giáo có thể bận như vậy?”.

Mẹ Thẩm bước đến cạnh Thẩm Quân Mặc, kéo anh về phía phòng ăn.

Đồng Thanh Dao nhìn Thẩm Quân Mặc cười áy náy, bước tới khuyên mẹ Thẩm: “A Mặc có tâm đối với công việc như thế, mẹ nên mừng mới đúng chứ”.

Ba người túm tụm ở phía trước che mất tầm nhìn của Đồng Đồng. Cô bé không xem được phim, cảm điều khiển ấn loạn xạ, quyết miệng giận dỗi nói: “Bà nội, mẹ, chú nhỏ, mọi người che mất Ma Tiên rồi”.

Ba vị bề trên nghe cô bé nói đồng loạt quay về ti vi.

Vừa rồi cô bé ấn lung tung làm cho ti vi đang chiếu hoạt hình đã đổi sang chương trình thời sự của thành phố B.

Trên ti vi đang chiếu cảnh mưa bão ở thành phố B. Người dẫn chương trình mặc áo mưa, giơ micro kể lại tình hình hiện tại. Nhưng tín hiệu quá kém nên âm thanh lúc được lúc mất, chẳng thể nghe rõ người dẫn chương trình đang nói gì.

Thẩm Quân Mặc rùng mình, mơ hồ lo sợ. Mẹ Thẩm cũng im lặng, chăm chú xem ti vi.

Nhiều sóng mắt vài giây thì hình ảnh đột ngột rõ nét, chiếu tình hình đang diễn ra ở trung tâm thành phố.

Người dẫn chương trình xin lỗi vì sự gián đoạn, cầm tờ giấy A4 chỉ chút chữ, bắt đầu đọc tin.

Lần đầu tiên trong lịch sử, tại thành phố B có cơn mưa cực kỳ to như thế này. Mưa như trút nước đã kéo dài vài giờ đồng hồ mà chưa có dấu hiệu chấm dứt. Những thiệt hại ban đầu đã được tính toán sơ bộ... Các chuyên gia khẳng định mưa lớn còn kéo dài vài ngày nữa, có thể gây nên hiện tượng ngập úng trong thành phố. Đặc biệt là khu nhà cũ nằm thấp hơn so với các nơi khác, hệ thống thoát nước yếu kém, khó chịu nổi cường độ mưa lớn như hiện nay. Vì vậy đề nghị người dân tăng cao cảnh giác, nếu cảm thấy bất thường phải rời khỏi chỗ ở ngay lập tức...

Chuyên gia còn chưa dứt lời đã thấy hình ảnh một tờ giấy A4 được đưa ra từ góc màn hình. Người dẫn chương trình nhận lấy, nhìn thoáng qua, vẻ mặt buồn bã cắt ngang lời nói của chuyên gia: “Tin tức mới

nhất. Phía Tây thành phố có một căn hộ cũ vì chịu đựng không nổi cơn mưa lớn nên đã bị sụp. Chủ nhà là một cụ già sống một mình, chạy không kịp nên đã bị vùi dưới lớp đất đá, bị thương rất nặng...”

Ngoài cửa sổ từng giọt mưa rơi bộp bộp dày đặc trên cửa sổ. Kết hợp với tin tức trên ti vi khiến cho người ta căng thẳng, lo lắng.

Mẹ Thẩm ngẩn ngơ, đang định cảm thán vài câu về cụ ông kia thì Thẩm Quân Mặc đứng bên cạnh giống như giật mình tỉnh dậy từ trong mơ, xoay người chạy vụt ra ngoài.

Đến lúc mẹ Thẩm nhận ra, nhìn theo chỉ còn thấy bóng lưng của anh. Bà gọi lớn: “Ra ngoài bây giờ nguy hiểm lắm”.

Lời còn chưa dứt, cũng chẳng nghe thấy tiếng Thẩm Quân Mặc đáp lại. Thoáng trong tiếng mưa rơi nghe có tiếng khởi động ô tô rồi thôi.

Ba Thẩm từ phòng sách đi ra, nghe thấy tiếng gọi ở phòng khách, nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”.

“Tên nhóc A Mặc kia không biết có chuyện gì, mưa lớn thế này mà xông thẳng ra ngoài...”. Mẹ Thẩm kể lễ tức giận nhưng vẫn lo lắng cho anh.

Đồng Thanh Dao bỗng nhớ đến lời chồng kể hôm trước, động viên bố mẹ: “A Mặc đã lớn rồi, tự biết chừng mực”.

Nhìn mẹ Thẩm vẫn còn lo lắng, Đồng Thanh Dao cười khê: “Mẹ, nhìn A Mặc lo lắng như vậy, con nghĩ chẳng bao lâu nữa sẽ dẫn một người vợ về cho bố mẹ thôi”.

Mẹ Thẩm nghe con dâu nói, nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, trong lòng thầm mong cơn mưa lớn này nhanh nhanh dừng lại.

Dù đường đi vốn đã khó khăn nhưng tốc độ lái xe của Thẩm Quân Mặc còn nhanh hơn cả bình thường.

Cần gạt nước trước xe liên tục gạt qua gạt lại nhưng trên lớp kính vẫn phủ một tầng nước mờ ảo. Xuyên qua lớp nước mỏng này nhìn sang ven đường, khung cảnh mờ ảo lớn, trông như nhìn qua ống kính vạn hoa.

Thẩm Quân Mặc cau mày, mím chặt môi, hai tay nắm chặt tay lái, đốt ngón tay trắng bệch.

Anh nhìn xe cộ phía trước. May mắn là với thời tiết này, chỉ có chuyện không thể trì hoãn mới phải ra ngoài, còn nữa mọi người đều chọn ở nhà cho an toàn nên xe đi trên đường rất ít. Anh đạp chân ga, lớp ô tô ma sát với mặt đường đọng nước tạo nên hai đám bọt nước văng tung tóe.

Phát thanh trên xe vẫn tiếp tục cập nhật tin tức tai nạn xảy ra khi trời vẫn tiếp tục mưa lớn.

Thẩm Quân Mặc lấy điện thoại gọi cho Giản Chi nhưng chẳng có ai nghe máy.

Anh nhớ đến tin tức mới phát sóng trên ti vi, trong lòng bỗng nhiên bị bóp nghẹn, khó chịu cùng cực. Đường như chỉ có cách nhanh chóng nhìn thấy người kia bình an anh mới yên tâm được.

Trời đã tối sẫm. Phía chân trời lâu lâu lại như được mở ra bằng một tia chớp sáng loáng, sau đó là tiếng sét trầm đục vang lên chói tai.

Thẩm Quân Mặc lo lắng, lái xe rẽ qua. Chỉ cần qua ngã tư này sẽ đến nhà Giản Chi, thế mà đột nhiên lại bị ngăn cản.

Một cảnh sát giao thông đến gần, giải thích do phía trước bị sụt lún, cấm xe cộ lưu thông.

Ngay tức khắc Thẩm Quân Mặc cầm điện thoại di động trong tay, mở cửa xe lao vào màn mưa.

Mà bên kia Giản Chi sau khi nhận được tin nhắn của Thẩm Quân Mặc thì phiền muộn mãi. Những tâm tư, suy nghĩ cô ấp ủ một đêm giờ chưa được giải bày nên có hơi khó chịu.

Nhưng bởi là con gái, cô lại có cảm giác hơi vui mừng vì mình chưa nói với anh. Tóm lại, cảm giác phức tạp.

Những nguyên liệu đã chuẩn bị chẳng được dùng đến, đành cất vào tủ lạnh dự trữ. Tâm trạng lên voi xuống chó nên bữa tối cô cũng không nấu nướng gì, ăn uống qua loa rồi lên lầu đi ngủ.

Một lát sau có tiếng Giản Chi từ trên lầu xuống. Trong tay cô có thêm một bộ đồ mặc ở nhà.

Bộ đồ làm từ bông, có mũ trùm đầu, phía trước còn in một nhân vật hoạt hình đang nhe răng cười... Tuy bộ đồ đáng yêu nhưng nhìn vào vẫn biết đây là quần áo dành cho con trai.

“Đây là quần áo em trai tôi. Nghỉ lễ nó hay đến đây chơi nên để sẵn vài bộ”. Giản Chi thấy Thẩm Quân Mặc rũ mắt im lặng khi cô đưa quần áo cho bên giải thích vài lời: “Quần áo anh ướt hết rồi, thay ra đi”.

Thẩm Quân Mặc cười cười nhìn Giản Chi, nghĩ gì nào ai biết.

Giản Chi vốn đã hơi hơi xấu hổ, bị anh nhìn như thế mặt càng hồng hơn. Cô vội vàng kéo tay anh, dẫn lên cầu thang: “Phòng tắm ở tầng trên, tôi dẫn anh lên”.

Gọi là phòng tắm chứ thật ra chỉ là một góc nhỏ được ngăn lại mà thôi.

Thẩm Quân Mặc đi đến đây tất nhiên sẽ đi qua phòng ngủ của Giản Chi. Tường và sàn được làm bằng gỗ, trang hoàng đơn giản, dưới cửa sổ có đặt một kệ sách nhỏ. Giường được đặt sát tường, đồ đạc trên giường cũng được sắp xếp gọn gàng. Phòng tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, chỉnh tề.

Đây là lần đầu tiên Giản Chi dẫn người ngoài vào phòng riêng nên hơi ngại ngùng. Cô đẩy cửa phòng tắm, giới thiệu sơ qua đồ dùng bên trong. Sau đó lấy một cái khăn mặt mới đưa cho anh: “Anh tắm rửa đi, tôi xuống dưới đây”.

Cách cánh cửa gỗ Thẩm Quân Mặc nghe Giản Chi nói lấp bắp thì bật cười.

Anh nhìn bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch. Phía trên đặt một cái ca súc miệng màu vàng có chứa một chiếc bàn chải đánh răng màu hồng. Trên vách tường treo vài chiếc khăn mặt in hình hoa cỏ.

Thẩm Quân Mặc cứ đứng yên trước gương, tưởng tượng hình ảnh sinh hoạt hằng ngày của Giản Chi giữa bốn bức tường nhỏ bé này.

Anh cười cong cong khoe miệng, với tay lấy cái thau màu tím nhạt. Trên bệ ngoài bồn tắm, dầu gội đầu còn có một bình hoa nho nhỏ.

Chẳng biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt Thẩm Quân Mặc chợt tối sầm lại rồi lóe sáng. Tựa như cười mà chẳng phải cười, phiền muộn mà chẳng phải phiền muộn. Anh đè xuống sự kích động trong lòng, lắc lắc đầu tự cười sự bất đắc dĩ của bản thân. Rồi bỗng chuyển sang vẻ mặt vui sướng, lấy nước nóng trong bình pha với nước lạnh.

15. Chương 15: Thầy Thẩm Nóng Trong Người

Thẩm Quân Mặc tắm rửa thay quần áo sạch xong xuống lầu thì thấy Giản Chi đang pha trà. Cô nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang vọng lại nên quay đầu cười với anh. Vẻ mặt cô hết sức tự nhiên, sự túng quẫn ngượng ngập do yêu thích đã được che giấu kĩ càng.

Thẩm Quân Mặc cười đáp lại cô, bước đến.

Giản Chi rót trà ngon, liếc nhìn bộ trang phục thiếu niên anh đang mặc, lại thấy muốn cười.

Nhìn thoáng qua có cảm giác Thẩm Quân Mặc khá gầy nhưng ẩn sau lớp quần áo là một cơ thể có cơ bắp. Vào giờ phút này, một người đàn ông có vóng đáng cường tráng lại mặc một bộ quần áo trẻ con nhí nhảnh. Sự chênh lệch khiến người khác vô cùng buồn cười.

Cũng may em trai cô cũng cao, anh khoác bộ quần áo lên người tuy vẫn hơi nhỏ nhưng cũng không có vấn đề gì lớn.

Thẩm Quân Mặc đặt tách trà xuống, ngẩng khoe miệng cô cong cong ý cười, thuận miệng hỏi: “Đang cười cái gì?”.

Giản Chi nâng tách trà lên che nụ cười ở miệng nhưng ý cười nơi đôi mắt sao có thể giấu được đây. Cô dừng vài giây, nhẹ nhàng nói: “Không có gì, anh mặc bộ đồ này rất thú vị”.

“Sao lại nghĩ là thú vị?”

“À, so với ngày thường có rất nhiều sự trái ngược”.

“Ồ”. Thẩm Quân Mặc nghe xong nhú mày, giọng nói trầm ấm hỏi: “Bình thường thì thấy thế nào?”

“Ừm..”. Giản Chi suy nghĩ: “Khi mặc âu phục thì rất hoàn mỹ, khi mặc đồ thể dục thì rất văn nhã”.

Thẩm Quân Mặc cười tươi, khẽ ho khan một cái: “A, trước đây tôi cũng không để ý. Giờ nghe cô nói chắc đúng là thế rồi”.

Giản Chi nghe có hơi khó hiểu, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Quân Mặc chẳng che dấu niềm vui sướng trong lòng mình, cười đáp: “Cô chăm chú quan sát tỉ mỉ như vậy, hẳn là đúng thôi”.

Giọng điệu trêu đùa lại dịu dàng, ánh mắt Thẩm Quân Mặc nhìn cô đầy rạng rỡ. Tất cả khiến con người anh như đang phát ra một thứ ma lực kì lạ, giống như hố đen trong vũ trụ bao la, chỉ cần lơ là chốc lát sẽ bị hút vào vĩnh viễn.

Bầu không khí mờ ám, cả hai người đều im lặng.

Lát sau Giản Chi mở miệng: “Tôi lên lầu giặt quần áo, hong khô cho anh”.

Thẩm Quân Mặc liếc nhìn vành tai ửng ửng hồng của cô, gật đầu.

Chờ đến khi Giản Chi khuất hẳn sau tầng trên, Thẩm Quân Mặc đưa tay xoa xoa trán, khóe miệng cong lên cười rạng rỡ. Nụ cười này so với hình tượng ngày thường của anh khác xa một trời một vực. Đây là một nụ cười che giấu sự trêu đùa “xấu xa”.

Trên lầu, Giản Chi xả một chậu nước ấm, cầm một ít xà bông cho vào, sau đó thả quần áo vào chậu, nhấn lên nhấn xuống.

Cô định dùng máy giặt nhưng thấy quần áo anh tuy chẳng phải hàng hiệu nhưng cũng được cắt may tinh xảo, khéo léo. Cô sợ máy giặt sẽ làm hỏng quần áo, chỉ còn cách giặt bằng tay.

Mặc dù lần đầu tiên giặt quần áo cho người ngoài nhưng vì nghĩ đó là anh nên cô cũng không cảm thấy khó chịu. Chỉ là toàn bộ quá trình ngồi giặt hơi hơi suy nghĩ, gò má cũng ửng hồng theo.

Mất hơn nửa giờ cô mới giặt xong bộ quần áo. Đi xuống lầu thấy phòng khách vang lên tiếng tivi. Thẩm Quân Mặc đang nhàn nhã ngồi trên ghế nệm say sưa xem tivi.

Cô đến gần, hóa ra là chương trình phóng sự về ẩm thực. Chuyên gia đang giới thiệu về ẩm thực dân gian Trung Quốc. Hình ảnh đẹp dễ thêm lời miêu tả chân thành, sinh động khiến cho người xem thích thú.

Là người yêu thích nấu nướng nên Giản Chi cũng thích chương trình này. Chỉ là đài truyền hình cũng không xem bây giờ là mấy giờ mà còn phát sóng tiết mục này chứ, đúng là khiến người ta thêm thổng mà.

“Sao đài truyền hình lại chiếu chương trình ẩm thực giờ này nhỉ? Thiếu suy nghĩ quá...”. Nhân lúc quảng cáo, Giản Chi chen vào nói mấy câu.

Giản Chi hôm nay làm vài chuyện điên rồ, lại ăn uống qua loa nên bây giờ bụng bảo dạ biểu tình cùng nhau. Cô hỏi Thẩm Quân Mặc: “Ngày thường anh ăn uống thế nào? Giờ này có muốn ăn gì không?”.

“Buổi tối thật ra rất ít ăn vặt, nhưng hôm nay ngoại lệ cũng được”. Thẩm Quân Mặc nghiêng đầu nhìn Giản Chi, giọng nói nhẹ nhàng: “Hôm nay chưa ăn tối, lại xem kiểu tiết mục kém thông minh như này, hiện tại tôi cũng thấy hơi hơi đói rồi”.

Giản Chi kinh ngạc hỏi: “Anh chưa ăn tối?”.

Cô nhìn lên đồng hồ treo tường, đã gần mười giờ, vội vàng nhảy ra khỏi ghế chạy lại mở tủ lạnh tìm nguyên liệu.

Giọng nói Giản Chi lo lắng và áy náy: “Xin lỗi, tôi không biết...”.

Lời chưa nói xong động tác trên tay đã bị Thẩm Quân Mặc ngăn lại. “Từ từ làm, đừng vội vàng”. Vừa nói vừa dịu dàng nhìn cô tha thiết.

Giản Chi gật đầu nhưng hành động vẫn mau lẹ.

Thẩm Quân Mặc nhìn cô sốt ruột nhưng hành động vẫn đầu vào đấy thì không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng đứng bên cạnh nhìn.

Chưa mất tới nửa giờ, trên bàn thủy tinh đã xuất hiện một món canh hai món mặn. Nguyên liệu nấu những món này Giản Chi đã chuẩn bị kĩ càng lúc chiều, giờ chỉ có nấu thôi nên tốn ít thời gian.

Thẩm Quân Mặc nhìn ba món ăn, nhắc mắt suy nghĩ vài giây đã hiểu rõ tất cả bèn nở nụ cười vui vẻ.

Giản Chi xới xong cơm, quay lại vừa đứng lúc bắt gặp dáng vẻ này của anh, khó hiểu hỏi: “Món ăn không ngon sao?”.

Thẩm Quân Mặc nhận bát cơm, gấp một con tôm xào bóc vỏ cho vào bát Giản Chi: “Đều là món tôi thích, cô ăn thử xem”. (Ai là khách vậy nè >.

16. Chương 16: Cô Ấy Là Giản Chi – Bạn Gái Của Tôi

Một lần nữa tỉnh lại trời đã hoàn toàn sáng. Bầu trời được cơn mưa lớn gột rửa sạch sẽ, bầu không khí trong lành, tươi mát. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng kính để lại những vệt tròn sắc sỡ loang lổ nhảy nhót khắp sàn nhà.

Giản Chi bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt đánh thức, vừa mở mắt đã thấy trước mặt là nụ cười tươi của Thẩm Quân Mặc.

Cô vươn vai, nhưng làm quá nhanh nên chân trên người rơi xuống đất. Thẩm Quân Mặc cúi người nhặt lên gấp lại gọn gàng rồi đưa cho cô.

“Cảm ơn”. Giản Chi nhận lấy, chậm chạp nói một câu: “Anh có muốn ăn bữa sáng luôn không?”.

Thẩm Quân Mặc mỉm cười gật đầu: “Làm cái gì cũng được, sau đó anh còn phải đi dạy nữa”.

Giản Chi mới nhớ tới thời khóa biểu của Quân Mặc, đứng lên, chẳng bao lâu trong nhà bếp đã vang lên tiếng leng ka leng keng của nồi niêu xong chảo.

Thẩm Quân Mặc cũng đứng dậy, ngồi bên bàn thủy tinh ngắm nhìn cô đang làm sữa đậu nành.

Hương nồng thơm thoang thoảng, vị ngọt thanh thanh, độ ấm vừa phải, khiến cho dạ dày trống rỗng nhanh chóng ấm áp.

Giản Chi nhanh nhẹn làm mọi việc. Cháo củ từ và bí đỏ được ninh trong nồi cơm điện. Hai nguyên liệu đơn giản này có sẵn trong tủ. Khi nấu cô còn dùng muỗng nghiền nát ra nên món cháo nhanh chóng hoàn thành.

Để có thêm dinh dưỡng cô luộc hai quả trứng gà, lấy dưa muối từ trong hũ ra chén.

Toàn bộ quá trình nhanh gọn lẹ. Thẩm Quân Mặc càng nhìn càng cảm thấy đây là một sự hưởng thụ dành cho người xem là anh. Hình ảnh sinh hoạt bình thường hàng ngày của cô dễ dàng khiến tim anh tan chảy.

Khoảng nửa giờ sau, từ nồi cơm điện bay ra mùi thơm phức của cháo. Giản Chi rút phích điện, mở nắp, hơi nóng mang theo hương vị đậm đà phả thẳng vào mặt cô.

Giản Chi múc một chén cho Thẩm Quân Mặc.

Màu cháo vàng sáng hòa quyện với màu trắng tinh của gạo nếp. Hạt gạo nứt ra thành nhiều hình thù khác nhau do nhiệt độ cao. Thẩm Quân Mặc dùng thìa múc một miếng, nếm thử.

Bí đỏ thơm ngọt, củ từ bùi bùi, gạo nếp mềm dẻo. Tuy là mùi vị tự nhiên nhưng kết hợp với nhau rất hài hòa. Bữa sáng đã được ăn ngon như này, quả thật không thể diễn tả thành lời cảm giác thỏa mãn trong lòng.

Giản Chi ngồi đối diện nhìn anh từng ngụm từng ngụm ăn hết. Ai không biết chắc nghĩ đây là bào ngư tổ yến mất.

Ăn xong bữa sáng cũng đã muộn, Thẩm Quân Mặc còn phải về trường nên chẳng thể nán lại thêm.

Giản Chi đưa quần áo đã được giặt khô hôm qua cho anh.

Thẩm Quân Mặc đón lấy, nhìn áo quần được xếp gọn gàng trên tay, mi mắt hơi giật giật. Trong lòng cảm giác kì lạ dần xâm chiếm, sâu sắc và thuần túy.

Anh vừa suy ngẫm vừa thay xong quần áo. Giản Chi thấy anh sắp đi, bèn bước vào phòng bếp. Lúc đi ra hơi vội, trên tay còn có một bình giữ ấm. Cô nói bữa sáng ăn ít quá, sợ lát nữa anh sẽ đói, cầm theo cái này lát hết giờ học có thứ để lót dạ.

Thẩm Quân Mặc mỉm cười cầm lấy, lưu luyến ngắm khuôn mặt sạch sẽ, trong trẻo của cô.

Đi đến cửa anh bỗng nhiên xoay người lại, cười rạng rỡ nhìn chằm chằm khuôn mặt mang vẻ mặt vui vẻ giống hệt mình.

Giản Chi bỗng ngơ ngơ ngác ngác, còn nghĩ anh định làm gì.

Thẩm Quân Mặc kiên trì im lặng đến cùng, chỉ có ánh mắt như ra đa quét tới quét lui trên người cô. Ừm, gò má Giản Chi dần ửng đỏ.

Anh bỗng di chuyển, bước một bước nhỏ về phía cô, cánh tay đưa lên, gạt lấy vài sợi tóc rối trên trán cô.

Sau động tác đó, Giản Chi thấy bản thân mình đứng hình trong mấy giây.

Rồi Thẩm Quân Mặc nghiêng người lại gần cô hơn. Bàn tay đang phủ trên vầng trán nhẹ lướt xuống gò má, lướt qua cằm cổ. Năm ngón tay khẽ dùng sức, kéo cô về phía anh.

Tim cô đập rộn ràng. Màu đỏ hồng lan từ gò má ra khắp khuôn mặt. Từ từ từ từ, khuôn mặt đẹp đẽ của anh kề sát cô, cảm giác ấm nóng truyền từ trán xuống trái tim cô.

Anh hôn cô. Nụ hôn vào mi mắt của cô, tê tê dại dại.

Giản Chi vẫn còn chìm đắm, vẻ mặt không biết làm sao, xấu hổ và kinh ngạc.

Thẩm Quân Mặc nở nụ cười tươi. Vẫn ôn hòa, dịu dàng, lễ độ. Anh thân mật khoác tay lên vai cô nói: “Vào đi thôi. Tan làm gọi cho em. Nhé!”.

Giản Chi nghe lời anh đi vào. Đến khi nghe tiếng ô tô xa dần mới đưa tay khẽ chạm vào nơi anh hôn qua. Xúc cảm vẫn còn nguyên vẹn, khuôn mặt phơn phớt hồng, khoe miệng nở nụ cười rạng rỡ.

Giản Chi vừa cười vừa bước vào phòng khách. Cô ngồi trên ghế sofa, ngửa đầu, gơ tay che khuất đôi mắt. Xuyên qua khe hở giữa những ngón tay ngắm ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Cả người lại như rơi vào mê mẩn. Trong không khí cũng tỏa ra hương thơm ngọt ngào của tình yêu.

Thẩm Quân Mặc đến trường đại học K cũng chưa muộn lắm. Chỉ là đối với sinh viên khoa ngoại ngữ anh được cho vào danh sách thần thánh không nhiễm khói bụi trần gian. Nên khi thầy Thẩm “thánh nhân” cầm trong tay bình giữ ấm thức ăn bước vào lớp học đã tạo ra sóng ngầm mãnh liệt.

Các bạn sinh viên nào dám ầm ỹ quá, chỉ nhỏ giọng rì rả rì rầm bàn luận sôi nổi.

Người khác chưa có manh mối gì, nhưng Ôn Tử ngồi ở hàng đầu tiên đáy lòng thất kinh – bình giữ ấm trong tay thầy Thẩm sao quen mắt vậy ta. Giống, giống hệt cái của chị Chi. Mới sáng sớm, chả lẽ hai người này tối hôm qua....

Ôn Tử cau mày thâm suy đoán. Cuối cùng tự kết luận mình đoán đúng, trong lòng thiếu kiên nhẫn, gấp gáp lấy điện thoại di động ra gửi đi một tin nhắn.

Bên kia Tiêu Dịch vẫn chưa dậy, bị tiếng chuông tin nhắn đánh thức nên tức giận, tung chăn bật dậy nhìn điện thoại. Hóa ra là của Ôn Tử, sự tức giận lập tức tan thành mây khói.

Đầu ngón tay lướt mở tin nhắn. Đọc xong khoe miệng cũng bật cười sâu xa. Nội dung tin nhắn chỉ là phụ, quan trọng là cô nhóc Ôn Tử kia muốn chia sẻ chuyện này với anh đầu tiên. Hành động này khiến anh hết sức hài lòng.

Bởi vì Thẩm Quân Mặc trước khi đi đã nói sau khi tan lớp sẽ gọi điện thoại nên gần đến buổi trưa Giản Chi lâu lâu lại ngó nghiêng điện thoại, thi thoảng còn ngóng về phía cửa đợi người.

Thế nhưng đến một giờ, điện thoại vẫn chẳng có động tĩnh gì. Giản Chi đang do dự có nên chủ động không thì nghe tiếng chuông gió leng keng truyền đến.

Cô nhìn về phía cửa, trong mắt còn có chút vui mừng hi vọng. Nhưng bóng người nơi cửa nào phải anh.

Ôn Tử mờ ám bước đến, quăng ba lô lên ghế sofa, hùng hổ chạy đến bên Giản Chi, nịnh nọt lấy lòng: “Cô...”.

Giản Chi chưa tiêu hóa được chuyện gì đang diễn ra, khó hiểu nhìn cô ấy.

Ôn Tử nhếch miệng cười hi hi: “Cô! Sau này bài kiểm tra tiếng Pháp phải nhờ cô rồi. Cô nhất định phải giúp em qua môn đấy...”.

Lần này Giản Chi nghe rõ ràng rành mạch, mặt cô ửng hồng, giờ nắm đầm gõ gõ đầu Ôn Tử: “Ôi trời! Ngày thường đối xử tốt với em vô ích rồi. Giờ còn đùa giỡn trêu chọc chị”.

“Em nào dám, chị Chi đừng nói lung tung, để thầy nghe được em sẽ thê thảm lắm”. Ôn Tử cười vui vẻ né tránh, còn bông đùa thêm một câu.

Giản Chi mặc kệ cô bé, đi đến bếp rót trà. Nghĩ đến Thẩm Quân Mặc thất hẹn, lại quan tâm hỏi: “Hôm nay anh ấy bận lắm à?”.

Ôn Tử đùa đủ rồi nên thôi, cầm giúp hai tách trà, trả lời Giản Chi: “Em không rõ nữa. Thấy thầy Thẩm đang chuẩn bị về thì hiệu trưởng và trưởng khoa chạy đến nói gì đó. Hai người đó cổ vẻ lo lắng, chắc là chuyện khẩn cấp...”.

Giản Chi nghe xong, nhíu mày.

Anh tối hôm qua ngủ không đủ giấc, sáng lại đi dạy, giờ lại bị việc gấp quẩn người. Chẳng biết được ăn bữa trưa chưa, một bình cháo kia có khi còn chưa đựng đến.

“Em biết họ đi đâu không?”

Ôn Tử suy nghĩ, đáp: “Nhìn hướng đi thì là đi về phía tòa nhà hội nghị nhỏ. Để em hỏi thăm giúp chị xem sao nhé”.

Giản Chi gật đầu.

Ôn Tử có mạng lưới tình báo sâu rộng, chỉ một cuộc điện thoại đã có tin tức chính xác: “Mọi người nói sếp lớn sếp nhỏ của trường đều tập trung ở phòng hội nghị”.

Ôn Tử nói cụ thể, rõ ràng vị trí phòng hội nghị. Trường đại học K rộng lớn, cô sợ Giản Chi tìm không thấy. “...Chị cũng chưa đi qua tòa nhà văn phòng bao giờ, hay để em dẫn chị đi”.

Giản Chi lắc đầu, động tác mau lẹ chọn nguyên liệu Thẩm Quân Mặc thích ăn từ trong tủ lạnh để nấu nướng: “Không cần đâu. Em còn có hẹn với Tiêu Dịch, một mình chị đi là được rồi”.

Nghe Giản Chi nói vậy, Ôn Tử chẳng kiên trì nữa, xắn ống tay áo lên giúp đỡ.

Lúc Giản Chi đến trường cũng đã quá hai, ba giờ chiều. Đây là thời gian sinh viên đang học nên sân trường rất vắng vẻ, cô nhanh chóng theo lời Ôn Tử dẫn tìm được tòa nhà văn phòng.

Cửa phòng hội nghị nhỏ vẫn đóng chặt. Âm thanh từ micro xuyên qua cánh cửa dày trịch đến tai Giản Chi, hình như đang thảo luận...

Giản Chi không bước tiếp mà lùi lại, đứng dựa người bên cửa sổ phòng hội nghị. Cô mở túi xách đựng bình giữ nhiệt ra kiểm tra lại độ ấm.

Tiếng đẩy cửa vang lên. Những tiếng nói thảo luận ồn ào từ bên trong vọng ra ngoài. Giản Chi ngẩng đầu nhìn. Một người đàn ông trung niên mở cửa đi ra, cũng chẳng để ý đến nơi Giản Chi đứng mà đi thẳng về phòng vệ sinh...

Tuy hộp cơm vẫn ấm nhưng một tầng nước mỏng đã bám đầy mặt trong của nắp hộp. Nguyên liệu nấu ăn dù có tươi mới nhưng để lâu cũng sẽ ảnh hưởng đến mùi vị.

Giản Chi cẩn thận cột lại túi, hai tay ôm sát vào ngực. Cô nhìn ngó cửa phòng hội nghị, nhẹ nhàng cất bước qua.

Người đàn ông trung niên sau khi đi ra khép cửa không chặt, cô đi đến nhìn thấy một khe hở nhỏ giữa hai cánh cửa.

Vì ngược sáng nên cô nhìn không rõ. Trong phòng có rất nhiều người, có người ngồi đối diện, có người quay lưng lại phía cô. Thế mà cô vẫn nhanh chóng nhận ra bóng lưng của Thẩm Quân Mặc.

Anh ngồi chếch bên trong gần cửa sổ, không đối diện bàn họp hình tròn mà nhích ghế hướng về phía màn hình trên sân khấu. Một tay tựa vào bàn chống đầu, giữa ngón trỏ và ngón giữa kẹp một điếu thuốc cháy gần hết, tàn thuốc lấp lóe sáng rồi tắt.

Từ trước đến giờ Giản Chi chưa bao giờ thấy Thẩm Quân Mặc hút thuốc. Nhìn anh trong hoàn cảnh này, cảm thấy giống như anh mượn khói thuốc để nâng cao tinh thần.

Trong phòng họp đã chuyển từ thảo luận công việc sang trò chuyện hàng ngày. Rất nhiều người đi tới đi lui nói chuyện với Thẩm Quân Mặc. Anh chỉ cười đáp lời họ, chẳng nói được mấy câu.

Nhìn anh ung dung, điềm tĩnh đứng giữa mọi người Giản Chi bỗng nhớ đến nụ hôn buổi sáng, gò má đã bắt đầu ửng hồng nhàn nhạt, mỉm cười cầm túi bước lui về sau hai bước.

“Cô tìm ai?”.

Trong hành lang vang lên tiếng nói. Giản Chi quay phắt lại, hóa ra là người đàn ông trung niên ban nãy.

Trong phòng họp, Thẩm Quân Mặc lơ đãng nhìn ra cửa, không ngờ chợt thấy một bóng dáng quen thuộc. Không để ý những người nói chuyện xung quanh, anh dụi tắt tàn thuốc trong tay, đẩy ghế ra, bước vững vàng ra ngoài.

“...À, tôi tìm Thẩm...”.

Ngay khi Giản Chi còn ấp a ấp úng trả lời, Thẩm Quân Mặc đã bước ra khỏi phòng đến bên cạnh cô.

Anh cầm tay cô, khuôn mặt mừng rỡ, khóe mắt mang ý cười nhìn cô chăm chú. Sau vài giây mới dịu dàng nói với cô: “Lần sau đến nhớ nói trước với anh”.

Giản Chi rủi mắt, nhẹ nhàng nói: “Cũng đâu đợi lâu lắm...”.

Thẩm Quân Mặc cầm túi từ tay cô, mở ra nhìn: “Em vất vả rồi”.

Giản Chi lắc đầu, mím môi, khe khẽ trả lời: “Em nghe Ôn Tử kể chuyện, đoán là anh không có thời gian ăn trưa, nên làm vài thứ mang đến...”.

Thẩm Quân Mặc vui vẻ, gói lại túi đồ kĩ càng, cầm chặt trong tay, kéo Giản Chi đi nhanh vào phòng họp, nói: “Anh đi lấy vài thứ, rồi chúng ta về”.

Người đàn ông trung niên ở phía sau, nhìn hai người tay trong tay, thêm nội dung nói chuyện thân mật, sau giây lát kinh ngạc mới chợt hiểu “A, hóa ra tìm thấy Thẩm...”.

Mặc dù Giản Chi hơi căng thẳng, ngại ngùng nhưng vẫn bước theo sau anh. Mắt cô dán chặt xuống sàn nhà, cho đến khi anh dừng lại ngay chỗ ngồi, cô mới ngẩng đầu nhìn xung quanh. Lúc này cô mới nhận ra, cái người hay gây chuyện với cô – Đinh Di San đang ngồi bên cạnh Thẩm Quân Mặc.

Đinh Di San cũng nhanh chóng nhận ra Giản Chi. Chỉ là cô ta không giống như trước đây soi mói cô mà lại thân thiết, nhiệt tình chào hỏi.

Giản Chi cảm thấy kì quặc nhưng vẫn vui vẻ chào hỏi lại cô ta.

Đinh Di San quay đầu, đôi mắt sáng mang ý cười nói với người đang ngồi gần đó: “Hiệu trưởng, tôi thấy mọi chuyện cũng thảo luận xong rồi. A Mặc có chuyện riêng, hôm nay thế này là được rồi”.

Bên kia người ngồi ở vị trí lãnh đạo cười ha ha gật đầu nói: “Được được, tan họp thôi”.

Mọi người nghe hiệu trưởng nói xong thì bắt đầu thu dọn đồ đạc, đồng thời nhìn Thẩm Quân Mặc với vẻ tò mò, nhiều chuyện.

Giản Chi đã đến đại học K vài lần, có vài người trẻ tuổi nhìn cô thấy quen thuộc, mở miệng hỏi: “A, thầy Thẩm quý báu của chúng ta, giới thiệu ọi người đi chứ, bạn gái hả...”.

Trong lòng Giản Chi chấn động, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

Ngược lại Thẩm Quân Mặc chẳng có vẻ gì thiếu tự nhiên hay chật vật. Anh còn vô cùng vui mừng, khẽ nắm bàn tay trong tay mình để động viên, gật đầu, tự nhiên nói: “Cô ấy là Giản Chi – bạn gái của tôi”.

Những người ở đây bình thường đều mang bộ dáng nghiêm trang, mạo của người lớn tuổi, chẳng ngờ Thẩm Quân Mặc phối hợp trả lời nên trong chốc lát phản ứng chậm một nhịp.

Đến khi hai người thân thiết nắm tay nhau biến mất ở cửa, mọi người mới thầm than văn bản thân chậm chạp, sự hâm mộ của các cô giáo trẻ đông đầy trong mắt.

Có mỗi Đinh Di San mới cười nói lại có vẻ cứng ngắc trên mặt. Tay cô ta nắm chặt thành nắm đấm buông thõng bên người.

17. Chương 17: Thời Gian Đẹp Nhất Chính Là Khi Chúng Ta Yêu Nhau

Thẩm Quân Mặc nắm tay Giản Chi đi trong sân trường. Vừa đúng giờ tan lớp, thi thoảng có vài học sinh đi ngang qua họ ngoái đầu lại nhìn.

Thẩm Quân Mặc rất nổi tiếng trong trường đại học K, ai ai cũng biết mặt. Hôm nay thấy vị thầy giáo thánh thần ấy lại cầm tay một cô gái đi dạo trong khu rừng nhỏ cạnh trường, vẽ ra một khung cảnh tươi đẹp mơ màng...

Một vài người to gan lớn mật, đi vòng qua giả vờ gật đầu chào hỏi Thẩm Quân Mặc nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Giản Chi.

Vài lần đầu tiên Giản Chi cảm thấy bất tiện nhưng rồi cũng quen dần. Mấy bạn sinh viên này cũng như Ôn Tử, nào có ác ý, chỉ hơi hiếu kì. Vừa nghĩ như vậy Giản Chi nhẹ nhõm, thoải mái hơn nhiều.

Chỉ có điều chuyện hội nghị làm cô suy nghĩ: “Em đến đây có phải ảnh hưởng đến các anh hội họp không?”.

“Đúng lúc kết thúc”. Thẩm Quân Mặc cảm thấy uể oải mệt mỏi nên giọng nói nghe hơi miễn cưỡng. Nhưng trong hoàn cảnh thơ mộng, đẹp đẽ này lại như hơi rượu tinh khiết thấm vào lòng.

Giản Chi nghĩ mình có lẽ say mất rồi. Cô im lặng, lặng lẽ bước bên anh, cũng không hỏi con đường này sẽ đi đến nơi nào.

Con đường ngăn cách với sân vận động của trường bởi một hàng rào cây xanh mượt. Tiếng hoan hô, cổ vũ xen lẫn tiếng cười nói nô đùa ầm ỹ truyền đến đây.

Tình cờ có vài chiếc xe đạp thể thao chạy ngang qua. Trên xe có một chàng trai mặc đồ thể thao chở một cô gái mặc váy đang bay theo gió. Cảnh đẹp ý vui như đang trong một bộ phim điện ảnh.

Vì cơn mưa xối xả hôm qua, trên đường có rất nhiều lá rụng. Đặt chân lên bước đi còn nghe được tiếng vang lao xao.

Cứ mỗi bước đi lòng Giản Chi càng cảm thấy ngọt ngào hơn, tựa như được ăn một hũ mật đường.

Cô vô thức khẽ tựa sát gần về phía Thẩm Quân Mặc. Anh nghiêng đầu, ngắm vàng trán trắng trẻo của cô, cười vui vẻ.

Thẩm Quân Mặc dẫn cô tới khu nhà dành cho giáo viên. Để thuận tiện cho công tác của Thẩm Quân Mặc, trước đây lãnh đạo trường đã sắp xếp cho anh một căn phòng ở đây. Tuy anh ít khi về ở nhưng đồ đạc ở đây vẫn đầy đủ tiện nghi.

Một phòng làm việc, hai phòng ngủ được phân chia rạch ròi, điển hình theo kiểu tòa nhà tập thể thời xưa. Bên trong trang hoàng đơn giản, sạch sẽ, rất hợp với phong cách của Thẩm Quân Mặc.

Anh lấy hai bộ chén đĩa từ phòng bếp. Mở nắp hộp ra, hương thơm theo đó tràn ra ngoài. Thẩm Quân Mặc cười cười – là mùi vị anh thích. Anh chia cơm ra thành hai phần.

Giản Chi đã ăn rồi, giờ vẫn chưa đói nhưng cô cũng không từ chối ý tốt của anh. Chỉ là cô gấp một ít thức ăn thả lại vào bát của anh, rồi ngồi xuống cùng ăn.

Chắc là Thẩm Quân Mặc cực kì đói bụng. Anh ăn sạch sẽ cơm canh, chẳng chừa lại gì.

Giản Chi thấy anh ăn đã xong, đứng dậy dọn dẹp chén đĩa thì bị Thẩm Quân Mặc ngăn lại: “Để anh. Trong phòng ngủ có đĩa video, trong thư phòng có sách báo. Em thích gì thì đi qua xem đi”.

Anh vừa nói vừa kéo ống tay áo, nhận lại chén đĩa trong tay cô.

Giản Chi cười vui vẻ, tuy việc này hơi trái với suy nghĩ của cô nhưng cô cũng không kiên trì nữa...

Cô quay lại phòng khách. Nghĩ về những gì Thẩm Quân Mặc nói. Qua phòng ngủ thì hơi kì quặc, vì thế cô đẩy cửa phòng sách, đi vào.

Phòng sách khá nhỏ, vừa có sách vừa có ghế sofa. Tấm phản làm từ gỗ đặt giữa phòng có vẻ dễ gây sự chú ý cho người khác.

Bởi cha Giản Chi thích thu thập đồ cổ nên cô từ nhỏ mưa dầm thấm đất, đối với đồ cổ vừa nhìn có thể nhận ra đâu là đồ vật quý giá.

Ví dụ như hoa văn chạm trổ trên tủ sách. Theo các chuyên gia nói đó chính là loại hoa văn mặt quỷ quý giá. Hoa văn nhìn càng giống mặt quỷ, càng sinh động thì càng là hàng cực phẩm. Đó là loại hiếm, nhiều khi có tiền chưa chắc đã mua được.

Giản Chi nghĩ Thẩm Quân Mặc chỉ là thầy giáo, dù gia đình có điều kiện nhưng mặt hàng xa xỉ này chắc chẳng mua được. Có lẽ cũng giống như cha cô, mua hàng nhái về nhà nhìn ngắm cho thỏa mãn.

Cơ mà kỹ thuật chế tác thật sự quá tinh vi, nhìn những đường vân này, nói đây là đồ giả ai tin được chứ.

Khi Thẩm Quân Mặc bước vào phòng, thấy Giản Chi đang xoa xoa tay vào mặt bàn, vẻ mặt như đang nghiên cứu một cách thích thú.

Anh cười khẽ, bước đến nắm lấy bàn tay cô, đặt ở trong lòng bàn tay mình ngắm nghía. Khoảng cách thân mật gần gũi, hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai cô.

Giản Chi thấy sau tai hơi nhồn nhột, ngứa ngứa nên phần xa có điều kiện nhích dần về phía trước. Thẩm Quân Mặc thần nhiên dừng lại, cười hỏi: “Đang nhìn cái gì?”.

Giản Chi trầm nghĩ về sự bá đạo của anh bây giờ, sự khiêm tốn nhún nhường ban đầu giống như ảo giác. Cô cắn cắn môi, giọng nói hơi khó chịu trả lời: “Cái tủ sách”.

Thẩm Quân Mặc nhìn thấu hết những suy nghĩ thầm của cô nhưng không dễ gì bị lay động thay đổi theo ý cô. Ngược lại anh còn ngồi xuống ghế gỗ, đưa tay ra kéo cô ngồi vào lòng mình.

“Ồ”. Ánh mắt anh lóe lên, che giấu sự đùa cợt, giả vờ nghiêm túc hỏi: “Nhìn được gì rồi?”.

Giản Chi có cảm giác khuôn mặt mình đỏ như gấc, có tránh anh cũng không được, đành thuận theo: “Cái bàn này mô phỏng đồ cổ thật quá giống...”.

Vừa nói vừa nghĩ, dù sao hai người đã xác định quan hệ, có gì nghiêm trọng đâu chứ. Nghĩ thông rồi bèn giả vờ ung dung nói tiếp: “Cha em thích đồ cổ. Thi thoảng cũng mua vài thứ đồ giả cổ nho nhỏ về nhưng chưa từng thấy mặt hàng này. Anh mua ở đâu? Em muốn mua cho cha một tấm”.

Anh nghe xong câu nói của cô, từ cười mỉm đã chuyển sang cười thành tiếng: “Sao em biết đây là đồ giả cổ?”.

“Nếu như đây là đồ thật thì quý giá cỡ nào cơ chứ”. Giản Chi nói xong, không tin nổi ngẩng đầu hỏi: “Lẽ nào đây là thật...?”.

“Không, là giả”. Thấm Quân Mặc nhìn vẻ mặt do do dự dự kinh ngạc của cô, thật muốn cười.

Anh khẽ ho khan, dừng vài giây mới tiếp tục nói: “Một người bạn mua giúp anh. Cậu ấy là người thường xuyên theo dõi thị trường đồ cổ ở thành phố H, có cách riêng để mua. Nếu như có loại hàng này, sẽ bảo cậu ấy mua giúp cha em một cái”.

Giản Chi vui vẻ cười nói: “Cha chắc sẽ vui mừng lắm đây. Nhưng đồ giả cổ trông như thật thế này, chắc không rẻ đâu nhỉ?”.

Thấm Quân Mặc liếc nhìn tấm phản hàng thật trăm phần trăm kia, khước miệng hơi cong lên, dang hoàng gật đầu: “Là giả cổ thì rẻ lắm”.

Giản Chi nghe anh trả lời chắc chắn mới yên tâm. Cô ngồi trong lòng anh, hơi nghiêng người về phía trước đưa tay xoa xoa hoa văn trên mặt bàn, nhận xét: “Giả cũng giống thật”.

Mà cái người đang ôm cô – Thấm Quân Mặc – nhìn ngắm điệu bộ than thở của cô cũng lặng yên nở nụ cười cưng chiều.

Thầy giáo thần thánh Thấm Quân Mặc quý hiếm đã có chủ là một tin tức bất ngờ với mọi người. Hôm đó, sau khi làm một cú nổ lớn tại phòng hội nghị nhỏ, chẳng mấy chốc tin tức đã bay vèo vèo khắp sân trường.

Lúc đầu mới chỉ lan truyền trong nội bộ giảng viên. Sau đó đến tai sinh viên – các chuyên gia bà tám trong trường. Thậm chí ngay cả cô phục vụ căng tin hay bác lau dọn nhà vệ sinh cũng rôm rả bàn tán chuyện này.

Ôn Tử sau khi nghe kể chuyện này đã không ngừng kích động. Trong phòng hội nghị giữa các bậc lãnh đạo của trường mà thầy Thấm có thể cho Giản Chi một vị trí danh chính ngôn thuận khiến Ôn Tử hận không thể đập bàn tán thưởng thầy ngay lúc đó.

Ngay khi đang đi trên đường đến chỗ Giản Chi cùng Tiêu Dịch, cô ấy vẫn luôn khen thầy Thấm hành động manly, tuyệt vời...

Tiêu Dịch ngồi bên cạnh nghe những lời này trong lòng cực kì khó chịu. Nhìn cô gái chẳng biết nghĩ trước nghĩ sau này anh chỉ đành thở dài. Ai bảo anh lại để ý đến một cô gái không có đầu óc chứ.

Lúc hai người đến quán ăn, vừa hay nhân vật chính trong lời đồn cũng đang có mặt ở đây.

Ôn Tử không kìm được lòng chạy đến trêu chọc Giản Chi. Giản Chi mặt mông, nếu là trước đây. Chỉ cần Ôn Tử nói vài câu khuôn mặt cô đã ửng đỏ.

Chỉ là lần này lại khác. Tuy cô và Thấm Quân Mặc gặp nhau chưa lâu nhưng hai người ở chung vô cùng hòa hợp. Hai bên từ bạn thành yêu, sự ngấm hiểu ý như hai người thân đã lâu. Cứ thế một đường thuận lợi nước chảy thành sông mà thôi.

Vì vậy nếu bảo hai người đang ở trong tình huống lúng túng do mới bắt đầu yêu thì không đúng. Phần nhiều là cảm giác giúp đỡ nương tựa lẫn nhau khi khó khăn.

Ôn Tử thấy Giản Chi không phản ứng nên hơi mất mặt. Với lại cô còn sợ sự uy nghiêm của thầy Thấm nên chẳng dám làm càn.

Giản Chi thấy Ôn Tử an phận, nửa đùa nửa thật hỏi một câu, em và Tiêu Dịch sao rồi.

Ôn Tử mới nãy còn mang bộ dáng ngây ngô như đứa trẻ, trong chốc lát thay đổi, chẳng còn nhếch miệng, bĩu môi như những lần nói về Tiêu Dịch trước đây, “Cũng vậy thôi”, Ôn Tử nói.

Giản Chi biết Ôn Tử tuy nhìn giống không tim không phổi nhưng thật ra suy nghĩ, tâm tư rất chu đáo. Nghe cô ấy nói nên đoán có chuyện gì đó, cô khẽ hỏi: “Có tâm sự hả?”.

Ôn Tử ngẩng đầu nhìn Tiêu Dịch đang nói chuyện với Tầm Quân Mặc ngoài phòng khách, trong ánh mắt có sự xoắn xuýt và khổ sở. Cô khẽ trả lời như một tiếng thở dài: “Chị Chi, điều kiện gia đình em thế nào hẳn chị đã biết. Gia thế nhà Tiêu Dịch chị cũng rõ. Chúng em...khác biệt quá nhiều”.

Nhìn tâm trạng của Ôn Tử tồi tệ, Giản Chi mỉm cười vỗ đầu cô: “Nếu em thích Tiêu Dịch, phải nên tin tưởng anh ấy”.

Ôn Tử quay sang nhìn Giản Chi, ánh mắt ngạc nhiên.

Giản Chi cười với cô ấy: “Người xưa đã nói môn đăng hộ đối tất nhiên có lý do của họ. Nhưng thời thế thay đổi, “môn hộ”, ý nghĩa hai chữ này cũng vì thế mà thay đổi theo. Hai người yêu nhau, vì đối phương mà cố gắng, nỗ lực để bản thân tốt hơn, chính là xứng đôi vừa lứa...”.

Ôn Tử tuy nửa hiểu nửa không nhưng ẩn sau lời nói sâu xa của Giản Chi là sự giúp đỡ và quan tâm thì cô vẫn hiểu.

Cô rất nhanh thay đổi tâm tình, cười đùa với Giản Chi: “Chị Chi, em phát hiện ra chị ở cùng với thầy Thẩm lâu ngày cũng sắp biến thành cô giáo kiểu mẫu rồi”.

Giản Chi tức giận lếc Ôn Tử một cái, chẳng tính toán với cô ấy, chỉ không yên lòng dặn một câu: “Sau này có chuyện buồn nhớ phải kể cho chị nghe nhé. Đừng có tự mình nghĩ ngợi rồi suy đoán vắn vớ, biết chưa?”.

Ôn Tử cảm động nhưng vẫn cười hì hì: “Dạ hiểu, cảm ơn “cô” quan tâm...”.

Thẩm Quân Mặc và Tiêu Dịch ở phòng khách nhìn hai cô gái ríu ra ríu rít nói chuyện cũng nhìn nhau bật cười.

18. Chương 18: Thầy Thẩm Cười Đắc Ý

Mùng tám tháng sau là một ngày lễ của phương Tây – lễ Phục Sinh.

Thật ra mấy ngày kể nước ngoài Giản Chi hoàn toàn không để ý đến. Chỉ là trước đó một tuần, ngày ngày Ôn Tử đều nhắc bên tai cô, cô không nhớ không được.

Trường đại học K là một trường ngoại ngữ, giáo viên và du học sinh nước ngoài cực đông. Vì vậy để mọi người hòa thuận vui vẻ, các ngày lễ của phương tây cũng được nhà trường chú trọng – như là lễ Tạ Ôn, lễ Giáng Sinh, lễ Halloween và lễ Phục Sinh.

Hầu như ngày lễ phương Tây nào trường đại học K cũng tổ chức liên hoan.

Lần này tổ chức liên hoan lễ Phục sinh, các bạn sinh viên cũng muốn mời Thẩm Quân Mặc nhưng sợ bị từ chối nên tìm đến Ôn Tử tìm cách giải quyết.

Mọi người đều đã nhận ra Ôn Tử cùng với cô gái của thầy Thẩm có quen biết nên muốn cô ấy mời Giản Chi tham dự. Theo nguyên tắc “đường vòng”, một khi “cô” đã tham gia thì thầy chắc chắn không thể từ chối rồi.

Ôn Tử thích xem chuyện vui nên thoải mái đồng ý rất nhanh. Cứ thế mè nheo thuyết phục Giản Chi mấy ngày liên tục.

Giản Chi gơ tay chịu thua cái tính này của Ôn Tử nên đồng ý hôm liên hoan nhất định sẽ đến.

Ôn Tử đắc ý, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Vậy thầy Thẩm...”.

Giản Chi liếc mắt nhìn cô ấy, tỏ vẻ hung dữ nhưng khóe miệng lại bật cười: “lộ đuôi cáo rồi nhé”.

Ôn Tử chột dạ, cười khì khì.

Ngày chủ nhật. Thắm Quân Mặc sớm qua chỗ Giản Chi. Hai người dùng xong bữa tối mới từ từ lái xe đến đại học K.

Bầu không khí lễ hội ngập tràn trong sân trường. Từng phòng học được trang trí theo từng chủ đề khác nhau. Thêm âm nhạc vang lên khiến người ta có cảm giác đang lạc vào một khu triển lãm đương đại.

Phòng học của lớp Ôn Tử ở tầng bảy. Tuy không cao nhưng vì Giản Chi ít khi vận động nên mới leo được bốn tầng đã thở đầy mệt nhọc.

Thế mà Thắm Quân Mặc đi bên cạnh cô vẫn thong thả, bình tĩnh, một xú hơi thở gấp cũng không có.

Anh nhận ra ánh mắt của cô, khoe miệng cong lên cười vui vẻ. Anh từ từ bước chậm lại, bàn tay đặt lên hông cô khẽ ôm, trong phút chốc Giản Chi cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Khi hai người đi đến phòng học đã gây một chút rối loạn nho nhỏ cho các bạn sinh viên. Giản Chi chưa kịp lấy hơi đã bị một đám đông vây kín. Ôn Tử nhô đầu ra khỏi đám đông, liên tục gọi cô một tiếng “cô” rồi một tiếng “cô” khiến hai má Giản Chi đỏ như trái ổi.

Thắm Quân Mặc đứng bên cạnh nắm tay cô. Sau khi nhìn ngắm thỏa mãn dáng vẻ e thẹn của cô mới đưa mắt quét một đường qua đám đông. Các bạn sinh viên như những chú cừu ngoan ngoãn tự động tản ra.

Giản Chi liếc nhìn đám sinh viên bỗng quy củ này thì nghĩ đến chuyện trước kia cô cho rằng Thắm Quân Mặc là người đàn ông ôn hòa, nhã nhặn, khiêm tốn, ai ngờ lại là một con sói khoác da cừu.

Ngoài Thắm Quân Mặc, các sinh viên còn mời đến rất nhiều thầy cô giáo khác trong trường. Vì thế không thể thiếu được cô giáo trẻ tuổi tài cao Đinh Di San.

Ngay khi đám đông sinh viên tản ra, Đinh Di San bước tới trên đôi giày cao gót rục rở. Cô ta mặc một chiếc váy đỏ, bên ngoài khoác một chiếc áo lửng màu trắng. Nhìn qua thì có vẻ giá trị của bộ quần áo chẳng nhỏ chút nào. Hơn nữa bộ váy được thợ cắt may khéo léo, phù hợp với vóc dáng nhỏ nhắn của cô ta nên dễ dàng thu hút ánh mắt của nhiều người.

Giản Chi nghĩ nếu cô là đàn ông chắc cũng bị người này mê hoặc mất. Cô quay đầu nhìn sang cái người đứng bên cạnh dường như vẫn chưa có phản ứng gì. Anh, quả là khác người.

“Chào cô, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Giản Chi tuy rằng dễ tính, bình thường dễ nói chuyện nhưng đối với việc có người mơ ước người đàn ông của mình cô cũng không ngốc đến mức làm quả hồng mềm cho cô ta tự ý bóp. Cô chỉ mỉm cười gật đầu.

Coi như có qua có lại, người khác có muốn nói cô không có lẽ tiết cũng đành chịu, còn thể hiện rõ ràng thái độ của bản thân mình.

Đinh Di San chẳng ngờ Giản Chi lại có phản ứng này. Nhưng chuyện khiến cô ta hoảng sợ hơn là vẻ mặt và thái độ của Giản Chi bây giờ giống hệt Thắm Quân Mặc.

Cô ta nắm chặt tay, che dấu suy nghĩ lo lắng trong lòng, cười ngọt ngào nói với Thắm Quân Mặc: “A Mặc, em nghe mẹ nói mẹ Thắm dạo này hay bị đau chân nên em có mang một ít thuốc trị thấp khớp từ nước ngoài về. Sau khi tan lễ hội, chúng ta cùng nhau về nhà đưa thuốc ẹ Thắm nhé”.

Đinh Di San cố ý nói mấy lời hàm hồ khiến người khác dễ hiểu lầm, suy nghĩ viển vông. Nhưng phần nhiều là muốn nhắm vào Giản Chi, uy hiếp, tỏ thái độ với Giản Chi.

Đúng như dự đoán, nói xong cô ta giả như lơ đãng liếc nhìn qua Giản Chi: “Ồi, Giản Chi! Tôi quên mất, thực xin lỗi. Cô trở về một mình không vấn đề gì chứ? Hay tôi gọi taxi cho cô nhé, tiền xe tôi sẽ trả cho...”.

Cô ta chưa nói xong đã bị Thắm Quân Mặc đứng bên cạnh trầm giọng ngắt lời: “Chuyện của bạn gái sẽ do tôi thu xếp, không cần cô giáo Đinh nhọc lòng. Còn mấy loại thuốc kia, tôi thay mặt mẹ cảm ơn cô nhưng dạo gần đây mẹ tôi khỏe hẳn rồi, chuyện này không cần vội vàng”.

Khuôn mặt Đinh Di San cứng ngắc, định mở miệng xen vào lại bị Thẩm Quân Mặc khó chịu giành trước: “Cô giáo Đinh yên tâm, nhà họ Thẩm vẫn đủ tiền mua một hộp thuốc trị phong thấp. Coi như cô có lòng, tối nay tôi cho tài xế lái xe đến lấy”.

Đinh Di San phần nộ liếc nhìn Giản Chi. Tuy bị Thẩm Quân Mặc làm mất mặt trước nhiều sinh viên như vậy nhưng cô ta vẫn nhanh chóng đeo mặt nạ lên, cười nói “Đâu cần phiền phức như vậy. Tối em cho lái xe đưa qua là được mà”.

Thẩm Quân Mặc nghe vậy nói cảm ơn rồi nắm tay Giản Chi rời đi.

Bởi vì sự việc vừa xảy ra, toàn bộ sinh viên xung quanh đều im lặng. Chỉ đến khi Đinh Tuệ Tuệ không biết chuyện gì đi vào mới giúp Đinh Di San thoát khỏi tình huống ngại ngùng.

Ban cán sự cũng lấy lại tinh thần, mở nhạc lớn hơn, đồng thời thông báo trong lao một loạt hoạt động bắt đầu tiến hành.

Ôn Tử đã sớm lên đến chỗ Giản Chi. Tuy cô vẫn trong độ tuổi sinh viên vô lo vô nghĩ nhưng vì nguyên nhân gia đình khiến cô đã sớm biết nhìn sắc mặt người khác.

Vừa rồi cô giáo Đinh từ cử chỉ lời nói đều có vẻ rất hợp tình hợp lý nhưng người có tâm tư một chút đều biết cô ta đang nhắm vào người nào. Chị Chi là bạn gái của thầy Thẩm, cô ta ở trước mặt chị ấy nói mấy câu kia không phải cố tình đánh vào mặt chị Chi sao.

“Chị Chi, kệ cô ta đi. Thầy Thẩm một lòng một dạ với chị, chị đừng giận thầy nhé. Người đàn ông xuất sắc như thầy có người mơ tưởng là điều hiển nhiên. Chỉ là em thấy thái độ của thầy Thẩm thật sự rất thương yêu, cưng chiều chị đấy”.

Tất nhiên Giản Chi sẽ chẳng vì mấy kẻ không liên quan mà giận dỗi không vui với Thẩm Quân Mặc nhưng nhìn lời nói ý tứ, điệu bộ sâu xa của Ôn Tử cô lại không nhịn được cười.

“Chuyện của chị sao em hằng hái thề? Em thì sao? Với Tiêu Dịch thế nào rồi? Hôm nay anh ấy không đến hả?”.

Ôn Tử vẫn còn là một cô gái nhỏ vô tư, nghe Giản Chi nói bẽ chuyển hướng suy nghĩ, giả vờ như chẳng quan tâm nhưng lại nhếch miệng nói: “Lúc đầu định đến nhưng công ty anh ấy lại có việc. Không khéo còn phải đi công tác”.

Giản Chi mỉm cười “Hèn chi có một cô gái trông ngóng người ta đến mòn con mắt này giờ”.

Bị người khác nhìn ra, Ôn Tử vừa xấu hổ lại vừa lúng túng, gãi gãi quai hàm, định vươn tay ra cù lét Giản Chi.

Thẩm Quân Mặc ngồi bên cạnh, vẫn cố gắng không lắng nghe đoạn đối thoại của hai người. Đến khi thấy Giản Chi co người lại cười trốn tránh Ôn Tử mới vươn tay ra ôm cô vào lòng hỏi: “Hai người đùa chuyện gì mà vui như vậy?”.

Thầy Thẩm đã lên tiếng nên Ôn Tử vội dừng tay lại. Ai bảo điểm số học kì này của cô còn nằm trong tay người này chứ. Đây quả nhiên là quy tắc ngầm trong xã hội.

Bên kia có người gọi Ôn Tử qua chơi game. Ôn Tử mới bị ăn thiệt do Thẩm Quân Mặc, trong đầu nhanh chóng bày mưu tính kế, kéo Giản Chi đi cùng.

Các trò chơi được viết vào một tờ giấy nhỏ đặt trong những quả trứng nhiều màu sắc rồi để vào một cái hộp gỗ. Để tỏ vẻ bản thân mình công minh, một mặt Ôn Tử cho Giản Chi tự tay chọn trò chơi trong hộp, mặt khác lại lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho người bạn cầm chiếc hộp. Bên kia nhận được tín hiệu, lập tức gạt đầu.

Giản Chi hồn nhiên vẫn chưa biết mình bị gài. Cô thấy mọi người đang vui vẻ, không nỡ từ chối nên đưa tay chọn một quả trứng trong hộp. Cô nghĩ các trò chơi chắc cũng chỉ đơn giản như cướp cờ, cướp ghế... Ai ngờ vừa mới mở tờ giấy thì thấy bốn chữ cái “Dùng miệng truyền giấy”.

Giản Chi há hốc mồm. Là cô quá cổ hủ ư? Sinh viên bây giờ lại có gan chơi những trò cỏi mở như thế này.

Người trong cuộc còn chưa phản ứng mà sinh viên trong lớp đã tỏ rõ sự hưng phấn tột độ. Ban cán sự lớp nhanh chóng sắp xếp đội hình tham gia trò chơi. Mọi người đều ngầm hiểu ý không đi gọi thầy Thẩm nhưng từng người đều rõ ràng trong lòng, thầy Thẩm nhất định sẽ tham gia trò này.

Quả nhiên, một giây sau, Thẩm Quân Mặc đứng dậy bước đến đứng cạnh Giản Chi. Anh lấy tờ giấy trong tay cô, nhìn vào mấy chữ cái viết ngoáy đến độ mực ra không đều thì cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Ngược lại, vẻ mặt của Giản Chi hoàn toàn là bi kịch. Thẩm Quân Mặc cười khê, thì thầm bên tai cô: “Không thích thì từ chối nhé”.

Giản Chi rất muốn làm vậy nhưng các bạn sinh viên dù sao cũng gọi cô một tiếng “cô”. Cô hứa mà không làm chẳng phải tương đương với Thẩm Quân Mặc thất tín hay sao?.

Cô lúng túng: “Thôi không cần đâu”.

Thẩm Quân Mặc nghe thế, quay sang nói vài câu với bạn sinh viên bên cạnh rồi dẫn Giản Chi đi về cuối hàng. Anh đứng cuối cùng, trước anh là Giản Chi, trước Giản Chi là Ôn Tử.

Sắp xếp cái kiểu này, không phải là quá che chở cho người ta rồi ư?

Một bài hát rộn ràng được bật lên, theo tiếng nhạc sinh viên đứng đầu tiên đã bắt đầu trò chơi.

Những sinh viên đứng xem cực kì phấn khích, nhiệt tình vỗ tay ầm ầm. Có người còn lấy di động ra chụp ảnh, quay phim.

Khi tờ giấy chuẩn bị chuyển tới Ôn Tử, trong lòng Giản Chi đã bắt đầu căng thẳng. Lúc Ôn Tử nhận được tờ giấy, quay thật nhanh chuyển sang cho cô, cô bỗng bối rối, luống cuống chân tay.

Có lẽ đã rất lâu rồi không chơi đùa vui vẻ với nhiều người nên Giản Chi bỏ qua một bên sự ái ngại, từ lúc bắt đầu đã suy nghĩ mình phải làm gì để nhanh chóng chiến thắng.

Bên cạnh có người đứng bấm thời gian, thấy sắp hết thời hạn bèn giục Giản Chi làm cô quỳnh quáng, nhận xong tờ giấy cũng cố nhanh chóng chuyển sang cho Thẩm Quân Mặc.

Vì thế Thẩm Quân Mặc đang nở nụ cười trêu chọc Giản Chi cũng chẳng phát hiện ra. Cô kìm nén hơi thở, cố gắng kiên cố, vươn cổ tìm môi Thẩm Quân Mặc.

Trông cô thật đáng yêu khi bĩu môi giữ tờ giấy, hai mắt cũng nhìn chăm chăm vào nó. Thẩm Quân Mặc rất muốn cười.

Rồi anh nắm chặt vai cô, hơi nghiêng người, híp mắt lại chạm vào miệng cô.

Khóe môi hai người chạm nhau qua tờ giấy mỏng manh, Thẩm Quân Mặc thuận lợi hút tờ giấy về phía mình.

Nhìn thấy tờ giấy được chuyển xong, sắp giành được chiến thắng nên Giản Chi thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ tờ giấy mới rồi còn được Thẩm Quân Mặc giữ chắc chắn lại rơi khỏi miệng anh, bay xuống.

Thẩm Quân Mặc có vẻ gấp gáp, nhanh chóng cúi người đuổi theo hướng bay của tờ giấy.

Giản Chi trừng mắt nhìn, thầm than thở kiểu này thua mất rồi. “Cầu thắng sót ruột” nên cô không để ý Thẩm Quân Mặc bỗng nghiêng thân mình, giống như đang đuổi theo tờ giấy. Nhưng đuổi thế nào môi lại đặt lên môi Giản Chi. Còn tờ giấy kia, đã sớm lạc lõng nằm chơ vơ trên mặt đất.

Giản Chi sửng sốt. Toàn bộ học sinh xung quanh cũng đứng hình đồng loạt. Nhưng ngay lập tức, chẳng biết ai vỗ tay đầu tiên kéo theo toàn thể học sinh cùng vỗ tay.

Tối hôm đó diễn đàn trường đại học K lại sục sôi. Những kí tự hot nhất chính là “Chân tướng”. Mà nội dung chỉ có một. nào là “Thầy giáo thần thánh kích động hôn bạn gái trước mặt mọi người” hoặc là “Hóa ra lưỡng tình tương duyệt là đây”.

Lúc Thẩm Quân Mặc rời khỏi môi Giản Chi còn cố tình cắn cắn khóe môi cô. Giản Chi bị cắn đau mới khôi phục lại tinh thần.

Các bạn sinh viên xung quang mang về mặt hâm mộ nhìn họ. Giản Chi ngại ngùng chỉ còn cách nhìn chăm chăm tờ giấy nằm trên đất đã hoàn toàn bị lãng quên.

Thẩm Quân Mặc xoa xoa đầu cô, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người kéo tay cô về chỗ ngồi.

Giản Chi lúc này mới bừng tỉnh, nhỏ giọng lầm bầm: “Anh làm cái gì vậy chứ...?”.

“Gi?”. Thẩm Quân Mặc giả vờ hồ đồ.

“Anh cố ý”. Vì không muốn dẫn đến sự chú ý của các bạn sinh viên nên Giản Chi đành nhỏ giọng phản kháng.

Thẩm Quân Mặc nắm tay lại đặt ở miệng ho khan một tiếng, che đi ý cười nơi khóe môi: “Là em muốn chơi còn gì”.

Giản Chi biết mình bị anh đùa giỡn, ỉu xìu nói: “Anh thật quá đáng”.

Thẩm Quân Mặc cầm bàn tay đặt trên đầu gối của cô, nắm trong tay ngắm nhìn, giọng nói trầm ấm nhưng hờ hững: “Ừm, là anh sai”.

Tuy anh nhận lỗi nhưng trong giọng nói lại chứa đầy sự đắc ý, Giản Chi chẳng nói lại được anh nên cũng thôi.

Mới nãy Ôn Tử cũng tham gia trò chơi nên không kịp nhìn thấy khoảnh khắc hiếm thấy kia. Lần này coi như mất công vô ích, cô bèn chạy đến chỗ các bạn, cố gắng moi một ít thông tin, hình ảnh.

Đinh Di San ngồi cạnh cửa sổ nhìn cả phòng vui vẻ thì cô ta cảm thấy chua xót.

Đinh Tuệ Tuệ tức giận không chịu được. Bên Giản Chi có Thẩm Quân Mặc bảo vệ không rời nên cô ta không làm gì được nhưng Ôn Tử phía này thì cô ta quyết tâm chinh cho bằng được.

Cô ta nhìn chị họ đang đau khổ của mình, cảm giận bước về phía Ôn Tử.

Ôn Tử đang cùng bạn bè nói chuyện vui vẻ bỗng thấy điện thoại trong tay bị giật mất. Cô quay lại nhìn. Lúc đầu về mặt còn hớn hờ, thấy kẻ đến là ai bèn sa sầm lại.

“Trả đây”.

Đinh Tuệ Tuệ cầm di động của Ôn Tử, dùng móng tay sắc bèn cào một đường trên màn hình, xảo quyết hỏi lòng vòng: “Anh Dịch đâu? Sao không đến nhỉ?”.

“Tôi không biết”. Ôn Tử bặm môi, bình tĩnh trả lời.

“Cô không biết!”. Đinh Tuệ Tuệ hừ lạnh: “Da mặt cô dày nên không phải vẫn quần quýt anh ấy à?”.

“Chuyện của anh ta đi mà hỏi anh ta, trả điện thoại đây”.

Đinh Tuệ Tuệ cười châm chọc, nhìn về phía Thẩm Quân Mặc đang nói chuyện với Giản Chi: “Quả thật đúng là ngư tử tâm ngư, mã tâm mã, làm người lại làm loại hồ ly chuyên đi cướp bạn trai người khác”.

Nếu cô ta chỉ nhắm vào mình thì Ôn Tử chỉ cần nghe tai trái ra tai phải là được nhưng lời này rõ ràng nhắm vào Giản Chi.

Giọng nói Ôn Tử lạnh lẽo, miệt thị: “Tôi thật sự thấy thương thay cho cha mẹ cô. Nuôi ăn nuôi học đến từng này tuổi đầu, cuối cùng lại nuôi ra một kẻ không có giáo dục, mở mồm toàn mấy lời đầu đường xó chợ”.

Nói xong cô giật lại điện thoại từ tay Đinh Tuệ Tuệ.

Đinh Tuệ Tuệ giận tím mặt. Cô ta đã nhiều lần tìm Ôn Tử gây khó dễ nhưng lúc nào Ôn Tử cũng như quả hồng mềm, nhẵn nhụi chịu đựng mặc cô ta xâu xé

Đinh Tuệ Tuệ tưởng Ôn Tử là người dễ ức hiếp. Ai ngờ hôm nay trước mặt bao nhiêu người lại bị Ôn Tử giáo huấn một trận mất mặt thế này. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô nói lại lần nữa thử xem”.

Ôn Tử cười gằn, chưa kịp nói gì thì thấy vẻ mặt quyết tâm của Đinh Tuệ Tuệ. Cô ta vung tay tát Ôn Tử một cái.

Ôn tử chẳng kịp đề phòng lãnh trọn cái tát như trời giáng của cô ta. Đinh Tuệ Tuệ dùng hết sức, cái tát này để lại trên khuôn mặt trắng nõn của Ôn Tử một vết đỏ thật lớn. Nhìn kĩ còn thấy chấm máu nhỏ li ti dưới lớp da.

Đinh Tuệ Tuệ là người khoa khắc, lúc cô ta bắt đầu chẳng ai để ý. Bây giờ thấy Ôn Tử bị khi dễ nhưng ánh mắt vẫn quật cường, các bạn trong lớp bèn vây quanh Đinh Tuệ Tuệ, giam cô ta giữa vòng vây không cho thoát.

Thẩm Quân Mặc bước nhanh đến. Anh này giờ trò chuyện với Giản Chi nên không để ý chuyện bên này. Ai ngờ để xảy ra chuyện lớn như vậy.

Giản Chi cũng vội vàng bước qua đỡ lấy Ôn Tử. Cô chưa bao giờ thấy Ôn Tử như thế này, rồi nhớ đến cô bé từng kể về môn đăng hộ đối, liền tưởng một chút cô đã hiểu mọi chuyện chắc liên quan đến con bé tên Đinh Tuệ Tuệ này...

Cô bé đã chịu bao nhiêu oan ức? Sao lại không chịu kể với người khác chứ...

Thẩm Quân Mặc kéo sinh viên ra ngoài, khuôn mặt lạnh lẽo đi về phía Đinh Tuệ Tuệ chuẩn bị mở miệng giáo huấn cô ta thì từ phía cửa bỗng vang đến tiếng từng bước chân bước đi dồn dập.

“Nhóc Ôn Tử...” Tiêu Dịch thò đầu vào đám đông, vừa nhìn thấy tình trạng của Ôn Tử, lời chưa kịp nói bị chặn ngang cổ.

Anh bước nhanh về phía Ôn Tử, vẻ mặt cột nhả đã mất tăm mất tích, thay vào đó là bộ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng: “Xảy ra chuyện gì?”.

Sau khi thấy Tiêu Dịch, nước mắt của Ôn Tử nhanh chóng chảy xuống nhưng cô vẫn quật cường quay mặt đi, im lặng.

Tiêu Dịch nhìn dáng vẻ ấy của Ôn Tử, bên má đã bắt đầu sưng tím, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo.

“Cô, xảy ra chuyện gì?”. Ánh mắt anh không rời, vẫn chăm chú nhìn Ôn Tử, cứ thế nghiêm túc, âm trầm hỏi Đinh Tuệ Tuệ đứng giữa mọi người.

Đinh Tuệ Tuệ không ngờ chuyện sẽ phát triển đến mức này, cô ta hoảng loạn, ồm ồm nửa ngày cũng chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Hơn nữa cô ta nhìn thấy Tiêu Dịch đối với Ôn Tử vừa đau lòng vừa tỏ ý che chở, trong lòng vừa tức vừa sợ, mở miệng nghẹn ngào nói: “Anh Dịch...”.

Dường như Tiêu Dịch chẳng nghe thấy gì. Anh giao Ôn Tử cho Giản Chi, lạnh lùng quay người bước từng bước về phía Đinh Tuệ Tuệ khiến cô ta run rẩy sợ hãi.

“Anh Dịch...”. Đinh Tuệ Tuệ thật sự sợ hãi. Bộ mặt này của Tiêu Dịch cô ta chưa từng gặp qua bao giờ. Thường ngày Tiêu Dịch lúc nào cũng cột nhả, vui vẻ. Tuy cũng có lúc không để ý đến cô ta nhưng thần sắc dữ tợn như thế này giờ cô ta mới gặp.

Đinh Di San bấy giờ mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Đinh Tuệ Tuệ ra tay đánh người trước mặt bao nhiêu người khác, nói tóm gọn là nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Cô ta bước tới che chắn Đinh Tuệ Tuệ khỏi tầm mắt tức giận của Tiêu Dịch, trong lòng liên tục cân nhắc, bày ra điệu bộ đáng thương nói: “Tiêu Dịch, chỉ là chuyện mấy cô gái trẻ tuổi xung đột thôi. Đinh Tuệ Tuệ cũng là nhất thời kích động ra tay, anh tha thứ cho cô bé đi”.

Tiêu Dịch nào thềm liếc nhìn cô ta một lần, chỉ phát ra tiếng hừ lạnh.

Tiêu Dịch tỏ thái độ cứng rắn, Đinh Di San cuống quýt bèn hướng về Thẩm Quân Mặc cầu cứu: “A Mặc, anh khuyên Tiêu Dịch đi. Chỉ là chuyện sinh viên âm ỹ đôi chút, đừng làm lớn chuyện nữa”.

Hai chị em cô ta bị một đám đông vây kín xung quanh, nhìn qua thật đáng thương. Thẩm Quân Mặc không như những người đọc sách hay thương hương tiếc ngọc, anh lạnh lùng, thờ ơ đáp lại.

“Họ cũng đều đã hai mươi tuổi, phải chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân. Bây giờ đưa Ôn Tử đi kiểm tra thương tích, sau đó đến đồn công an khai báo. Tôi đáp ứng cô, nếu lúc đó cần lấy khẩu cung, nhất định tôi sẽ khai rõ những điều mắt thấy tai nghe, không thêm không bớt, không thiên vị ai”.

Đinh Di San không ngờ bản thân vốn đã yếu thế mà Thẩm Quân Mặc còn không nể nang cô ta nên vẻ mặt trắng bệch, chẳng tốt hơn Đinh Tuệ Tuệ là bao.

Cục diện ở thế giằng co một hồi thì Ôn Tử kéo tay áo Tiêu Dịch, nhỏ giọng nói: “Bỏ qua đi”.

Tiêu Dịch nắm tay cô động viên nhưng vẻ mặt vẫn kiên quyết.

Ôn Tử có ý định nhân nhượng cho qua mọi chuyện. Cô nghĩ Đinh Di San nói cũng đúng, chuyện này làm âm ỹ chẳng ai có lợi cả.

Bọn họ vẫn còn là sinh viên, Tiêu Dịch miễn cưỡng có thể coi là thầy giáo của các cô. Nhưng anh còn là ông chủ của một công ty lớn. Xã hội bây giờ rất nhiều kẻ rối hơi, chỉ cần đôi ba câu là có thể khiến mọi chuyện trở nên sai lệch, mờ ám rất nhiều.

Bản thân cô thì không sao nhưng nếu đến tai gia đình ở nhà...

“Chỉ cần cô ta xin lỗi tôi sẽ tha thứ, anh cũng đừng tính toán nữa..”. Ôn Tử vẫn tiếp tục khuyên Tiêu Dịch. Nhưng Đinh Tuệ Tuệ nghe thấy lại chẳng hề cảm kích Ôn Tử. Nhất là khi nghe mấy chữ xin lỗi, cô ta phản ứng như bị giẫm phải đuôi. Vẻ mặt vừa rồi còn yếu đuối, đáng thương trong giây lát trở nên hung hăng, vênh váo.

Cô ta cảm tức từ sau lưng Đinh Di San bước ra định hung hăng lườm Ôn Tử nhưng lại bị Tiêu Dịch nhanh chóng ngăn cản tầm mắt.

Đinh Di San cũng bực mình trong lòng. Sao cô lại có đứa em gái thiếu đầu óc thế chứ. Cô kéo Đinh Tuệ Tuệ lại thì thầm mấy lời nghiêm khắc.

Tuy Đinh Tuệ Tuệ không cam lòng nhưng vẫn quay qua nói xin lỗi với Ôn Tử, Cô ta coi như ghi lòng tạc dạ mối thù này, lén lút neho mắt nguyệt Ôn Tử một cái sắc như dao, dự định có dịp sẽ trả thù lại.

Tiêu Dịch vốn dĩ không định sẽ bỏ qua, hướng gì Đinh Tuệ Tuệ vẫn tỏ thái độ lưu manh. Nhưng vì Ôn Tử chẳng muốn dây dưa nữa. Cô lắc lắc cánh tay Tiêu Dịch nói mỗi lần mình mở miệng nói chuyện là thấy đau. Vẻ mặt còn phối hợp xuyt xoa vài cái.

Tiêu Dịch cảm thấy đau lòng, sợ có di chứng về sau để lại nên tạm thời bỏ qua Đinh Tuệ Tuệ, chỉ nghiêm khắc cảnh cáo vài câu rồi dẫn Ôn Tử rời khỏi.

Cuộc liên hoan đang tốt đẹp thế là kết thúc không vui.

Cũng may Ôn Tử đi bệnh viện kiểm tra kết quả không có gì đáng lo.

Bác sĩ phải giải thích mãi với người đang lo lắng – Tiêu Dịch rằng một cái bạt tai sẽ không ảnh hưởng gì đến não bộ thì anh mới yên lòng.

19. Chương 19: Em Trai Pk Thầy Thẩm

Từ sau buổi liên hoan, mối quan hệ của Tiêu Dịch và Ôn Tử như đã vượt qua được đường ngăn cách.

Đặc biệt là Ôn Tử, cô không còn như trước đây muốn che giấu mối quan hệ này mà có thể thân nhiên đề cập với người khác.

Không tính những người thân thiết như Giản Chi, ngay cả bạn bè xung quanh nếu ai có hỏi cô cũng sẽ trả lời.

Chuyện này khiến Tiêu Dịch rất phẫn khích, chưa được mấy hôm đã gọi vợ ngọt xớt. Ôn Tử xấu hổ, lúng túng chẳng biết làm thế nào, lại bị Tiêu Dịch quần suốt đành thường xuyên chạy trốn đến chỗ Giản Chi.

Giản Chi nhìn hai người họ âm ỹ đấu võ mồm thấy cũng hay hay nên cứ kệ họ thích làm gì thì làm. Chỉ có Thẩm Quân Mặc cảm thấy thiếu kiên nhẫn, bực mình. Cái tên Tiêu Dịch không có đầu óc kia chỉ nghĩ đến bản thân, phá hỏng hết không gian riêng tư của anh và Giản Chi.

Nhưng người thật sự khiến Thẩm Quân Mặc đầu đầu còn chưa xuất hiện. Mà người này, anh chắc chắn không thể dùng thủ đoạn đối phó như đối phó với Tiêu Dịch được.

Giản Đan đang ngồi chơi game trong điện thoại trên sofa ở phòng khách thì nghe tiếng gõ cửa. Trò chơi đang đến hồi gay cấn, cậu nhanh chóng nhìn cầu thang. Hẳn là ai đó còn bận bịu dọn dẹp phòng ốc, tìm kiếm trang phục cho cậu ở lại.

Giản Đan nhíu mày thiếu kiên nhẫn, chẳng còn cách nào đành để điện thoại xuống sofa, chán nản đi mở cửa.

“Có đặt trước không?”. Mặc dù khó chịu vì bị người ta cắt ngang khi chơi game nhưng Giản Đan vẫn quan tâm đến việc làm ăn của chị mình. Cậu cố gắng kìm nén tính tình, khách khí hỏi.

Đối với việc người mở cửa là một khuôn mặt xa lạ, Thẩm Quân Mặc cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên là bao. Anh bình thản nhìn cậu thanh niên có khuôn mặt giống Giản Chi đến vài phần, rồi nhìn qua bộ đồ hoạt hình quen thuộc thì trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Không có”.

“Xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ tiếp những vị khách đã đặt lịch hẹn trước, ngài không có thì không thể...”. Nghĩ đến việc chơi game, Giản đệ nói với tốc độ cực nhanh. Nhưng cậu còn chưa dứt lời đã thấy người đàn ông ngoài cửa bình tĩnh bước qua cậu đi vào nhà.

Bộ não Giản đệ lơ mơ chưa kịp xử lý thông tin. Đến khi hồi phục tinh thần thì đã thấy người đàn ông kia nhàn nhã ngồi lên ghế mây trong phòng khách, trên tay cầm một tách trà ấm, hơi nóng lượn lơ trong không trung.

Ô hay, còn có cái kiểu tự mình là người trong nhà nữa cơ đấy. Giản đệ xông tới, tức giận nói: “Anh có vấn đề hả? Đã nói không đặt trước thì không tiếp khách rồi”.

“Cậu là ai?”. Thẩm Quân Mặc chẳng hề bị dao động, từ từ uống một ngụm trà rồi hỏi.

“Tôi là ông chủ ở đây”. Giản Đan vung về trả lời.

“Ồ” Thẩm Quân Mặc không ngẩng đầu, nói: “Sao tôi nhớ chủ quán là nữ?”.

Chẳng ngờ sẽ bị vạch trần, Giản Đan thiếu tự tin nói: “Tôi là bạn trai cô ấy, tương lai sẽ kết hôn. Quán này cũng sẽ có phần của tôi”.

Thẩm Quân Mặc đặt tách trà xuống, nhắc mắt, vẻ mặt thản nhiên quét từ trên xuống dưới Giản đệ, cuối cùng thốt ra một câu: “Cậu trưởng thành rồi!?”.

Thật ra Giản Đan năm nay đã học lớp 11. Vóc người cao ráo, tuy nhìn qua hơi thon gầy nhưng vì cậu có tham gia các môn thể thao ở trường nên nhìn qua cũng không có vẻ gầy yếu. Hơn nữa đây còn là giai đoạn cậu dậy thì, âm thanh biến đổi hơi khàn khàn, yết hầu cũng nhô ra. Nhưng xui xẻo là cậu lại có một khuôn mặt trẻ con búng ra sữa, da dẻ trắng trẻo, dù có phơi nắng cũng không đen nổi.

Điều này khiến cho Giản Đan luôn cảm thấy khốn khổ. Mặc kệ cậu cố tình ăn mặc như thế nào, mọi người cũng đều nghĩ cậu là trẻ con. Tuy cậu đúng là mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng tâm lý của những cậu con trai mới lớn đều hy vọng mình sẽ ra dáng một người đàn ông trưởng thành.

Vì vậy khi Thẩm Quân Mặc không chừa một đường lui nào, đặt cho cậu một câu hỏi chạm đến nỗi khổ sở thâm kín của cậu thì mặt cậu đỏ phừng như gà chọi. Dáng vẻ dường như có thể nhào tới đánh cho Thẩm Quân Mặc một trận.

Đúng lúc này Giản Chi ở trên lầu nghe được tiếng nói chuyện nên đi xuống. Cô cảm thấy trong phòng khách tràn ngập mùi thuốc sống nhưng vẫn mỉm cười đi đến, chắn giữa hai người.

Giản Chi nhìn em trai đang tức giận, lại quay sang nhìn hơi trách móc Thẩm Quân Mặc đang ngồi thảnh thơi. Haiz, đúng là đã gỡ tính con nít ra thì đàn ông cũng chẳng phân biệt tuổi tác.

“À...Để em giới thiệu hai người với nhau”. Giản Chi cảm thấy nhức đầu nhưng vẫn phải lên tiếng phá tan sự im lặng bây giờ.

Đầu tiên cô giới thiệu với Thẩm Quân Mặc: “Đây là em trai họ của em, Giản Đan, nghỉ hè nên thằng bé đến đây chơi, sẽ ở lại một thời gian. Bộ đồ lần trước anh mặc chính là của em ấy”.

Thẩm Quân Mặc đã sớm đoán ra được thân phận Giản Đan của nhưng anh vẫn im lặng, quay về phía Giản Chi nhẹ cười.

Từ khi quen biết Thẩm Quân Mặc đến nay Giản Chi vẫn không miễn dịch được với nụ cười vô tội đáng yêu này của anh. Chỉ cần cô sơ sẩy một chút sẽ bị thu hút đến gần người. Tuy rằng bây giờ cô đã hiểu hơn về Thẩm Quân Mặc, biết tính cách thật của anh thuộc dạng “âm u” nhưng đối với sự chăm sóc dịu dàng ân cần của anh vẫn chẳng có sức đề kháng.

Bị anh nhìn mãi, gò má của Giản Chi dần ửng hồng. Nhưng cô ngại có em trai ở đây nên cố gắng trấn tĩnh lại, nói với Giản Đan: “Giản Đan, đây là bạn trai chị, anh Thẩm Quân Mặc”. Vì là lần đầu tiên giới thiệu bạn trai với người nhà nên cô cũng hơi ngượng. Tuy vậy trong ánh mắt còn có thêm sự tự hào, như muốn nói: “Bạn trai chị đấy, rất oách đúng không”.

Về mặt phức tạp của Giản Chi rơi vào trong mắt em trai lại trở thành một hình ảnh khó chịu, bực bội.

Cậu dường như chịu hết nổi, kéo Giản Chi đến cạnh mình.

“Tiểu Chi! Chuyện gì thế này? Sao lại có bạn trai, yêu đương từ bao giờ? Sao không kể với em? Anh ta là ai? Có thể tin được không? Sao mà tin được chứ? Em cảm thấy anh ta không phải người tốt? Còn nữa, sao chị có thể đưa áo ngủ của em cho người ngoài mặc? Đây là bộ đồ yêu thích của em, trên áo còn in hình Luffy đấy”.

Cậu càng nói càng buồn. Lúc đầu âm thanh còn được đề thấp nhưng càng về sau càng tăng cao, cậu hùng hùng hổ hổ hét toáng lên.

Ánh mắt Giản Chi nhìn Thẩm Quân Mặc đầy áy náy, Cô không khách khí đánh bốp một phát vào cánh tay Giản Đan: “Em nói nhỏ lại đi. Để người ta nghe được còn tưởng nhà có chuyện gì”.

Giản Đan vô cùng buồn bã. Cậu không thèm nhìn Giản Chi, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Giản Chi vẫn chưa có ý buông tha cho em trai, cô bắt đầu nói: “Còn nữa, sao em dám gọi chị là Tiểu Chi? Chị là chị của em đó”.

“Cái gì mà không thể tin được. Anh ấy là giảng viên ở đại học K đấy. Đừng có nói mấy câu làm tổn hại danh dự người khác như vậy”.

“Chị cũng hết cách mới phải đưa áo ngủ của em cho anh ấy. Anh ấy giúp chị nên bị ngấm mưa ướt sũng từ đầu đến chân, chẳng lẽ chị cứ để anh ấy mặc nguyên bộ đồ ướt mà ngủ qua đêm ư?”.

Giản Đan này giờ im lặng, nghe được đến đoạn này bỗng trợn tròn mắt, quay sang nhìn Giản Chi rồi lại quay qua trừng mắt với Thẩm Quân Mặc.

“Chị, chị cho anh ta qua đêm rồi hả?”. Cậu dằn lòng, thì thầm bên tai Giản Chi.

Sau khi nghe xong, Giản Chi sững sờ, nhìn về mặt tò mò còn muốn nói của em trai thì mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Giản Đan. Rồi cô liếc nhìn Thẩm Quân Mặc, thấy anh dường như chẳng nghe thấy gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải như em nghĩ. Em ở trường rồi cuộc học được cái gì hả? Đầu óc toàn nghĩ vớ vẩn”. Giản Chi nắm được thóp của em trai, đối hướng bắt đầu giáo dục Giản Đan.

Giản Đan mới nãy còn xù lông giờ ngoan ngoãn như chú sư tử nhỏ trước mặt Giản Chi. Bị Giản Chi lải nhải bên tai cũng chẳng phản kháng, chỉ đứng yên, cúi đầu lắng nghe. Lâu lâu nhân lúc Giản Chi không để ý, cậu sẽ ngẩng đầu lườm Thẩm Quân Mặc đang vui vẻ ngồi xem kịch ở bên kia.

Hai chị em họ ở chung thật thú vị. Thẩm Quân Mặc cũng bắt giắc bật cười. Nhưng nụ cười này bị Giản Đan nhìn thấy, cậu cảm thấy rất ngứa mắt. Cứ như vậy Giản Đan kết thù, Thẩm Quân Mặc chuốc oán.

Trong số các anh chị em họ, Giản Đan thân thiết với Giản Chi nhất. Cậu nhỏ hơn Giản Chi khoảng mười tuổi. Khi còn bé, mỗi kì nghỉ đông và nghỉ hè, Giản Chi đều về nhà ông bà nội chơi. Còn Giản Đan lúc đó được bố mẹ gửi hẳn cho ông bà nuôi. Giản Đan thực sự rất thích chạy theo sau Giản Chi, hết như cái đuôi nhỏ.

Bình thường cậu nghịch ngợm như chú khỉ nhỏ nhưng chỉ cần Giản Chi nạt một tiếng, cậu lập tức ngoan ngoãn ngay.

Nói cho cùng, chỉ là do Giản Đan qua yêu quý chị Chi. Vì thế khi cậu nghe Giản Chi có đối tượng yêu đương thì đã có phản ứng như trẻ con mới lớn. Hơn nữa Thẩm Quân Mặc lại trưng ra vẻ mặt “muốn đâm”, lời nói lại tổn thương lòng tự trọng của người đàn ông như cậu.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, mỗi lần Thẩm Quân Mặc đến gặp Giản Chi đều được Giản Đan tiếp đón “cực kì nồng nhiệt”. Cậu còn khiêu khích hỏi sao anh đường đường là một giảng viên đại học mà lại suốt ngày ăn chực cơm nhà người khác.

Thẩm Quân Mặc không đáp lại, anh chỉ thi thoảng cố ý thân mật với Giản Chi trước mặt Giản Đan. Cứ như vậy, Giản Đan tự bắt đầu, tự kết thúc, lại còn bị Thẩm Quân Mặc chọc cho tức điên lên.

Mới đầu Giản Chi còn thường xuyên khuyên nhủ hai người mỗi khi họ gây hấn. Sau cô thấy hai người này giống con nít, nên mặc kệ, cứ để bọn họ tự đấu đá với nhau.

Dần dần, chẳng biết có phải do trời động hay không, Giản Chi bỗng nhận ra có điều gì đó đang chậm rãi thay đổi. Hai người như nước với lửa đột nhiên đứng cùng một chiến tuyến.

Về phía Thẩm Quân Mặc cô vẫn thấy bình thường nhưng bên đứa em trai thô lỗ của cô thì có sự thay đổi cực kì lớn. Thỉnh thoảng cô trách móc Thẩm Quân Mặc thì cậu sẽ lên tiếng bảo vệ anh.

Giản Chi cực kì kinh ngạc. Cô bắt đầu để ý hai người này từng li từng tí nhưng chẳng phát hiện được nguyên nhân. Đành nhân lúc hẹn hò với Thẩm Quân Mặc thì hỏi ra những thắc mắc trong lòng.

“Em trai em tính tính rất quật cường. Anh làm cách nào thu phục được cậu ấy vậy?”.

Hai người đang nắm tay nhau đi dạo dọc bờ sông. Thẩm Quân Mặc nghe cô hỏi thì cười cười, ra vẻ nói: “Quên mất anh là ai à? Cậu nhóc như vậy anh nắm thóp mấy hồi”.

Giản Chi bật cười: “À, à, vậy hả!”.

Thẩm Quân Mặc nhìn khoe miệng cong cong của Giản Chi, hỏi: “Em không tin? Có muốn thử qua không?”.

“Thử gì chứ? Em có phải là sinh viên của anh đâu?”.

“Không phải ư?” Thẩm Quân Mặc nhíu mày. “Em chẳng phải đang theo anh học tiếng Pháp à?”.

Rồi chẳng đợi Giản Chi trả lời, anh tự mình gật gù, nói: “Mà thật ra cần gì thử, chẳng phải em đã sớm bị thu phục rồi sao”.

Dứt lời anh nắm chặt tay Giản Chi, giơ lên giữa hai người, vẻ mặt đắc ý.

Giản Chi vừa giận vừa ngại, chỉ im lặng lườm anh. Trong đáy lòng thầm than, cái sự ngây thơ quả nhiên rất dễ lây lan. Người này ngày ngày tiếp xúc với Giản Đan nên càng ấu trĩ rồi.

20. Chương 20: Tai Bay Vạ Gió

Những lúc rảnh rỗi Giản Chi thích ngồi uống trà nói chuyện vặt với Thẩm Quân Mặc. Từ những chuyện nhỏ nhặt trong nhà đến những chuyện thú vị ngoài đường.

Có một lần cô còn vui vẻ kể sơ dĩ em trai cô tên là Giản Đan vì cha mẹ cậu ấy lấy họ của hai người ghép thành tên. Thẩm Quân Mặc bảo tên cậu nhóc là Giản Đan đúng là cực kì hợp, bởi đầu óc cậu cũng đơn giản.

Vốn dĩ Giản Đan đối với cách thức hai người ở chung thì hơi coi thường, đôi khi còn ra vẻ này nọ. Lần này Giản Chi lấy tên họ cậu ra làm đề tài nói chuyện khiến cậu hơi khó chịu.

Giản Đan cảm thấy bản thân rất mất mặt. Một bên bị Thẩm Quân Mặc uy hiếp, một bên chưa hiểu được Giản Chi nghĩ gì, nghe xong đành hừ hừ vài tiếng, xách dép chạy lên tầng.

Giản Chi cười khúc khích nói cậu ấy đúng là nhóc con.

Thẩm Quân Mặc ngồi bên cạnh cô bỗng cười thành tiếng, cong cong khóe mắt nhìn về Giản Chi – ai mới là trẻ con cơ chứ!

Thời gian cứ như vậy thắm thoát trôi qua, nhẹ nhàng êm đềm như một giai điệu tình yêu ngọt ngào. Có lẽ trong trời đất bao la này thật sự tồn tại cái gọi là duyên phận. Mặc dù hai người quen biết chưa lâu nhưng ở chung với nhau lại hòa hợp tự nhiên.

Vì chuyện của trường nên Thẩm Quân Mặc phải đi thành phố S công tác vài ngày. Trước khi đi một ngày, anh đến nhà Giản Chi.

Giản Chi làm vài món ăn đơn giản anh hay thích ăn. Còn rót gần một nửa ly rượu vang cô tự ủ từ năm ngoái, cười bảo là bữa ăn tiễn anh lên đường.

Thẩm Quân Mặc nhận chén rượu. Tuy nói là rượu vang tự cất nhưng mùi rượu chẳng còn bao nhiêu. Chỉ có màu sắc sóng sánh rất đẹp mắt. Mùi vị lưu lại trong miệng là mùi cam thanh thanh, giống như đang thưởng thức một loại đồ uống trái cây.

Giản Đan ngồi bên cạnh nhìn ly rượu thèm thuồng, nháo nhào đòi nếm thử. Cho dù bình thường Giản Chi rất dễ nói chuyện nhưng vì Giản Đan còn là học sinh nên vui chơi hay rượu chè cô đều nghiêm cấm cậu tiếp xúc.

Sau đó nhờ Thẩm Quân Mặc mở lời, Giản Đan cũng được nếm gần nửa ly. Đến lúc gần phải ra về, Thẩm Quân Mặc dặn dò Giản Chi vài lời. Nào là nhớ chăm sóc tốt bản thân khi không có anh ở đây. Rồi anh đi vài ba ngày sẽ về, có chuyện gì nhớ điện thoại cho anh.

Giản Chi im lặng lắng nghe, nếu cần thì gật gật đầu tỏ ý đã nhớ.

Thẩm Quân Mặc ngắm dáng vẻ dịu dàng đáng yêu ấy, thấy trong lòng bỗng ngứa ngứa như có một chiếc lông vũ lướt qua, khiến anh muốn không đi công tác nữa.

Anh cứ thần thờ. Tuy trên mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng đã sớm tự cười nhạo bản thân mình.

Giản Chi thấy anh dừng lại, nên nói: “Anh cứ yên tâm đi công tác. Em ở đây còn có Giản Đan. Hơn nữa Ôn Tử bảo kì nghỉ hè này sẽ ở lại thành phố B tìm việc, tạm thời không về nhà. Có nhiều người như vậy, anh đừng lo gì cả”.

Bị Giản Chi nhìn rõ sự lo lắng trong lòng, anh nâng tay che miệng ho khan một tiếng: “Tóm lại, nhớ, có việc gì là điện cho anh ngay”.

Giản Chi chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện này của anh nên cảm thấy rất buồn cười. Tuy vậy cô phải cố nén lại gật đầu đồng ý.

Giản Đan đứng bên kia bỗng nhảy đến cạnh hai người, vỗ tay vào lồng ngực, nhìn về phía Thẩm Quân Mặc thề thốt: “Anh rể, anh cứ yên tâm mà đi. Có em ở đây chăm sóc tốt cho chị rồi”.

Được gọi là anh rể nhưng Thẩm Quân Mặc không phản ứng gì nhiều. Chỉ có khóe môi hơi cong cong thể hiện sự đắc ý trong lòng.

Còn Giản Chi, lần đầu tiên nghe Giản Đan gọi anh rể, bỗng cảm thấy loạn cào cào, mặt đỏ ửng, giơ tay đánh bốp một cái vào trán Giản Đan: “Nói mò vớ vẩn gì vậy, hả?”.

Giản Đan vừa xin tha vừa né tránh nói: “Nói mò là thế nào? Không phải đây là chuyện sớm hay muộn hả chị? Mà chị xấu hổ sao lại đánh em”.

Cậu càng nói, Giản Chi càng xấu hổ, đang định đuổi theo đánh cậu nhóc một trận thì bị Thẩm Quân Mặc đứng bên cạnh giơ tay giữ lại.

Giản Chi nghĩ anh muốn giúp mình trị Giản Đan. Ai ngờ anh chỉ vươn tay vuốt vài sợi tóc rối vương trên mặt cô, bình tĩnh nói: “Em tức giận làm gì! Cậu ấy nói có sai đâu cơ chứ”.

Giản Chi có cảm giác bị hai người đùa giỡn: “Được lắm, hai người còn hợp tác bắt nạt em đúng không?”.

Thẩm Quân Mặc giơ hai tay lên, giả vờ đầu hàng nhưng khóe miệng vẫn khê cười: “Nào dám, ai dám bắt nạt em, anh trị người đó”.

Giản Chi bị anh chọc, bật cười vui vẻ.

Bỗng cô như nhớ đến chuyện gì đó, nói Thẩm Quân Mặc chờ mình một lát rồi chạy nhanh về phía nhà bếp.

Thẩm Quân Mặc đứng ở cửa, ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng của Giản Chi. Còn Giản Đan đứng bên cạnh quan sát hai người với vẻ mặt mờ ám, vui mừng.

“Chị em ở nhà gặp chuyện gì nhớ báo cho anh biết trước”. Thẩm Quân Mặc đưa danh thiếp cho Giản Đan, căn dặn cậu.

Giản Đan nhận danh thiếp, nở nụ cười ngây ngô: “Em đã làm việc thì anh rể cứ yên tâm. Em sẽ báo cáo đầy đủ”.

Thẩm Quân Mặc cười cười, không trả lời.

Giản Đan thấy Thẩm Quân Mặc có vẻ không phục, vội vàng nói thêm: “Anh không tin hả? Lần trước anh dặn em nhớ giữ bí mật chuyện của hai người với gia đình. Đến bây giờ em vẫn chưa hé răng nửa lời nên chưa ai biết gì đâu”.

Giọng nói Giản Đan toát lên sự kiêu ngạo. Thẩm Quân Mặc nghe xong hơi buồn cười – trẻ con thật. Ai bảo cậu giữ bí mật chuyện đó chứ. Anh còn hy vọng cậu về nhà có thể nói thêm vài lời thì anh càng sớm danh chính ngôn thuận như lời cậu nói.

Không lâu sau Giản Chi cầm một cái túi đi ra. Bên trong đựng một ít bánh ngọt. Cô sợ Thẩm Quân Mặc bay sớm, không kịp ăn sáng nên chuẩn bị sẵn cho anh.

Giản Đan đứng bên cạnh liên tục chặc chặc vài tiếng. Đến khi Giản Chi lờm qua, cậu mới chịu dừng.

Thẩm Quân Mặc cười cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Giản Chi. Anh đúng thật là...Chưa đi mà đã bắt đầu có cảm giác nhớ nhung ai đó rồi.

Ngày đầu tiên Thẩm Quân Mặc rời đi, Ôn Tử đến nhà Giản Chi ăn cơm. Cô ấy còn cố ý trêu đùa, bảo Thẩm Quân Mặc không ở đây nên tay nghề của Giản Chi giảm sút hẳn. Giản Đan ngồi bên cạnh nghe thấy, cười phụ họa theo.

Đang nói chuyện bỗng Ôn Tử hơi im lặng. Giản Chi thấy thế, biết cô bé đang nhớ Tiêu Dịch.

Chuyện này cũng thật trùng hợp. Thẩm Quân Mặc vừa đi thì Tiêu Dịch cũng rời khỏi thành phố vì có một công trình sắp khởi công xây dựng. Giản Chi định trêu cô bé nhưng nghĩ lại lại thôi. Chỉ có Giản Đan nhìn tới nhìn lui hai cô gái, nghĩ, tình yêu quả thật kì quái.

Thời tiết tháng sáu thay đổi thất thường. Ban ngày trời nóng như đổ lửa còn buổi tối gió lạnh thấu xương. Nhiệt độ ngày đêm chênh lệch quá nhiều khiến Giản Chi mới sễnh ra đã bị cảm.

“Chị Chi, anh rẽ đi chưa quá hai ngày chị đã bị ốm. Em làm sao báo cáo kết quả với anh đây”. Giản Đan vừa than thở vừa giơ nhiệt kế lên nhìn, 37.9 độ, sốt nhẹ rồi.

Ôn Tử rót một chén nước sôi ấm đưa cho Giản Chi. Nhìn sắc mặt chị ấy không khỏe, trên môi còn hơi khô nứt, cô lo lắng nói: “Chị Chi, chị uống mấy viên thuốc rồi nghỉ ngơi đi. Cơm tối để em làm cho”.

Giản Chi Lắc đầu. Trừ việc cảm thấy trên người không còn bao nhiêu sức lực thì cô vẫn nghĩ mình ốm đâu có nghiêm trọng lắm.

Bên kia, Giản Đan từ bàn trà trong quầy bước đến hòm thuốc nhưng trong hòm đã hết thuốc cảm. Cậu nhăn mày nói: “Chị Ôn Tử, chị ở đây chăm sóc chị em, em ra ngoài mua thuốc”.

Dứt lời chưa đợi hai người trả lời cậu đã cầm di động chạy ra ngoài. Giản Chi định ngăn mà không kịp: “Hai người lo lắng thái quá rồi, chỉ là cảm nhẹ thôi. Chị đâu yếu đuối như em gái Lâm chứ”.

“Không được. Thầy Thẩm về mà biết chuyện sẽ tìm tụi em tính sổ mất”. Ôn Tử cố ý khuếch đại lời nói khiến Giản Chi cười vui vẻ.

Hai người cười cười nói nói bỗng nghe tiếng cửa bị đẩy ra. Ôn Tử tưởng Giản Đan đi mua thuốc đã về. Nhưng khi quay đầu lại nhìn thì có mấy người đàn ông lạ mặt đứng ở cửa. Trên người họ còn mặc cảnh phục.

“Các ông tìm ai?”. Tình hình trước mắt khiến Ôn Tử cảm thấy lo lắng.

Mấy người kia không trực tiếp trả lời Ôn Tử mà dùng sắc mặt nghiêm túc quan sát khắp căn phòng. Sau đó khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào bắt đầu đánh giá Ôn Tử và Giản Chi.

“Trong hai người ai là chủ quán?”.

Giản Chi đang ngồi tựa trên ghế sa lông cảm thấy kì lạ. Cô mệt mỏi bước đến, nhìn Ôn Tử động viên, rồi đáp lời người đàn ông: “Tôi là chủ quán. Xin hỏi có chuyện gì?”

Người đàn ông đứng đầu lấy thẻ hành nghề từ trong túi áo ngực ra giơ lên trước mặt Giản Chi: “Có người báo với chúng tôi chất lượng món ăn ở đây có vấn đề. Sau khi ăn xong, cơ thể người đó có phản ứng bất thường. Vì vậy mời cô đi theo chúng tôi phối hợp điều tra”.

Giản Chi kinh ngạc phủ nhận: “Sao có chuyện đó được. Các món ăn tôi nấu hằng ngày tôi cũng ăn, làm gì có vấn đề. Chắc có nhầm lẫn...”.

Người đàn ông thiếu kiên nhẫn quát lớn: “Đúng sai gì chờ chúng tôi điều tra xong sẽ sáng tỏ ngay”.

Ôn Tử thấy Giản Chi bị vu oan, định cãi lại thì bị Giản Chi ngăn cản. Đây là tai bay vạ gió, chứ Giản Chi không thẹn với lương tâm. Đối phương đã nói phối hợp điều tra thì cô chỉ cần kể rõ mọi chuyện là sẽ ổn. Giờ có tranh cãi cũng vô ích.

Nhưng dù Giản Chi đã thuận theo nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại. Người đàn ông đưa ánh mắt nhìn về khuôn mặt đang giận dữ của Ôn Tử, lạnh giọng nói: “Theo tôi biết ở đây ngoại trừ chủ quán còn có một nhân viên nữ làm thêm. Vì vậy cô cũng phải theo tôi về đồn làm việc”.

Giản Chi cả kinh. Mọi chuyện hình như phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều. Ôn Tử vẫn đang là sinh viên đại học, nếu bị dẫn đi sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai sau này.

Giản Chi che trước Ôn Tử, cực kì kiên định từ chối yêu cầu của đối phương. Hai bên đang giằng co thì cửa lớn bị đẩy ra. Mọi người trong phòng đồng loạt quay người nhìn ra cửa.

Giản Đan mờ mịt không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Trong tay cậu cầm hai bình thuốc mới mua, nhìn đám người mặc cảnh phục rồi nhìn Giản Chi, Ôn Tử.

“Cậu là ai?”. Người đàn ông đứng đầu mở miệng hỏi.

Trong lòng Giản Chi lo lắng. Cô biết tính cách Giản Đan rất kích động. Cô sợ cậu sẽ làm những chuyện khiến bản thân chịu thiệt thòi.

May mà Ôn Tử phản ứng nhanh, cố gắng giả vờ bình tĩnh nói với Giản Đan: “Thật xin lỗi quý khách, chúng tôi hôm nay không mở cửa, phiền anh lần sau lại đến”.

Giản Đan cau mày. Cuối cùng cậu cũng hiểu có chuyện không hay rồi.

Người đàn ông đứng đầu híp mắt đánh giá Giản Đan. Trong nháy mắt không khí ngưng trệ, chỉ vài giây trôi qua mà khiến Giản Chi căng thẳng, mồ hôi lấm tấm.

Cũng may cuối cùng người đàn ông dời ánh mắt, không kiên trì dò xét thân phận Giản Đan nữa. Giản Chi thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông thì nghĩ người kia chỉ nhắc đến hai cô gái với ông ta nên người khác cứ cho qua một bên đi, đỡ gây thêm rắc rối. Ông ta gơ tay nhìn đồng hồ, vẻ mặt dứt khoát: “Được rồi, thời gian đã muộn, mời hai cô đi theo chúng tôi”.

21. Chương 21: Vu Oan Giá Họa

Giản Đan cứ thế đứng như trời trồng nhìn theo Giản Chi và Ôn Tử bị đám người kia dẫn đi đến khi chiếc xe cảnh sát mất hút cuối đường.

Dù sao cũng chỉ là học sinh lớp 11 nên cậu cảm thấy sốc trước những gì vừa diễn ra. Chỉ khi có một cơn gió lạnh thổi qua, cậu mới rùng mình sự tỉnh.

Trên cánh cửa quán đã bị dán giấy niêm phong. May mà lúc cậu ra ngoài mua thuốc cảm vẫn nhớ mang theo điện thoại di động – cũng coi như một chuyện đáng vui mừng.

Nhưng, nên gọi cho ai bây giờ?

Người đầu tiên Giản Đan nghĩ đến không phải người nhà hay bạn bè thân thuộc mà là người đang đi công tác ở nơi khác – Thẩm Quân Mặc.

Cậu nhớ đến lời dặn dò trước khi đi của anh nên nhanh chóng lấy điện thoại di động gọi cho Thẩm quân Mặc.

Khi Giản Chi và Ôn Tử bị dẫn đến đồn thì đã hết thời gian làm việc. Trong phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lác đác vài nhân viên đang trực.

Bọn họ nhìn thấy Giản Chi và Ôn Tử bị dẫn vào cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn rồi lạnh lùng quay sang chỗ khác tiếp tục công việc. Thậm chí còn chẳng chào hỏi mấy người đàn ông mới đi vào.

Người đàn ông đi đầu dẫn hai cô đến một căn phòng thẩm vấn cuối hành lang. Căn phòng giống như đã bị bỏ không từ lâu. Ngay khi cánh cửa vừa mở ra, bụi bặm xộc lên dày đặc trong không trung, lượn lờ khắp nơi. Giản Chi đang bị cảm, bụi bám vào mũi khiến cô hắt xì liên tục. Ôn Tử lo lắng nhìn cô chăm chú.

Cảnh tượng tiếp theo diễn ra giống hệt trong phim văn hay chiếu. Sau khi Giản Chi, Ôn Tử ngồi xuống bàn, người đàn ông bật công tắc chiếc đèn trên bàn, giọng nói âm u lạnh lẽo: “Thành thật khai báo đi”.

Giản Chi khó khăn mãi mới thích ứng được với không khí ẩm mốc, mục nát nơi này thì nghe được câu nói như vậy. Trong lòng cô bỗng trào lên một cảm giác tức giận cực kì. Lúc này còn nói mời về phối hợp điều tra, hóa ra đã thu thập chứng cứ đầy đủ chỉ còn chờ cô thừa nhận?.

Cổ họng Giản Chi khô khốc, giọng nói khàn khàn: “Các anh bảo chúng tôi đến để phối hợp điều tra, giờ lại nói phải thành thật khai báo là sao?”.

Người đàn ông kia cũng không đôi co với Giản Chi, hầm hừ một tiếng rồi dùng tay bẻ ngoặt đèn bàn. Ánh sáng chói chang chiếu thẳng vào khuôn mặt Giản Chi.

Trong nháy mắt Giản Chi xây xẩm mặt mày, đầu óc choáng váng không nhìn rõ cái gì.

Ôn Tử hoảng loạn, nhanh chóng ôm Giản Chi vào trong ngực, bảo vệ cô ấy tránh khỏi ánh sáng. Còn bản thân thì tranh cãi với người đàn ông. Bông cửa sắt đang bị đóng chặt bị người ngoài kéo ra.

Một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát cầm một tờ giấy A4 bước vào. Anh ta thì thầm gì đó vào tai người ngồi ở bàn rồi nhanh chóng rời đi.

Người đàn ông kia phát phát tờ giấy trong tay, nhìn về phía Giản Chi lạnh lùng nói: “Đây là kết quả báo cáo kiểm tra. Căn cứ vào số liệu phía trên có thể thấy quán ăn của cô có sử dụng những hóa chất không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm. Còn tìm thấy hóa chất M thuộc danh sách cấm sử dụng trên toàn quốc, là loại hóa chất khi sử dụng cho người sẽ gây ra những tác động độc hại...”.

Người đàn ông đập tờ giấy lên mặt bàn, âm thanh to đến nỗi tạo ra tiếng vang khắp phòng: “Giản tiểu thư, cô còn bao biện nữa không?”.

Giản Chi cười nhạt, trả lời: “Đã muốn vu oan giá họa còn cần phải nói gì sao?”.

Cô không biết ai đứng đằng sau giở trò. Nhưng chuẩn bị đầy đủ chứng cứ như thế này thì quả là muốn hãm hại cô triệt để. Chỉ là cô vẫn không ngờ mọi chuyện phát triển nhanh như thế này.

Người đàn ông từ từ đứng dậy, ném chiếc bút thẳng lên mặt bàn. Bụi bay

Giản Chi nín thở, cố gắng không ho thành tiếng.

Tiếng nói của người đàn ông vang đến cánh cửa. Người ngoài nghe được động tĩnh bên trong nên mở cửa đi vào, dùng sức kéo Giản Chi và Ôn Tử từ ghế ngồi dậy cực kì thô bạo. Sau đó chỉ vài giây, nhanh chóng mang hết mọi thứ có trong phòng thẩm vấn mang ra ngoài.

Cả căn phòng chỉ còn Giản Chi và Ôn Tử, ngay cả một cái ghế cũng chẳng còn.

“Tôi khuyên cô nên hiểu rõ thời thế, nhanh khai nhận tội trạng thì còn nhẹ tội. Khi nào suy nghĩ kĩ càng thì đến gõ vào cánh cửa này”. Nói xong người đàn ông xoay người bước ra ngoài. Ngay lúc cánh cửa khép lại, ánh sáng trong phòng cũng vụt tắt.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng xa, Giản Chi mới đột nhiên ho khan liên tục. Ôn Tử lo lắng, nửa ôm cô khẽ vỗ vỗ lên lưng Giản Chi.

“Chị Chi, chị sao rồi, chị Chi...”. Ôn Tử không yên tâm, cứ liên tục hỏi cô, thanh âm nghẹn ngào.

Mất một lát Giản Chi mới lấy lại sức lực. Gặp cả người ho nên giờ cô mệt rũ rồi.

“Đi chị đến góc phòng đi em”. Bây giờ tuy cô không còn sức nữa nhưng không thể gục ngã được, Ôn Tử còn trông cậy vào cô.

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe hở của cánh cửa sắt, Ôn Tử đỡ Giản Chi đi đến góc tường.

Chiếc quạt gió trên tường đã hỏng từ lâu. Bầu không khí trong phòng nồng nồng mùi ẩm mốc lâu năm. Trên sàn nhà lạnh lẽo còn dính dính ẩm ướt, không biết là nước gì. Sự ẩm thấp lạnh lẽo thấm qua lớp quần áo lan vào da thịt khiến người ta thấy vô cùng khó chịu.

Sự sợ hãi chưa từng có tràn ngập đầu óc Ôn Tử. Cô cứ vô thức nhích dần từng chút một đến bên cạnh Giản Chi. Lúc này cô mới để ý Giản Chi im lặng đã lâu. Cô bắt đầu thấy sợ, luôn miệng gọi Giản Chi nhưng chẳng nhận được lời hồi đáp.

Ôn Tử dùng tay thăm dò nhiệt độ trên trán Giản Chi. Đầu ngón tay chưa tiếp xúc với làn da đã cảm thấy một luồng hơi nóng phả vào lòng bàn tay ran rát. Ôn Tử vội vã gọi vài tiếng, bàn tay như chạm vào cái lò lửa, nóng rực. Trên mặt Giản Chi mồ hôi lạnh lấm tấm.

Nãy giờ Ôn Tử cố gắng kìm nén cuối cùng bật khóc nức nở. Cô ôm Giản Chi đã lâm vào hôn mê mà không biết bản thân nên làm sao.

Bỗng cô nghe được tiếng bước chân nhỏ vun vút trong hành lang nên hướng về phía đó gọi người. Hy vọng người bên ngoài biết trong này có bệnh nhân sẽ cho người giúp đỡ, dù chỉ là một ly nước lọc.

Nhưng người bên ngoài lại cực kì lạnh lùng, cứng rắn. Chờ vài giây mới hờ hững trả lời, nói rằng trừ khi hai cô nhận tội, không thì đừng mong được đáp ứng yêu cầu này kia.

Bị nhốt trong phòng kín nên Ôn Tử không biết đã bao lâu trôi qua. Cô chẳng dám buông Giản Chi, luôn cẩn thận ôm cô ấy vào trong ngực. Tuy điều kiện gia đình có hạn nhưng cô vẫn luôn được bố mẹ bao bọc và che chở, chưa bao giờ chịu cực khổ và oan ức như hôm nay.

Dần dần, Ôn Tử cảm thấy mệt mỏi, mờ mịt. Tiếng cô gọi Giản Chi thưa thớt hẳn.

Chẳng biết đã qua ngày mới hay chưa, trong hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập vội vã. Tiếng động dần dần gần hơn, Ôn Tử giật mình, căng thẳng nhìn về phía cửa. Cửa lớn được đẩy ra. Trong khoảnh khắc ánh sáng từ hành lang hắt vào, vì ở trong bóng tối quá lâu nên Ôn Tử không thích ứng kịp, híp híp mắt. Khi mở mắt hẳn ra thì phát hiện người đứng ở cửa là Thẩm Quân Mặc – đang mang về mặt lạnh lẽo.

Vào giờ phút này, hình ảnh thầy Thẩm luôn bình tĩnh tự tại đã hoàn toàn biến mất. Anh thở hổn hển, chiếc áo sơ mi trên người nhăn nhoe, bụi bặm. Toàn thân toát lên sự mệt mỏi, lo lắng, tức giận.

Anh bước nhanh đến, ôm lấy Giản Chi đang mê man. Khuôn mặt anh âm trầm đáng sợ, như tử thần sẵn sàng đoạt mệnh bất cứ ai. Thẩm Quân Mặc xoay người bế Giản Chi ra khỏi phòng, chẳng dừng lại dù chỉ nửa giây.

Tiêu Dịch cùng đến đang đứng ngoài cửa to tiếng mắng mấy người canh sát. Khi nhìn thấy Giản Chi nhợt nhạt nằm trong vòng tay Thẩm Quân Mặc, anh mới giật thót cả người, vội vàng chạy vào phòng.

Anh lo lắng gọi lớn: “Ôn Tử”.

Ôn Tử nghe tiếng ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy Tiêu Dịch, trong giây lát nước mắt trào ra như đê vỡ.

“Tiêu Dịch...”. Ôn Tử tinh thần căng thẳng cả đêm, còn không được uống nước nên giọng nói phát ra khàn khàn, thanh âm ngắt quãng. Tiêu Dịch nghe được lòng đau như cắt.

Ôn Tử gơ tay lau nước mắt. Cô đứng lên nhưng lại quên mất tình trạng của bản thân. Cô chăm sóc Giản Chi suốt đêm nên chỉ duy trì một tư thế ngồi. Đột ngột đứng dậy khiến toàn thân cô choáng váng. Hai chân tê dại như có hàng ngàn con kiến đang bò trong máu. Thấy Ôn Tử sắp ngã, anh ba chân bốn cẳng chạy đến đỡ cô ấy. Tiêu Dịch nghĩ đến Giản Chi đang bất tỉnh, giờ lại thấy Ôn Tử thế này bỗng quỳnh quáng lên. Anh nghĩ họ bị ngược đãi, vội vàng bế xốc Ôn Tử, chạy thẳng ra ngoài.

Ngồi trên xe, Thẩm Quân Mặc nhận bình nước và khăn tay từ trợ lý, thấm ướt khăn lau miệng cho Giản Chi.

Từ đêm qua đến giờ Giản Chi chưa được ăn uống gì cũng chưa uống thuốc. Sốt cao, lo lắng sợ hãi khi bị giam nên tình trạng bây giờ của Giản Chi khiến người khác nhìn vào cũng thấy sợ.

Môi của cô khô nứt, mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, trán nóng như lò lửa nhưng hai tay lại lạnh lẽo. Mỗi giây mỗi phút trôi qua, trái tim Thẩm Quân Mặc như bị bóp nghẹn, đau khôn tả.

Có thể do vừa được uống nước, Giản Chi hơi mơ màng hấp háy mắt. Tuy vậy cô vẫn chưa tỉnh táo lại hoàn toàn, nhìn thoáng qua Thẩm Quân Mặc rồi ngủ thiếp đi. Từ miệng cô bắt đầu phát ra tiếng hừ nhẹ, lúc có lúc không.

Nhìn cô khó chịu sắc mặt Thẩm Quân Mặc càng u ám hơn. Một cảm giác tức giận chưa bao giờ có trong anh. Hai tay đang ôm Giản Chi run lên, phải khó khăn lắm anh mới khống chế được bản thân.

Tiêu Dịch dặn lái xe chạy theo xe Thẩm Quân Mặc ở phía trước. Còn anh ôm Ôn Tử nhẹ nhàng động viên cô.

Ôn Tử từ khi lên xe vẫn nằm nhàoai trong lòng anh khóc nức nở. Cô chưa bao giờ khóc trước mặt anh. Lần này giống như muốn khóc cho thỏa một đêm sợ hãi và oan ức.

Tiêu Dịch lo lắng cô bị thương, nâng khuôn mặt của cô lên nhìn trái phải hỏi: “Đau ở đâu? Bọn họ làm em bị thương hả?”.

Ôn Tử lắc đầu, thút thít nói cô không bị thương ở đâu cả. Cuối cùng Tiêu Dịch cũng nghe Ôn Tử nói được một câu hoàn chỉnh nên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng anh vẫn không yên tâm lắm nên quyết định vẫn cứ dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra xem sao.

Thẩm Quân Mặc đã sớm cho người liên hệ sắp xếp bác sĩ nên kiểm tra diễn ra rất nhanh chóng. Ôn Tử quả thật không có gì đáng lo ngại, chỉ bị kinh sợ, về nhà nghỉ ngơi vài hôm thư giãn đầu óc sẽ ổn.

Về phần Giản Chi cũng không nghiêm trọng quá. Nhưng do cô sốt cao cả đêm, hôn mê lâu nên thuốc uống vào không có tác dụng. Vì thế bác sĩ đề nghị cho cô dùng máy hô hấp đồng thời truyền ba, bốn bình dịch khác nhau vào cơ thể.

Theo lời y tá giải thích thì truyền xong dịch cũng hơn bốn tiếng đồng hồ nên Thẩm Quân Mặc bảo trợ lý đi sắp xếp phòng bệnh đơn giản cho Giản Chi. Đến khi mọi chuyện thu xếp đã xong nhưng Giản Chi vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Ôn Tử cũng không chịu về, đòi ở lại cho đến khi Giản Chi tỉnh.

Tiêu Dịch lo lắng cô không chịu được nhưng nhìn trên khuôn mặt cô hai hàng nước mắt chưa khô, nhìn thật đáng thương nên anh cũng không thể nghiêm mặt với cô, đành chiều theo vậy.

Cũng may phòng bệnh là phòng riêng, bên ngoài phòng tiếp khách còn có một cái giường dành cho người nhà. Tiêu Dịch bảo Ôn Tử nghỉ ngơi, khi nào Giản Chi tỉnh sẽ gọi cô dậy.

Ôn Tử mới chớp mắt chưa lâu thì trong hành lang vang lên tiếng bước chân cồm cộp.

Hành lang vốn dĩ yên tĩnh bỗng có tiếng động lớn. Ôn Tử ngủ không sâu, nghe tiếng bước chân lại giật mình nhớ đến lúc bị giam trong căn phòng kia hành lang cũng có tiếng bước chân dồn dập như vậy. Cô sợ hãi ngồi bật dậy. Tiêu Dịch ôm Ôn Tử vào lòng, khe khẽ an ủi cô. Thẩm Quân Mặc từ phòng trong đi ra, ánh mắt suy tư khi nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Ôn Tử.

22. Chương 22: Đàn Ông Tránh Xa Nhà Bếp

Người gõ cửa bước vào phòng là hai chị em Đinh Di San. Đinh Tuệ Tuệ sợ hãi, rụt rè trốn sau lưng cô ta, không dám nhìn thẳng Thẩm Quân Mặc và Tiêu Dịch.

Đinh Di San chào hỏi hai người. Khuôn mặt kiều diễm có vẻ đau buồn, thành khẩn nói: “Em dẫn Tuệ Tuệ đến xin lỗi hai người. Chuyện ngày hôm qua con bé gây ra đúng là có hơi quá đáng”.

Dứt lời, cô ta lôi Đinh Tuệ Tuệ vẫn núp phía sau kéo ra đằng trước. Giọng nói cứng rắn dạy dỗ, tựa như chỉ tiếc mài sắt không nên kim: “Xin lỗi người ta ngay”. Miệng Đinh Tuệ Tuệ méo xệch, vừa sợ vừa không cam lòng, run rẩy nhìn Tiêu Dịch. Khi đối diện với ánh mắt căm giận của Tiêu Dịch, cơ thể Đinh Tuệ Tuệ run lấy bầy liên tục, nước mắt chảy xuống nhưng miệng vẫn câm như hến.

Đinh Di San thở dài, thương xót bước đến vỗ vỗ bờ vai Đinh Tuệ Tuệ để động viên.

“Lần này Đinh Tuệ Tuệ gây ra chuyện lớn khiến cô Giản và cô Ôn chịu khổ. Nhưng dù nói thế nào thì Đinh Tuệ Tuệ vẫn còn nhỏ dại, chuyện này cũng do nó thiếu suy nghĩ tạo ra sai lầm. Nguyên nhân một phần do con bé, một phần người nhà là em cũng phải có trách nhiệm”.

Nói đến đây, Đinh Di San tỏ vẻ hối hận liếc nhìn Đinh Tuệ Tuệ, rồi tiếp tục nói: “Vì vậy hai anh xử lý thế nào cũng được. Chỉ mong hai anh nể tình mà bỏ hết mọi lỗi lầm lên em. Tuệ Tuệ vẫn đang đi học, tha thứ cho con bé một lần, không thì tương lai của nó bị hủy hôm nay mất”.

Những câu chữ này Đinh Di San nói một cách kín kẽ, chẳng chứa một lỗ hổng. Lời nói vừa thể hiện bản thân mình vì nghĩa quên mình vừa thể hiện tình cảm chị em thấm thiết một nhà. Người ngoài chưa nắm rõ mọi việc chắc còn bị giọng nói yếu đuối của cô ta mê hoặc mà cầu xin thay cô ta.

Những lời này, Tiêu Dịch nghe xong lại cảm thấy gai người. Chuyện ở buổi liên hoan lần trước vẫn khiến anh tức giận. Chưa được mấy ngày lại gây thêm chuyện khác. Anh chỉ cần nghĩ Ôn Tử bị giam giữ một đêm trong tù đã cảm thấy đầu óc nóng phừng phừng không kìm được.

“Tha thứ?”. Tiêu Dịch hừ lạnh, giận quá hóa cười: “Cô nói hay nhỉ! Tuổi còn nhỏ thì có thể làm xằng làm bậy? Ôn Tử nhà tôi thì sao? Cô ấy lớn lắm ư? Sao chỉ mình cô ấy phải chịu khổ, chịu tội? Mấy người bắt nạt cô ấy vì cho rằng Ôn Tử không có chỗ dựa ở thành phố B phải không? Hôm nay tôi nói thẳng, chuyện của Ôn Tử cũng là chuyện của tôi”.

“Tiêu Dịch, anh nói nhỏ thôi, chị Giản Chi còn đang nghỉ ngơi...”.

Ôn Tử vẫn đang được Tiêu Dịch ôm, nghe anh nói thế thì rất cảm động. Đầu đuôi câu chuyện ra sao cô không biết nhưng nhìn thấy diễn biến này giờ cô cũng hiểu ra được. Nhưng dù sao đây cũng là bệnh viện chứ không phải nơi tốt để giải quyết vấn đề.

Ôn Tử nhẹ nhàng khuyên can nên lửa giận của Tiêu Dịch được xoa dịu. Anh cúi xuống xoa xoa đầu Ôn Tử, im lặng không nói nữa.

Đinh Di San bị Tiêu Dịch mắng một trận, khuôn mặt cứng ngắc vài giây mới khôi phục lại được, định biện hộ tiếp thì bị cái phất tay của Thẩm Quân Mặc ngăn lại.

“Cô nói đúng, phải do cô chịu trách nhiệm”. Thẩm Quân Mặc không kích động như Tiêu Dịch. Anh chỉ nói một câu ngắn gọn nhưng khiến đáy lòng kẻ khác sợ hãi.

Sắc mặt Đinh Di San trắng nhợt, hai tay buông thõng bên người lặng lẽ nắm thành quyền. Khó khăn lắm cô ta mới đề được sự hoảng loạn trong lòng: “A Mặc, cảm ơn anh bỏ qua cho Tuệ Tuệ”.

Thẩm Quân Mặc trầm giọng nói: “Không cần cảm ơn tôi. Còn Tuệ Tuệ, nó nên cảm ơn hay nên hận cô, tôi không muốn nói nhiều”.

Thật ra lúc mới nhận được điện thoại của Giản Đan, Thẩm Quân Mặc đã cảm thấy chuyện này có vấn đề, nên anh vừa nhanh chóng quay về thành phố B vừa tìm người điều tra sự việc. Kết quả điều tra ban đầu thì người có ý đồ hãm hại là Đinh Tuệ Tuệ, nguyên nhân chủ yếu cũng vì Tiêu Dịch. Nhưng nếu bình tĩnh suy nghĩ, dường như đó chỉ là bề nổi của sự việc, chuyện này còn có một kẻ khác đứng đằng sau.

Về mặt điềm tĩnh của Đinh Di San xuất hiện một vết nứt nhỏ, lời nói thốt ra yếu ớt, chẳng còn khí thế như ban đầu: “Anh nói vậy có ý gì. Em không hiểu”.

“Cha của Đinh Tuệ Tuệ tuy vẫn đang có chức có quyền nhưng chỉ giới hạn trong một bộ phận liên quan đến giao thông. Còn bên cảnh sát, Đinh Di San, tôi vẫn còn nhớ cậu của cô mới được thăng chức hai năm trước nhỉ? Làm chuyện trái pháp luật, vu oan giá họa, chuyện này nói lớn thì lớn nói nhỏ thì nhỏ. Nhưng để bày trò hại người thế này, mấy ai có thể làm!”.

Nhìn diễn biến sự việc có thể đoán được Đinh Di San là kẻ đứng trong tối điều khiển tất cả. Huống hồ Đinh Tuệ Tuệ luôn coi cô ta là chị họ tốt nhất trên đời, cô ta nói gì con bé cũng sẽ làm theo, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Đinh Di San mặt cắt không còn một giọt máu. Cô ta tính toán nếu chuyện này thành công, tình địch của cô ta sẽ bớt đi một người là Giản Chi. Nếu chuyện này thất bại cô ta chỉ cần lôi Đinh Tuệ Tuệ ra làm lá chắn thì cô ta vẫn giữ được hình ảnh đẹp trong mắt Thẩm Quân Mặc.

Ai ngờ Thẩm Quân Mặc nhìn thấu tất cả. Khuôn mặt Đinh Di San trắng bệch như tờ giấy, vừa tức vừa sợ nhưng trên hết vẫn là cảm giác không cam lòng.

Đinh Tuệ Tuệ mơ mơ hồ hồ. Những gì Thẩm Quân Mặc vừa nói cô ta chẳng hiểu gì hết. Tại sao rõ ràng là cô ta tìm mọi cách hãm hại Ôn Tử mà Thẩm Quân Mặc nói vòng vo một hồi lại thành khác hẳn.

“Chị...”. Đinh Tuệ Tuệ kéo ống tay áo Đinh Di San, trên mặt vừa hoảng loạn vừa nghi hoặc.

Đinh Di San do dự, vẻ mặt cố duy trì sự bình thản đang nứt toác. Nhưng cô ta vẫn cố gắng kiềm chế tâm trạng, lặng lẽ cố gắng hít sâu vài lần.

Cô ta lo lắng Thẩm Quân Mặc tiếp tục nói ra mọi chuyện, ngay cả chào hỏi cũng bỏ qua, kéo tay Đinh Tuệ Tuệ định quay đầu chạy thẳng.

Giây phút cô ta định khép cửa lại, giọng nói đều đều mang theo sự uy nghiêm của Thẩm Quân Mặc vang lên:

“Đinh Di San, lần này tôi tha cho cô một lần. Coi như mọi chuyện kết thúc tại đây, tôi không muốn đào sâu thêm nữa. Cô nên nghe cho kĩ, tôi nói lần cuối cùng, nếu cô còn giở trò hăm hại Giản Chi, cô nên chuẩn bị đón nhận hậu quả đi”.

Đinh Di San câm nín. Cả người cô ta run rẩy. Nhưng sự kiêu ngạo ăn sâu trong máu khiến cô ta tự nhủ bản thân phải bình tĩnh.

Cô ta nở một nụ cười mỉm mong có thể che dấu sự ê chề, thương tâm, sợ hãi trong lòng. Cánh tay đặt đặt trên nắm cửa cứng ngắc, trắng bệch. Cô ta thắc mắc không hiểu tại sao lại là Giản Chi mà không thể là cô ta?.

Đinh Tuệ Tuệ vẫn như đi lạc giữa sương mù nhưng cô ta thấy người chị kính yêu của mình buồn bã nên lập tức nói mà không suy nghĩ: “Anh Mặc, chị họ đã dẫn em đến đây nhận lỗi, anh còn muốn thế nào nữa? Trước đây anh có thể này đâu!”.

Thẩm Quân Mặc xoay người nhìn về phía cô gái đang thiếp đi trên giường bệnh, khi mở miệng giọng nói đã ôn hòa hơn rất nhiều: “Cô sai rồi. Tôi trước nay vẫn như vậy. Cho đến khi gặp được cô ấy”.

Sau khi y tá thay một bình dịch mới thì Giản Chi cuối cùng cũng tỉnh lại. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà Thẩm Quân Mặc cảm tưởng nó dài đằng đẵng khiến trái tim anh như bị bóp nghẹn.

Giản Chi khôi phục rất tốt, sắc mặt không còn nhợt nhạt như trước. Chỉ có điều sức khỏe vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nên cả người vẫn uể oải. May mắn cô đã hạ sốt nên cơ thể bớt hẳn khó chịu.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra tổng thể một lần cuối, nói là chỉ cần truyền dịch xong cô có thể về nhà nghỉ ngơi.

Lúc này Ôn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa khóc. Tiêu Dịch nghĩ mọi chuyện xem như ổn thỏa nên kéo Ôn Tử đưa thẳng về nhà.

Thẩm Quân Mặc và Giản Chi cũng rời khỏi bệnh viện. Trên đường về vừa lúc đến giờ ăn cơm trưa nên Thẩm Quân Mặc dừng xe ở một nhà hàng cơm tây khá nổi tiếng, mua vài phần cơm mang về.

Tại quán ăn của Giản Chi, Giản Đan đã dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ. cậu mở hết cửa sổ trong nhà cho thoáng khí, còn đun sẵn nước sôi.

Chuyện xảy ra tối qua khiến cho Giản Đan mới mười mấy tuổi đầu hoảng sợ. May mắn là cậu có hành động đúng đắn là điện thoại cho Thẩm Quân Mặc.

Nhìn Giản Chi được thẩm Quân Mặc bế vào nhà, cậu vội vã chạy ra đón. Cậu nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ trái sang phải để xác định chắc chắn Giản Chi đã ổn. Xác nhận xong cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chị, may mà chị không sao”. Cậu bé thường ngày quật cường mà bây giờ mắt cũng đỏ hoe.

Lúc mọi chuyện xảy ra, hơn phân nửa thời gian Giản Chi lâm vào hôn mê nên không cảm nhận được gì, chỉ đôi khi gặp ác mộng trong cơn mê sảng. Đến bây giờ thấy Giản Đan như vậy cô mới hậu tri hậu giác cảm thấy oan ức, chua xót.

Thẩm Quân Mặc ho nhẹ một tiếng cắt ngang tâm tình của hai chị em. Anh đặt hộp cơm lên bàn, giục Giản Đan lấy chén đũa, bảo nhanh ăn trưa để Giản Chi còn nghỉ ngơi. Giản Chi cảm thấy mình đã ổn nên không đồng ý. Nhưng Thẩm Quân Mặc cực kì kiên trì và nghiêm túc yêu cầu cô theo ý mình.

Bên cạnh Giản Đan cũng đồng ý với anh rồi nên Giản Chi đành ngoan ngoãn nghe lời hai người. Giản Chi ngủ cả buổi chiều. Đến năm giờ chiều, dưới cái nhìn không tin tưởng của Giản Đan, Thẩm Quân mặc xắn ống tay áo vào bếp.

Tuy thời buổi này gọi thức ăn bên ngoài cực kì thuận lợi nhưng Thẩm Quân Mặc nghĩ Giản Chi mới ốm dậy, mà đồ ăn bên ngoài chưa chắc đã đảm bảo vệ sinh hoặc có khi còn bị tẩm vài thứ hóa chất độc hại. Hơn nữa buổi trưa đã ăn cơm ngoài, buổi tối dù thế nào cũng phải tự nấu ăn.

Người đàn ông thì tránh xa nhà bếp. Tuy bình thường Thẩm Quân Mặc cực kì soi mói đối với các món ăn nhưng anh lại chưa bao giờ vào bếp. Nói cho cùng thì ngay cả cơm cũng chưa từng nấu.

Có thể trước đây mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió nên Thẩm Quân Mặc nghĩ việc nấu ăn cũng đơn giản thôi. Mỗi lần Giản Chi nấu ăn anh còn đứng bên cạnh nhìn nên càng tự tin bản thân sẽ làm được.

Thế nhưng anh đã lầm. Chuyện nấu nướng rơi vào tay anh lại chẳng giải quyết nhanh gọn được.

Giản Đan ngồi bên cạnh nhìn mà há hốc mồm. Vẻ mặt cậu vô cùng bối rối, lo lắng: “Anh rể, chúng ta nên gọi đồ ăn bên ngoài thôi”.

Thẩm Quân Mặc mặc kệ cậu, tiếp tục tự mình đấu tranh với hoa bí.

Cháo bí đỏ bằm nhỏ, thơm ngọt dẻo bùi, dinh dưỡng thanh đạm rất phù hợp với người mới ốm dậy. Thẩm Quân Mặc nhớ lần trước anh đã nhìn Giản Chi làm món này, vô cùng dễ dàng. Sao đến tay anh lại chẳng nên hồn thế này.

Giản Đan đen mặt, lắc đầu ngao ngán. Cậu thầm nghĩ may mà buổi trưa đã được ăn căng bụng, buổi tối nhịn cũng được. Cùng lắm tí nữa cậu ra ngoài ăn gì đó. Thấy Thẩm sợ là không dựa dẫm được rồi.

Giản Chi ở trên lầu ngủ thật say, bỗng bị tiếng ồn ào dưới nhà đánh thức. Cô mang dép, đi xuống lầu.

Cô nhìn thấy cảnh gì đây nhỉ? À, Thẩm Quân Mặc, một người đàn ông từ xưa đến nay luôn ung dung, thông thả trong mọi việc giờ đang chật và chật vật, luống cuống tay chân trong nhà bếp. Quần áo trên người anh nhem nhuốc, nào là nước, nào là dầu mỡ. Toàn cơ thể lóng nga lóng ngóng.

Hình ảnh tương phản mạnh mẽ so với hằng ngày đập vào mắt khiến Giản Chi thất thần trong giây lát mới bật cười.

Thẩm Quân Mặc nghe tiếng quay lại nhìn. Khuôn mặt hiện lên sự ử rữ, bất đắc dĩ, còn có một chút giận hờn...hình như giận cái hoa bí không biết nghe lời. Quả là vẻ mặt đặc sắc.

Nhưng Giản Chi chỉ cần nghĩ anh vì mình mà làm những chuyện này, tự đáy lòng cô niềm hạnh phúc ngọt ngào lan tỏa.

“Thầy Thẩm à, nơi hợp với anh nhất chỉ có bục giảng mà thôi. Còn nhà bếp, nhường lại cho em đi nào”. Giản Chi mới ngủ dậy, cả người khoan khoái, nhẹ nhàng hẳn, bệnh tật cũng tự tiêu tan nên cô nổi hứng đùa vui với Thẩm Quân Mặc một chút.

Mặc dù Thẩm Quân Mặc ôn hòa nhưng vẫn có sự kiêu ngạo của một người đàn ông trưởng thành. Anh chỉ nghĩ mình quá lăm là nấu nướng không nhanh chứ không ngờ hóa vụng như bây giờ. Nhưng thôi, dù sao anh cũng khiến Giản Chi bật cười vui vẻ nên một chút tự ái này, theo gió bay đi thôi.

Cuối cùng bữa tối vẫn do Giản Chi nấu, còn Thẩm Quân Mặc ở bên cạnh phụ bếp, thỉnh thoảng lấy cái này lấy cái kia. Anh bảo mình phải chăm chỉ học tập, sau này nhất định sẽ nấu cơm cho Giản Chi.

Giản Chi nghe vậy, cười không nói.

Chuyện ngày hôm nay vốn dĩ là chuyện bí mật, chẳng biết được ai đó bật mí ra ngoài. Thế là từ đó, mỗi khi nhắc đến thầy Thẩm, người ta lại tưởng tượng đến cái cảnh thầy Thẩm chật vật trong nhà bếp.

23. Chương 23: Cuộc Sống Thường Ngày

Tuy lần này Giản Chi không rõ nguyên nhân vì sao mình “được” mời đến đồn cảnh sát, đây cũng là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện này nhưng vì mọi việc đã được giải quyết nên cô cũng không có tình đi tìm hiểu

làm gì. Chỉ có điều, đôi khi nghĩ về những việc đã xảy ra, từ một vài thông tin nhỏ, sẽ lộ ra toàn bộ chân tướng.

Sau này Ôn Tử nghe được một ít chuyện linh tinh từ người khác mới vỡ lẽ, hóa ra mọi chuyện đều do Thẩm Quân Mặc đào hoa.

À, nói thế cũng thiếu công bằng với thầy Thẩm. Dù sao anh cũng là người luôn giữ mình trong sạch, chưa từng đi trêu ghẹo ai khác. Ai bảo anh được người người yêu thích chứ.

Ôn Tử không biết Thẩm Quân Mặc có nói chuyện với Giản Chi về vấn đề này hay không. Sau vài lần nói lộ ra hết mọi chuyện, Ôn Tử mới để ý đến vẻ mặt suy tư của Giản Chi, lúc này mới gãi gãi đầu, tìm vài từ nói tốt cho thầy Thẩm.

Nhất là chuyện Thẩm Quân Mặc lạnh lùng cảnh cáo Đinh Di San trong phòng bệnh. Ôn Tử nóng lòng muốn bào chữa cho Thẩm Quân Mặc nên khoa trương sự việc nghe như một bộ phim li kì, hấp dẫn.

Giản Chi nghe xong, tự mình tưởng tượng ra cảnh thầy Thẩm cao quý lạnh lùng hạ nốc ao ác nữ Đinh Di San. À...có hơi...

Tuy giờ kể lại mọi việc nghe đơn giản như một câu chuyện phiếm hằng ngày nhưng Giản Chi vẫn hết sức cảm động bởi câu nói cuối cùng của Thẩm Quân Mặc.

Sự việc cứ như vậy trôi qua. Có thể là do bị sắc mặt lạnh lẽo, nghiêm khắc của Thẩm Quân Mặc dọa sợ hoặc là do bị tổn thương sâu sắc bởi lời nói của Thẩm Quân Mặc. Nói chung, từ sau ngày ở bệnh viện, Đinh Di San không còn lượn lờ trước mặt thầy Thẩm nữa.

Mãi đến cuối tuần, Thẩm Quân Mặc về nhà họ Thẩm mới nghe được tên Đinh Di San từ mẹ mình.

Mối quan hệ giữa nhà họ Thẩm và nhà họ Đinh trước giờ rất tốt. Gọi là gia môn thế giao cũng chẳng sai. Đặc biệt mối quan hệ giữa mẹ Thẩm và mẹ Đinh lại thân thiết như chị em một nhà. Ngày trước, gia đình hai bên đối với mối quan hệ của Thẩm Quân Mặc và Đinh Di San cũng mong ngóng nhiều. Dần dần mong muốn cũng giảm bớt, bởi Đinh Di San yêu đơn phương bao năm nhưng Thẩm Quân Mặc chẳng phản ứng gì nhiều.

Con trai do mình dứt ruột đẻ ra nên mẹ Thẩm hiểu rõ tính cách thế nào. Hồi đầu Thẩm Quân Mặc còn thân thiện qua lại với Đinh Di San, sau này cứ thế từ từ phai nhạt dần.

Mẹ Thẩm không phải là người ích kỉ. Bà nhìn Đinh Di San lớn lên từ bé, xem như con gái trong nhà. Có điều con trai bà không có tâm tư kia, tội gì gán ghép làm lỡ dở nhân duyên hai đứa.

Chỉ là bà chẳng ngờ sự tình phát triển đến mức hai bên chẳng thể nhìn mặt nhau.

Mẹ Thẩm cũng đã nói rất nhiều lần với Thẩm Quân Mặc về chuyện này. Nhưng dù sao bà cũng thuộc tuýp cha mẹ cởi mở nên trong vấn đề này bà không tỏ rõ thái độ chỉ trích bên nào. Bà chỉ nhắc nhở Thẩm Quân Mặc để anh nể tình mà xử lý nhẹ nhàng. Dù sao hai gia đình cũng nhiều năm tình cảm qua lại, làm căng quá không tốt.

Từ đầu đến cuối Thẩm Quân Mặc vẫn im lặng lắng nghe. Trên mặt cũng không biểu lộ tâm tư gì, nghe mẹ nói xong anh mới lễ phép trả lời: “Cha mẹ đừng vì chuyện này mà khó nghĩ. Việc con làm cũng không mâu thuẫn gì với việc cha mẹ và nhà họ Đinh tiếp tục qua lại. Chỉ cần Đinh Di San đừng tái phạm, con vẫn sẽ kính trọng gia đình bác Đinh. Còn đối xử với cô ta thế nào, đó là chuyện riêng của con”.

Những lời này Thẩm Quân Mặc nói cực kì hợp lý. Mẹ Thẩm hiểu con nên không bình luận gì thêm.

Một giây sau, bà chuyển đề tài nói đến người khác. “Mẹ nghe nói chuyện lần này hình như còn liên lụy đến một cô gái, hình như họ Giản?”. Mẹ Thẩm cười, dừng một lát nhìn con trai mới tiếp tục nói chuyện: “Gọi là Giản Chi đúng không?”.

Nghe đến tên Giản Chi, Thẩm Quân Mặc cười rạng rỡ gật đầu với mẹ.

Mẹ Thẩm nhìn con, thầm nghĩ việc vui chắc sắp thành, lập tức vui vẻ hỏi: “Vậy Giản Chi đúng là bạn gái con? Hai đứa quen nhau bao lâu rồi? Sao mà quen? Con bé ở đâu? Thích cái gì?”.

Mẹ Thẩm hỏi liên tục, vẻ mặt tươi cười, không kìm được sự hưng phấn. Giống như hận không thể lập tức gặp Giản Chi để nhìn một chút. Khóe miệng Thẩm Quân Mặc càng cười rạng rỡ hơn. Anh không trả lời bất cứ câu hỏi nào của mẹ, chỉ nói: “Có thời gian con sẽ dẫn cô ấy đến gặp mẹ”.

Mẹ Thẩm còn lo lắng bà phải nói thêm đôi câu thì con trai mới dẫn bạn gái yêu quý về nhà, ai ngờ lại thuận lợi thế này.

Mẹ Thẩm mừng rỡ gật đầu liên tục bảo được được. Trong đầu bà bắt đầu tưởng tượng cảnh đứa con thứ hai của mình kết hôn, sinh con. Việc của nhà họ Đinh đã bị bà quăng ra khỏi trí nhớ.

Cứ như vậy thời gian nhanh chóng trôi qua. Năm sau đã là năm cuối của Giản Đan nên kì nghỉ hè năm nay của cậu ngắn đi nhiều. Cha mẹ lo lắng cậu quấy rầy chuyện kinh doanh của Giản Chi nên giục cậu nhanh về nhà.

Giản Đan ở nhà Giản Chi sống thoải mái, sung sướng nên sống chết không muốn về. Cuối cùng cha mẹ cậu đưa ra tối hậu thư. Nếu cậu không về ngay, tiền tiêu vặt học kì tới tự nghĩ cách mà kiếm đi.

Vì thế Giản Đan mới bất đắc dĩ thu thập hành lý trở về.

Tuy cậu ở đây chưa được bao lâu nhưng đã xây dựng một mối quan hệ thân tình thắm thiết với Thẩm Quân Mặc. Hôm nay phải đi, cậu bỗng mang bộ dáng nghiêm túc, âm thầm nói chuyện riêng với Thẩm Quân Mặc nhân lúc Giản Chi không chú ý.

Lần trước Đinh Di San gây chuyện tuy cậu không nắm rõ tình huống cụ thể nhưng đầu óc cũng nhạy bén đoán ra được vài phần.

Cậu nói Thẩm Quân Mặc nhất định phải luôn yêu thương chăm sóc chị mình, đừng có để mấy đóa hoa đào vớ vẩn khiến chị ấy bị tổn thương. Nếu chị cậu mà chịu đau khổ, dù Thẩm Quân Mặc có là thần tượng của cậu đi nữa, cậu nhất định sẽ cho Thẩm Quân Mặc biết tay.

Giản Đan cố gắng dùng giọng điệu, dáng vẻ của một người đàn ông trưởng thành để nói chuyện với thầy Thẩm, nhưng càng nói càng lộ vẻ trẻ con non nớt.

Thẩm Quân Mặc cười, gật đầu đồng ý.

Những ngày hè oi bức, quán ăn ngày càng đông khách. Có lẽ do không muốn nấu ăn trong những ngày oi bức, thức ăn của quán lại rất ngon, người này truyền người kia nên có những ngày quán của cô cung không đủ cầu.

Nhiều khi quán đã nhận đặt trước đủ số lượng, nhưng có một vài khách quen điện thoại hỏi có thể đóng hộp mang đến nhà họ không?

Giản Chi thấy nhiều người yêu thích những món ăn của mình nên cực kì vui vẻ. Khách hàng yêu cầu thế nào cô cũng nhiệt tình đáp ứng.

Mà nhân viên của quán chỉ có mỗi Ôn Tử nên nhiều khi hai người mệt đứt hơi. Cuối cùng Ôn Tử quyết định chuyển địa điểm hẹn hò với Tiêu Dịch đến quán Giản Chi, khi cao điểm còn có thêm chân sai vặt.

Giản Chi cảm thấy bất tiện, bảo Ôn Tử không cần làm thế nhưng Ôn Tử chẳng chịu thay đổi, bảo hai người là chị em tốt, đừng khách khí làm gì. Cô ấy đã nói vậy nên Giản Chi không nói thêm gì nữa. Chỉ là mỗi khi Tiêu Dịch đến quán, cô sẽ làm vài món anh ấy thích ăn, xem như cảm ơn hai người họ.

Có lần Giản Chi nhắc đến việc này với Thẩm Quân Mặc, thế mà anh lại bảo đấy là chuyện đương nhiên bởi tên Tiêu Dịch kia nào biết khách khí là gì, mỗi lần đến đây được ăn món ngon là có lợi cho cậu ta rồi.

Tuy nói thế nhưng những ngày sau Thẩm Quân Mặc vẫn nhanh chóng kết thúc công việc với Thẩm Quân Trạch. Tuy anh đã hứa trong dịp nghỉ hè sẽ giúp anh trai quản lý công ty nhưng chuyện của bạn gái vẫn quan trọng hơn nhiều.

Cứ như vậy trong quán của Giản Chi có thêm hai nhân viên phục vụ nam. Tuy khả năng nấu nướng là số không nhưng lại có khả năng thu hút thêm nhiều fan yêu thích vẻ điển trai của họ mà đến quán ăn cơm.

Giờ đây Tiêu Dịch cảm thấy công bằng, chẳng oán chẳng giận, không có việc gì làm còn đến trêu chọc Thẩm Quân Mặc. Tuy lần nào cũng thua thê thảm nhưng vẫn đùa không biết mệt mỏi.

Giản Chi và Ôn Tử nhìn hai người họ như vậy cũng vui vẻ theo.

Công việc bận rộn nhưng không khí lúc nào cũng vui vẻ, hân hoan.

Sau đó không biết vị khách nào đã giới thiệu về quán ăn của Giản Chi trên mạng. Ngày trước cô cũng từng có một chuyện mục nhỏ trên một tờ báo nhỏ, ai ngờ lần này có cả người của đài truyền hình đến gặp.

Đối phương nói rất xem trọng những suy nghĩ, lí tưởng của Giản Chi trong từng món ăn nên muốn mời cô ghi hình cho chương trình của đài.

Ngược lại Giản Chi cảm thấy mình chẳng có tư tưởng cao siêu gì khi nấu nướng nên cô hơi đắn đo, quyết định hỏi ý kiến Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân Mặc nghe xong chẳng ngạc nhiên như Giản Chi. Anh cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, còn có vẻ kiêu ngạo và tự hào về cô khiến Giản Chi có ảo giác bản thân trong mắt anh là một đầu bếp đỉnh cao của thế giới.

“Chỉ cần em đừng quá vất vả và cảm thấy hứng thú thì cứ thử đi. Em lựa chọn thể nào anh cũng đều ủng hộ”. Thẩm Quân Mặc nói.

Lời động viên của Thẩm Quân Mặc như tiếp thêm sự tự tin cho Giản Chi. Ngày hôm sau cô đồng ý với lời mời của đài truyền hình.

Mọi chuyện diễn ra hết sức thuận lợi. Từ khi bắt đầu chuẩn bị đến khi thu hình rồi thời gian chế tác hậu kì, tất cả mất khoảng một tháng.

Thời gian ghi hình cũng không cố định, lúc thì buổi tối, lúc thì buổi chiều. Mỗi buổi sáng Thẩm Quân Mặc như chiếc đồng hồ báo thức, đúng giờ là xuất hiện trước nhà Giản Chi. Thời gian biểu còn nắm rõ hơn cả Giản Chi. Anh trở thành tài xế riêng của cô trong thời gian này, tận tụy chịu khó và luôn luôn vui vẻ.

Nhiều khi việc ghi hình bị chậm trễ, cô muốn anh về nhà nghỉ ngơi trước, cô sẽ tự về sau. Nhưng anh chẳng nói gì cả, chỉ cười cười vỗ về cô.

Dần dần mọi người trong đội sản xuất đều biết Giản Chi có một người bạn trai chất lượng tuyệt vời: vừa cao ráo vừa đẹp trai. Quan trọng là đối với Giản Chi rất tốt, cưng chiều cô như bảo bối.

Có vài người trong đoàn bằng tuổi Giản Chi, thi thoảng nói chuyện phiếm sẽ dùng ánh mắt vừa mờ ám vừa nhiều chuyện trêu chọc Giản Chi đôi câu về người yêu.

Mặc dù Giản Chi hơi ngượng nhưng vẫn thoải mái thừa nhận Thẩm Quân Mặc là người tốt. Nghe vậy một số chàng trai trong tổ sản xuất bèn khoa trương ôm ngực, bảo con tim mình đã tan nát từ đây.

Một ngày, tiết mục cũng ghi hình xong xuôi, tổ trưởng kêu gọi mọi người cùng nhau đi liên hoan.

Tuy Giản Chi không thích lắm những nơi ồn ào, náo nhiệt, cũng khó khăn khi giao tiếp trong những trường hợp này nhưng nể mặt đoàn nên cô cũng gật đầu tham gia.

Mọi người vui vẻ ăn uống, người này chúc người kia một ly, không khí rôm rả. Một vài người hơi thân quen với Giản Chi cũng nhiệt tình mời cô.

Tửu lượng của Giản Chi kém, mới uống vào đã cảm thấy nhức đầu, chóng mặt. Khi Thẩm Quân Mặc theo đúng giờ hẹn đến đón, Giản Chi bước chân lảo đảo đang được một cô gái dìu đi.

Thẩm Quân Mặc chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, ngoan ngoãn im lặng mặc anh ôm lên xe, khi ngồi vào chỗ thì bắt đầu thiếp đi. Trong không gian nhỏ hẹp, thi thoảng nghe được tiếng cô thở nhè nhẹ.

Thẩm Quân Mặc cảm nhận được niềm hạnh phúc, sự thỏa mãn lan trong từng mạch máu. Nhưng chờ cô tỉnh dậy nhất định phải giáo dục lại mới được. Tại sao lại thiếu cảnh giác đi theo một đoàn người mới quen chưa lâu uống rượu thế này chứ. Tâm tư cô thiếu đề phòng như thế, nếu bị kẻ xấu lợi dụng bất cớ thì làm sao?

24. Chương 24: Có Em Chung Đường

Vì ghi hình cho chương trình nên Giản Chi hơi mệt mỏi, may mà mọi việc cuối cùng cũng suôn sẻ. Người bên đài truyền hình đưa một bản ghi hình đầy đủ cho Giản Chi xem. Vừa hay Thẩm Quân Mặc cũng ở đây, anh thấy Giản Chi vui vẻ thì cười càng rạng rỡ. Chờ nhân viên đài ra về, anh ôm vai Giản Chi hỏi có thích đi du lịch cùng anh không? Bởi tháng sau công việc cũng ít mà kì nghỉ hè đang đến gần nên anh có thể sắp xếp thời gian đi du ngoạn.

Giản Chi cực kì thích đi du lịch, giờ lại bị giọng nói trầm ấm của Thẩm Quân Mặc dụ dỗ nên gật đầu cái rụp.

Sau đó cô điện thoại cho Ôn Tử, thông báo cho cô bé biết mình sắp rời thành phố B vài ngày nên quán ăn cũng đóng cửa. Vì vậy Ôn Tử cứ ở nhà nghỉ ngơi cho thỏa thích.

Với Ôn Tử nghỉ hay không nghỉ chẳng quan trọng. Quan trọng là cô đã sớm nghe được thông tin từ Tiêu Dịch nên bắt đầu trừu chọc Giản Chi định đi hưởng tuần trăng mật sớm với thầy Thẩm phải không?

“À, vậy Tiêu Dịch có nói với em rằng anh ấy cực kì vui vẻ vì cuối cùng cũng thay đổi được địa điểm hẹn hò với em hay chưa?”. Giản Chi chỉ để lại một câu như thế rồi cúp máy.

Bên kia Ôn Tử lắc đầu cảm thán, quả nhiên người với người ở cùng lâu ngày sẽ bị lây nhiễm lẫn nhau. Trước giờ chị Chi nói chuyện có như vậy đâu. Đều do thầy Thẩm làm hư chị ấy rồi.

Hiệu suất xử lý công việc của thầy Thẩm thật sự rất cao. Ngày hôm sau đã điện thoại cho Giản Chi dặn cô thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường vào ngày kia.

Giản Chi như học sinh tiểu học lần đầu được đi du lịch, kích động đến nỗi quên hỏi Thẩm Quân Mặc là sẽ đi đâu.

Mãi đến khi hai người ra sân bay, Thẩm Quân Mặc dẫn cô đến cửa dành cho chuyến bay quốc tế, cô mới ngơ ngác ngắc ngắc hỏi anh đi du lịch ở đâu thế này?

Giờ cô mới nhớ đến vấn đề này khiến Thẩm Quân Mặc không biết là nên cười vì anh được tin nhiệm tuyệt đối hay nên buồn vì cô không có khái niệm tự bảo vệ bản thân.

Thẩm Quân Mặc bất đắc dĩ cười, mở miệng nói: “Đầu tiên đi Anh, sau đó sẽ đến Pháp”.

“Xa vậy ư?”. Giản Chi kinh ngạc. Khi nghe Thẩm Quân Mặc nhẹ nhàng nói đi du lịch, cô chỉ nghĩ sẽ đi đến một địa điểm nào đó trong nước ngắm cảnh, ai ngờ đi xa thế này.

“Sao vậy? Em không thích à?”.

Giản Chi lắc lắc đầu, ủ rũ dùng ánh mắt ra hiệu về túi hành lý trên vai: “Em không ngờ chúng ta đi tận nước ngoài nên chỉ mang theo vài bộ quần áo”.

Cô cau mày nói thêm: “Bên kia thời tiết thế nào em cũng chẳng biết. Anh phải sớm nói rõ để em chuẩn bị chứ”.

Lời này sao nghe như có mùi ai oán lại có cảm giác như cô đang làm nũng với anh nhỉ?

Thẩm Quân Mặc nín cười, vẻ mặt vô tội: “Em không hỏi, anh cũng quên mất”.

Giản Chi thấy anh giả vờ nên không tranh cãi nữa. Cô mỉm mỉm cười. Dù sao tình huống này đâu phải có gì không tốt đâu.

Thẩm Quân Mặc hiểu cô đang nghĩ gì, đưa tay ôm lấy bờ vai cô: “Yên tâm, có anh ở đây, em còn định giận dỗi nữa à?”

Giản Chi lườm lườm anh. Cô cáu giận với anh khi nào chứ, chỉ là hơi hờn hờn thôi. Giản Chi ít khi làm nũng thế này, Thẩm Quân Mặc hôm nay được lợi, ánh mắt lóe sáng, nụ cười rạng rỡ hơn rất nhiều.

Khi đến London, bên này mới là buổi chiều. Bởi vì lệch múi giờ, hơn nửa ở trên máy bay Giản Chi ngủ rất nhiều nên giờ tinh thần rất tỉnh táo.

Thẩm Quân Mặc đã đặt trước một căn phòng có hai phòng ngủ và một phòng khách. Sau khi sắp xếp xong hành lý, hai người ăn tạm bữa tối trong khách sạn. Dù bay một chặng đường dài nhưng Giản Chi chẳng hề uể oải, tinh thần còn cực kì phấn khích. Thẩm Quân Mặc không biết làm sao, hết kể chuyện cười đến hát tình ca bằng tiếng Pháp mong cô mau chìm vào giấc ngủ.

Lời bài hát Giản Chi nghe không hiểu nhưng giai điệu thì cô biết, là bài Ánh trăng nói hộ lòng em.

Giản Chi nằm trong lòng ngực anh, bên tai văng vẳng giọng hát trầm thấp, uyển chuyển say mê. Ánh đèn mờ ảo chiếu qua cửa sổ, gió thổi rèm cửa bay phất phơ.

Cô cảm thấy đáy lòng rạo rực, phập phồng, tràn ngập ngọt ngào. Cô càng không buồn ngủ. Hát xong khúc ca, Thẩm Quân Mặc cup mắt nhìn vào đôi mắt trong suốt của Giản Chi. Anh tự hiểu biện pháp của mình không có hiệu quả như mong muốn mà còn có tác dụng ngược.

Anh khê ho, giả vờ buồn bã nói: “Tình ca mà anh hát thánh khúc hát ru mất rồi”.

Giản Chi vẫn chìm đắm trong không gian ngọt ngào, mở mắt nhìn anh. Cô nghe được tâm tình trong giọng nói của anh, dấu biết anh chỉ đùa nhưng lại cứ thế nói một cách tự nhiên: “Anh đừng ủ rũ, sau này sinh con, tài lẻ này không phải có đất dùng rồi ư”.

Giản Chi cực vừa ý nên định an ủi anh, ai ngờ nói mà chưa nghĩ, sau khi bật thốt ra khỏi miệng mới ý thức được ý nghĩa câu chữ. Cô lập tức đỏ mặt, rụt cổ, hai tay che kín mặt.

Nghe cô nói xong, Thẩm Quân Mặc “thiện tâm” không trêu ghẹo cô. Cười vui vẻ, nhìn cô như con đà điểu rúc vào lòng mình.

Lúc đầu Giản Chi vì ngỡ ngàng nên giả vờ ngủ, chẳng biết qua bao lâu, cô dần dần thấy buồn ngủ, không để ý phản ứng của Thẩm Quân Mặc, cứ thế tiến dần vào mộng đẹp.

Ánh mắt Thẩm Quân Mặc ôn nhu nhìn cô. Nghe hơi thở của cô đều đều mới khê than thở lác đác. Anh nhẹ nhàng xuống giường, sửa lại tư thế nằm cho cô rồi rời khỏi phòng.

Hôm sau Thẩm Quân Mặc dẫn Giản Chi đến ngôi trường anh từng học – Cambridge. Ngôi trường tọa lạc trên một vùng đất rộng lớn nằm ở phía Bắc London – là nơi có ý nghĩa to lớn trong cuộc đời Thẩm Quân Mặc.

Lần này anh dẫn Giản Chi đi du lịch, ngoại trừ nguyên nhân anh nói với Giản Chi, còn có một lí do khác.

Anh biết, dù ít hay nhiều, sự xuất hiện của Đinh Di San cũng khiến Giản Chi cảm thấy không thoải mái. Nhưng cô ấy chưa bao giờ than thở, oán trách anh mà vẫn cứ vui vẻ, thoải mái.

Cô không nói ra nhưng anh thì để bụng. Hôm nay đưa cô đến những nơi này – đều là những nơi chốn in đậm dấu vết thanh xuân của anh. Anh và cô tuy không thể gặp gỡ sớm hơn, nhưng anh hy vọng với cách này, anh có thể giúp cô cảm nhận được cuộc sống trước đây của anh.

Đối với anh, cô từ trước giờ không phải là người ngoài cuộc, không thể là người ngoài cuộc. Điều này là một điều hiển nhiên chẳng ai có thể thay đổi được.

Anh không muốn, không thể để trong lòng cô có chút gợn sóng hay lặn lội nào đó chỉ vì một kẻ ngoài cuộc.

Hai người đi dạo trong sân trường. Giản Chi vừa hứng thú vừa hiếu kì. Thỉnh thoảng cô chỉ vào một công trình kiến trúc hoặc phong cảnh nào đó rồi tán gẫu với Thẩm Quân Mặc.

Giản Chi nghĩ một ngôi trường lâu đời sẽ luôn có những điển cố hoặc những câu chuyện lưu truyền thú vị nào đó.

Thẩm Quân Mặc rất kiên nhẫn, dịu dàng nói chuyện về từng nơi với cô.

Khi đi ngang qua một hồ nước nhân tạo, Giản Chi phát hiện ra xung quanh hồ trồng những cây nhỏ không biết tên là gì, thân cây thấp, tán lá tươi tốt.

Dưới vòm cây, có rất nhiều đôi tình nhân nước ngoài đang hôn nhau tắm thiết. Giản Chi nhìn loanh quanh, hơi không thích ứng được. Dù sao cảnh tượng này ở trong nước cô chưa bao giờ gặp nên vẫn hơi ngại ngùng. Ánh mắt cô hơi tò mò, như có như không nhìn về phía hồ nước.

Thẩm Quân Mặc nhìn cô, khẽ mỉm cười, chỉ vào một góc hồ nước nói: “Nơi này cũng có điển tích đấy”.

“Ồ”. Giản Chi ngẩng đầu, hơi nghi hoặc hỏi: “Ở đây có truyền thuyết gì ạ?”.

Khóe mắt Thẩm Quân Mặc lóe ý cười, anh giơ tay để bên mép giả vờ ho một tiếng. Về mặt bình thần dẫn Giản Chi đến một cái cây không người bên hồ, vừa đi vừa nói.

Ở đây có một truyền thuyết nho nhỏ về tình yêu. Trước đây từng có một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết nhưng không đến được với nhau. Tình yêu của họ khiến trời đất cảm động nên hồi sinh cho họ gặp lại nhau, sống hạnh phúc trọn đời.

Chuyện xưa không mới mẻ, độc đáo nhưng nhờ giọng kể ấm áp, cuốn hút của Thẩm Quân Mặc, thêm vào không khí lúc này nên Giản Chi vẫn bị cuốn vào câu chuyện.

Thẩm Quân Mặc tựa vào thân cây, nhìn Giản Chi, lời nói bất tri bất giác tràn ngập mê hoặc: “Mà, có người còn nói, những người yêu nhau, chỉ cần mười ngón tay nắm chặt dựa vào thân cây bên hồ thì sẽ vĩnh viễn đầu bạc răng long”.

Kiểu truyền thuyết bình thường này, nếu ở thời điểm khác, Giản Chi nhất định sẽ không tin. Nhưng bởi giờ đây nó liên quan đến chuyện hai người nên cô thả tin thật còn hơn không.

“Thật ư?”. Giản Chi nôn nóng muốn thử xem.

Thẩm Quân Mặc lặng lẽ cười trong lòng, thuận theo lời nói của cô: “Thật cũng được, mà giả cũng không sao, chúng ta thử xem”.

Dứt lời, anh cầm chặt tay Giản Chi, kéo cô ôm vào lòng ngực. Hai người giống hệt những đôi tình nhân khác, âu yếm ôm nhau dưới bóng cây.

Giản Chi hơi tin anh nên cũng nhắm mắt, bắt đầu thì thầm ước nguyện.

Cuối cùng Thẩm Quân Mặc không nhịn được bật cười thành tiếng. Giản Chi nghe thấy, mở mắt nhìn anh.

Thẩm Quân Mặc nhếch mày nở nụ cười, môi mỏng khẽ mở: “Anh còn nhớ một thầy giáo già trong trường từng nói, nếu muốn nguyện vọng của mình thành hiện thực còn phải thực hiện một động tác”.

Giản Chi trừng mắt hỏi: “Động tác gì?”.

Thẩm Quân Mặc im lặng, chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, nồng nàn tạo nên một sự mê hoặc kì lạ.

Giản Chi cảm thấy bản thân bị anh “chuốc say” mất rồi. Rõ ràng biết anh định làm mấy chuyện xấu xa nhưng không thể tránh đi được.

Thẩm Quân Mặc hơi nghiêng người, cúi đầu hướng về phía Giản Chi, cho đến khi bờ môi anh gặp bờ môi cô.

Lúc Thẩm Quân Mặc buông cô gái trong ngực ra, hai gò má Giản Chi đã phơn phớt hồng.

Vì đây là ở nước ngoài nên nụ hôn triền miên giữa hai người chỉ là chuyện bình thường. Nhưng Giản Chi vẫn hơi ghét, lườm anh một chút.

Về mặt Thẩm Quân Mặc vô tội, rõ ràng bản thân được lợi còn ra vẻ chính nhân quân tử nói: “Do em hỏi anh động tác gì, anh sợ em sẽ ngại nên trực tiếp thể hiện bằng hành động luôn”.

Giản Chi: “...”.

Thầy Thẩm, anh ngày càng vô sỉ rồi.

Màn đêm buông xuống, Thẩm Quân Mặc hỏi Giản Chi có muốn chèo thuyền dạo sông không.

Ban ngày Giản Chi đi cùng Thẩm Quân Mặc chào hỏi rất nhiều giáo viên và bạn bè cũ của anh. Giờ này cô cũng chỉ hơi mệt, còn tinh thần vẫn cực kì tốt.

Cho nên đối với đề nghị của Thẩm Quân Mặc, Giản Chi rất hứng thú. Vấn đề là thời gian này những người chèo thuyền trên sông đều đã nghỉ ngơi. Hai bên bờ sông cũng chẳng thấy khách du lịch chèo thuyền.

Thẩm Quân Mặc nở một nụ cười tự tin, dẫn cô đến một ngôi nhà nhỏ ven sông. Bên trong có một người đàn ông mập mạp đầu trọc. Thẩm Quân Mặc thân thiện cười chào ông, hàn huyên vài câu. Ông lão híp mắt nhìn Giản Chi, sau đó quay người gọi một chàng trai trẻ tuổi, lấy từ sau nhà một chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Thẩm Quân Mặc lúc này mới giải thích với Giản Chi. Tuy buổi tối du khách khó tìm được nơi cho thuê thuyền nhưng nếu là sinh viên trường Cambridge thì sẽ có cách mượn được thuyền dạo sông.

Thẩm Quân Mặc nhìn biểu hiện “hóa ra là vậy” của Giản Chi mới nói tiếp: “Ông lão vừa rồi là một thợ thuyền, ông ấy hỏi anh có muốn ông chỉ cho cách khiến bạn gái cười vui vẻ không?”.

“...Anh còn nói”. Giản Chi nhớ đến cảnh hai người ôm hôn thân mật bên hồ, lại nghĩ đến ánh mắt nụ cười sâu xa của ông lão lúc này nên cảm thấy lúng túng.

Thẩm Quân Mặc chẳng nói đúng sai: “Anh không kể cho ông ấy, là ông tự đoán ra. Còn khen anh có mắt chọn người, tìm được một cô gái đáng yêu”.

Thẩm Quân Mặc vừa dứt lời, khuôn mặt Giản Chi đỏ bừng.

Thẩm Quân Mặc tìm được người chuyển thuyền đến bờ sông, anh nắm tay Giản Chi bước lên thuyền.

Ban đêm trên sông yên tĩnh hơn ban ngày rất nhiều. Quang cảnh cũng mang một màu sắc hoàn toàn khác biệt, lung linh mờ ảo.

Giản Chi ngồi tựa vào Thẩm Quân Mặc, cảm thấy bản thân dường như muốn chìm đắm vào cảnh đẹp mê người này.

Cô bỗng nhớ đến một bộ phim từng xem trước đây. Trong đó hai nhân vật nam nữ chính cũng trải qua một khoảng thời gian lãng mạn cùng nhau ở Cambridge. Nhân vật nam cũng dẫn nhân vật nữ chính chèo thuyền trên sông.

Giản Chi rất thích bộ phim này. Cô còn nhớ nhân vật nam trong phim còn giả vờ hù dọa nhân vật nữ bằng cách khiến con thuyền lay động dập dềnh. Sau đó còn vốc nước từ lòng sông lên, bọt nước bắn trắng xóa khắp nơi. Hình ảnh đó đẹp như bước ra từ một bức tranh sơn dầu. Chẳng ngờ bây giờ cô cũng may mắn trở thành người trong bức họa.

25. Chương 25: Ôn Tử Biển Mất

Theo hành trình mà Thẩm Quân Mặc đã lên kế hoạch, sau khi đi du lịch nước Anh xong hai người sẽ thăm thú một eo biển nước Pháp.

Bởi anh trai Thẩm Quân Trạch cố tình gửi một số công việc cần xử lý cho Thẩm Quân Mặc nên ngày thứ nhất khi đến Pháp, Giản Chi chỉ đi theo Thẩm Quân Mặc nhìn anh bàn công việc với đồng nghiệp.

Tuy mọi người đều là thương nhân nhưng có thể kết bạn với Thẩm Quân Mặc tất nhiên họ đều có những sự tương đồng, hợp ý. Bởi vậy Giản Chi gặp gỡ họ cũng rất thoải mái.

Tuy vậy Thẩm Quân Mặc vẫn cảm thấy có lỗi với Giản Chi nên ngày hôm sau anh bù đắp cho cô bằng cách dẫn cô đi ăn ở một quán cơm nhỏ không tên trong một con hẻm nhỏ nào đó.

Giản Chi bước chân đến cửa mới nhận ra quán ăn nhỏ này là một nhà hàng đạt đẳng cấp sao Michelin.

Tuy Giản Chi không phải đầu bếp chuyên nghiệp nhưng cô vẫn tò mò, hiếu kì với những nhà hàng đẳng cấp cao như thế này.

Không giống với sự tưởng tượng của cô bởi cách bài trí nhà hàng không hề xa hoa lộng lẫy mà có phần giản dị, hơi tương tự quán ăn của cô.

Nhân lúc Thẩm Quân Mặc và nhân viên phục vụ trao đổi, Giản Chi tò mò quan sát xung quanh. Cho đến khi cô thấy một anh chàng đầu bếp tóc vàng mắt xanh đẹp trai từ phía sau bếp đang đi đến bàn họ.

Chàng trai đội chiếc mũ đầu bếp cao cao, phía trước đeo một chiếc tạp dề trắng tinh, nở nụ cười rạng rỡ bước về phía này.

Giản Chi vẫn hơi trách móc chuyện Thẩm Quân Mặc dạy cô tiếng Pháp. Bởi việc học chỉ được mấy ngày đầu đúng là học. Sau này thầy Thẩm chuyển đổi vị trí, họ chỉ toàn nói chuyện yêu đương.

Kể quả có thể dễ dàng tưởng tượng được, Giản Chi chỉ nghe hiểu được những câu hỏi thăm đơn giản của Thẩm Quân Mặc với người khác, còn nữa cô đành chịu.

Nhưng nhìn vẻ mặt của hai người, hình như học là bạn bè tốt với nhau đã lâu.

Mà đúng như Giản Chi suy đoán, chàng trai này là một trong số bạn bè thân thiết ít ỏi của Thẩm Quân Mặc.

Anh chàng đầu bếp nói rất nhiều với Thẩm Quân Mặc. Dường như với bạn gái của thầy Thẩm, anh ta càng tò mò nên quay sang bô lô bô la một tràng với Giản Chi. Tiếc là Giản Chi nghe chẳng hiểu gì nên đành cười trừ.

Thẩm Quân Mặc ngồi bên không biết là vô tình hay cố ý chẳng nói chẳng rằng khiến anh chàng đầu bếp bắt đầu bối rối.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh chàng đầu bếp bỗng dùng ngôn ngữ cơ thể, khoa chân múa tay nói chuyện bập bực với Giản Chi. Ai ngờ Giản Chi lại xem hiểu.

Hai người nói hai thứ ngôn ngữ khác nhau lại có thể nói chuyện khí thế ngất trời, càng trò chuyện càng giống như hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Thẩm Quân Mặc bỗng nhiên ho húng hắng. Anh ôm bờ vai Giản Chi, nửa đùa nửa thật nói cô mà còn nhiệt tình trò chuyện với người đàn ông khác như thế anh sẽ ghen mất.

Giản Chi bị lời nói ấu trĩ của Thẩm Quân Mặc chọc cho bật cười vui vẻ.

Anh chàng đầu bếp nước ngoài thấy thế bất mãn kêu gào vài câu nhưng bị thầy Thẩm lơ lửng. Anh chỉ chăm chú gấp thức ăn cho Giản Chi, trên mặt như muốn nói, đây là bạn gái của tôi đấy nhé.

Anh chàng đầu bếp nhún vai bó tay, tặng thêm cho hai người hai phần điểm tâm rồi rời khỏi.

Một bữa cơm vừa ngon vừa vui vẻ. Vốn dĩ Thẩm Quân Mặc còn định hôm sau sẽ dẫn Giản Chi đến một nhà hàng khác anh thường đến ăn ngày trước. Nhưng ngay khi hai người vừa trở về khách sạn thì nhận được một cuộc điện thoại trong nước phá tan toàn bộ kế hoạch của họ.

Trong điện thoại, giọng nói của Tiêu Dịch vô cùng lo lắng, Giản Chi chợt dạ bỗng lo sợ, Tiêu Dịch nói anh không gặp được Ôn Tử.

Không gặp nghĩa là gì? Một người lớn còn sống sờ sờ như Ôn Tử, sao có thể nói không thấy là không thấy được? Làm sao cô bé có thể biến mất không chút dấu vết nào cơ chứ? Nghe giọng nói của Tiêu Dịch chắc anh cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, không có chút đầu mối nào nên mới phải gọi cho người thân thiết nhất với Ôn Tử là Giản Chi, hỏi cô có đoán được Ôn Tử đi đâu không?

Đột nhiên nhận được tin tức như thế khiến Giản Chi cực kỳ lo lắng. Cô chẳng nghĩ được gì nhiều, ở trong phòng đi đi lại lại, đầu óc hỗn loạn, sợ rằng Ôn Tử gặp bất trắc gì.

May nhờ Thẩm Quân Mặc ở thời điểm then chốt tỉnh táo. Anh một mặt động viên Giản Chi, một mặt dặn dò Tiêu Dịch cho người tiếp tục tìm kiếm. Sau đó hai người nhanh chóng đặt vé máy bay về nước.

Khi hai người trở về thành phố B, gặp Tiêu Dịch đã hai ngày hai đêm không ngủ. Khuôn mặt anh ấy lộ rõ sự phong trần, mệt mỏi, hơn hết vẫn là sự lo lắng. Đôi mắt anh giăng đầy tơ máu, râu ria lún phún.

Thẩm Quân Mặc an ủi, vỗ vỗ bờ vai Tiêu Dịch.

Đọc đường đi Giản Chi lúc nào cũng lo sợ. Ngay khi về nhà cô lập tức tìm tờ giấy Ôn Tử xin việc lúc trước để lại.

Bên trên tờ giấy có số điện thoại liên lạc dự bị, chắc là số của gia đình Ôn Tử. Mọi người nhanh chóng bấm cho số điện thoại đó.

Vì để người nhà Ôn Tử không suy nghĩ gì nhiều nên Giản Chi cố gắng điều chỉnh tâm tình rồi mới uyển chuyển hỏi han mọi chuyện.

Nhưng Ôn Tử cũng không liên hệ gì với người nhà nên đầu mối duy nhất cũng đứt mất. Mọi người thất vọng hoàn toàn.

Trời vừa sáng Tiêu Dịch đã liên hệ với vài người bạn làm cảnh sát, thời gian qua đã lâu nhưng họ cũng chẳng có manh mối gì.

Mọi người hết cách. Tiêu Dịch chán chường ngồi thông trên ghế sofa. Anh nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng một cô gái lớn chừng ấy, nói biến mất là thật sự biến mất luôn.

Không hề báo trước mà mất tăm lâu như thế này, Tiêu Dịch thật sự sợ hãi cô gái của anh gặp chuyện chẳng lành. Cảm giác vô lực khiến một người đàn ông như Tiêu Dịch cũng đỏ hoe vành mắt. Bây giờ chỉ cần Ôn Tử khỏe mạnh xuất hiện trước mặt anh, nói anh làm gì anh cũng đồng ý.

Giản Chi nhìn Tiêu Dịch như vậy tinh thần cũng sa sút theo. Cô dựa vào lòng Thẩm Quân Mặc rơi nước mắt.

Cô cực kì yêu quý Ôn Tử, coi cô bé như chị em gái thân thiết trong nhà. Cô chỉ mới đi du lịch một chuyến mà đã xảy ra việc, nên Giản Chi luôn cảm thấy có lỗi, tự trách bản thân. Cô nghĩ nếu cô không rời khỏi thành phố B thì Ôn Tử đã chẳng có cách nào biến mất được.

Thẩm Quân Mặc vừa động viên Giản Chi vừa suy nghĩ đầu đuôi câu chuyện. Anh luôn cảm thấy việc này rất kì lạ. Nhưng anh chưa kịp tự lý giải mọi việc thì một người không ngờ tới bỗng xuất hiện trước mặt họ.

Cô ta đưa đến tin tức rằng mình biết Ôn Tử ở đâu.

Mọi người theo địa chỉ mà Đinh Di San cung cấp, lái xe liên tục hơn mười mấy tiếng đồng hồ thì đến được một nông trại ngoại ô thành phố.

Ôn Tử xuống xe, tìm ra sau vườn thì gặp Ôn Tử đang nằm di động chờ người nhìn anh.

Tiêu Dịch trừng đôi mắt đỏ ngầu bước đến. Trong khi Ôn Tử đang ngạc nhiên, anh kéo Ôn Tử lại, cúi đầu xuống hôn cô.

Lúc đầu Ôn Tử còn hơi giãy dụa nhưng sau cũng từ bỏ. Cô vô thanh vô tức rơi nước mắt, làm cho lửa giận ngút trời của Tiêu Dịch tắt ngấm.

Anh nhìn dáng vẻ bi thương của Ôn Tử thì không đành lòng nổi giận với cô. Chỉ là mấy ngày qua lo lắng bất an nên giọng điệu vẫn cứng nhắc: “Theo anh về nhà”.

Dứt lời, Tiêu Dịch kéo Ôn Tử rời đi.

Ôn Tử theo sau anh, tâm tư hơi phức tạp, nửa vui mừng nửa muốn cự tuyệt. Cô lau nước mắt, bước theo anh lên xe, hết như một cô vợ nhỏ.

Nếu là ngày thường Tiêu Dịch nhất định cảm thấy bản thân được hưởng lợi. Nhưng bây giờ người tuy đã tìm thấy nhưng mấu chốt vấn đề nằm ở đâu thì Tiêu Dịch vẫn mờ mịt.

Anh nhất định phải tìm hiểu rõ nguyên nhân, bằng không cô bé này mà biến mất một lần nữa, trái tim anh sớm muộn cũng chịu đựng không nổi mất.

“Tại sao không nói lời nào đã biến mất?”.

Vốn dĩ Ôn Tử chỉ yên lặng khóc, nghe câu này lập tức nức nở nghẹn ngào. Thành trì của Tiêu Dịch lập tức sụp đổ. Anh cũng chưa đánh chưa mất sao cô khóc to hơn chứ? Cô cứ khóc thế anh sẽ đau lòng.

“Được rồi, được rồi, anh không hỏi nữa, em nín đi”.

Tiêu Dịch chẳng thể làm gì khác đành nhẹ giọng an ủi: “...Sau này đi đâu phải nhớ cho anh biết. Nếu không anh sẽ lo lắng cho rằng em gặp chuyện chẳng lành”.

Tiêu Dịch nói cứ nói, Ôn Tử khóc cứ khóc. Tiêu Dịch đành im miệng.

“Rồi rồi, anh không nói gì nữa. Em thích thế nào thì cứ thế mà làm”.

Ôn Tử nức nở, chẳng trả lời Tiêu Dịch. Bình thường Tiêu Dịch vô tâm vô phé, nhưng lần này thấy Ôn Tử sa sút tinh thần, anh cũng tự hiểu việc lần này chẳng hề đơn giản. Anh thăm nghĩ tạm thời cứ làm yên lòng Ôn Tử rồi đi tìm Đinh Di San hỏi cho ra nhẽ.

Trong khi Giản Chi chăm sóc Ôn Tử. Thẩm Quân Mặc và Tiêu Dịch quyết định tìm Đinh Di San. Bởi cô ta là người cung cấp địa điểm Ôn Tử ở, ngoại trừ cô ta sẽ khó tìm được người thứ hai hiểu rõ sự việc.

Đinh Di San cũng chẳng hề giấu diếm chút nào. Lần trước tuy vì chuyện của Giản Chi mà bất hòa với Thẩm Quân Mặc nhưng có vẻ cô ta không để trong lòng. Mà còn dường như rất thấu tình đạt lý, những chuyện cô ta biết cô ta đều kể rõ.

Nguyên nhân chuyện lần này lại phải nhắc đến Đinh Tuệ Tuệ. Tuần trước trường đại học B tổ chức kiểm tra sức khỏe cho sinh viên toàn trường, tuần này vừa lúc có kết quả kiểm tra.

Sau khi Ôn Tử xem xong kết quả tinh thần hơi hoảng loạn, đang đi thì gặp phải Đinh Tuệ Tuệ. Ôn Tử vốn định không chào hỏi cô ta nhưng Đinh Tuệ Tuệ bắt gặp dáng vẻ này của Ôn Tử bèn chế nhạo, trào phúng vài câu.

Kể đến đây, lời nói của Giản Chi bị cơn thịnh nộ của Tiêu Dịch cắt ngang: “Cô ta nói cái quái gì hả?”.

Đinh Di San lắc đầu: “Tuy Tuệ Tuệ không đúng nhưng nguyên nhân đâu hẳn do con bé. Con bé chỉ nói vài lời châm chọc về đồng đội thân thể mà thôi. Làm sao Ôn Tử có thể vì lí do đó mà mất tích chứ. Nguyên nhân chủ yếu vẫn do kết quả kiểm tra. Đinh Di San bảo nhờ cô ta tìm người hỏi nên mới biết rõ chuyện này.

Trong qua trình kiểm tra, bác sĩ có hỏi nhưng câu hỏi kiểm tra sức khỏe thông thường. Đến lượt Ôn Tử, cô vô tình nhắc đến việc mình bị đau bụng mỗi kì kinh nguyệt. Cô hỏi bác sĩ có biện pháp nào để giảm đau không?

Bác sĩ muốn cô làm kiểm tra chi tiết để dựa vào đó mới đưa ra kết luận chính xác được. Sẵn tiện ở đó có máy móc nên việc kiểm tra của Ôn Tử cũng không khó khăn gì.

Ôn Tử nghe lời bác sĩ tiến hành kiểm tra. Ai ngờ nhận được kết quả xấu, cô đúng là có vấn đề về sức khỏe. Đinh Di San dừng một chút, nhìn Tiêu Dịch nói: “Bởi vì cơ thể Ôn Tử có tính hàn nên mỗi tháng đều đau như vậy. Tuy nhiên, cơn đau có thể khống chế, vấn đề là...”. Nói đến đây Đinh Di San tỏ vẻ khó xử, chần chừ mở lời: “Mấu chốt vấn đề là, tình trạng hiện nay của Ôn Tử, sau này rất khó mang thai”.

26. Chương 26: Người Đàn Ông Tốt

Ôn Tử ngủ không say giấc. Khi Tiêu Dịch bước vào phòng, có lẽ cô đang gặp một cơn ác mộng. Giản Chi ngồi bên cạnh khẽ an ủi vài câu nhưng không có hiệu quả.

Tiêu Dịch chào hỏi Giản Chi vài câu. Sau đó Giản Chi đứng dậy, cầm áo bước xuống lầu, để lại không gian riêng cho hai người.

Dưới lầu, Đinh Di San vẫn chưa ra về. Cô ta đang ngồi cạnh Thẩm Quân Mặc trên ghế sofa. Thẩm Quân Mặc dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt híp lại nhìn về phía ti vi. Tuy anh im lặng nhưng Đinh Di San vẫn nhìn ngắm chăm chú. Ánh mắt của cô ta toát lên sự yêu thích, ngưỡng mộ. Cô ta không hề e dè, cứ vậy trắng trợn khao khát Thẩm Quân Mặc.

Mãi đến khi trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, hai người mới đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn.

Vẻ mặt vô cảm của Thẩm Quân mặc kệ cười, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn. Còn Đinh Di San nhanh chóng thu hồi sự thèm khát của cô ta, ra vẻ tự nhiên phóng khoáng chào hỏi Giản Chi.

Đối với biểu hiện của Đinh Di San, Giản Chi chẳng nói chẳng rằng, khách khí đáp lời cô ta. Mà Đinh Di San hoàn toàn mất đi tư thái kiêu ngạo ngày trước, cô ta thức thời cầm túi xách đứng dậy: “Vây người cũng tìm được rồi, em không quấy rầy nữa”. Nói xong nhanh chóng ra về.

Xuất phát từ lễ nghi của chủ nhà, Giản Chi không định giữ cô ta lại nhưng vẫn tiến ra tận cửa.

Tất cả mọi người đều nhận ra sự thay đổi của Đinh Di San. Nếu lần này không phải nhờ cô ta cung cấp thông tin của Ôn Tử thì có lẽ rất lâu sau mới tìm thấy người. Lúc đó mọi chuyện sẽ như thế nào, chẳng ai tưởng tượng được.

Vì vậy, chỉ riêng chuyện này, Giản Chi cảm ơn cô ta. Chẳng biết tại sao tính nết Đinh Di San bỗng thay đổi một trăm tám mươi độ, lại còn chủ động giúp đỡ mọi người. Giản Chi nhìn thấy bỗng có một loại cảm giác không tốt ập đến. Cô sợ mọi chuyện không đơn giản như vẻ ngoài nên cảnh giác cao với cô ta.

Mà Ôn Tử đương nhiên chẳng có cảm nhận gì về việc này. Cô mới tỉnh dậy từ trong giấc ngủ đã thấy ánh mắt tràn ngập ôn nhu và triu mến của Tiêu Dịch.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau. Ôn Tử muốn nói nhưng chẳng biết nên nói gì.

Mà Tiêu Dịch thấy đáng vẻ do do dự dự của Ôn Tử, nhớ đến lời Đinh Di San mới nói, vừa tức vừa đau lòng.

Anh kéo lấy chăn, ôm Ôn tử vào lòng ngực. Vốn dĩ Tiêu Dịch luôn một thân một mình quen rồi. Nhân lúc Ôn Tử nghỉ ngơi anh cũng đã suy nghĩ thử xem nên nói chuyện như thế nào với Ôn Tử. Cuối cùng anh quyết định cứ đi thẳng vào vấn đề, đỡ cho cô nhọc nhằn lại suy nghĩ linh tinh.

Thanh âm của Tiêu Dịch trầm thấp hơn ngày thường, chẳng còn chút vẻ bất cần đời. Ôn Tử vừa nghe anh mở miệng đã biết anh biết hết mọi chuyện nên vành mắt hoe đỏ.

Tiêu Dịch vừa lau nước mắt cho cô vừa nói ra tâm sự trong lòng.

Từ ngữ và giọng nói rất dịu dàng nhưng dường như vẫn nghiêm khắc, thể hiện sự quyết tâm của anh.

Anh nói với Ôn Tử về nhiều thứ. Từ gia đình đến bạn bè thân thiết. Cả hoàn cảnh và cuộc sống của chính anh. Cứ thành thật kể tỉ mỉ, kể cả ưu và khuyết điểm, chẳng giấu diếm bất cứ thứ gì.

Tiêu Dịch muốn bày toàn bộ con người anh ra trước mặt Ôn Tử, chân thật đến từng chân tơ kẽ tóc với mong muốn cô tin tưởng mình, nhận ra quyết tâm của anh.

Còn về kết quả kiểm tra sức khỏe, anh không an ủi nhiều mà bình tĩnh phân tích sự việc. Anh bảo chưa chắc đã không có biện pháp giải quyết cho chuyện này.

Anh còn nói, dù kết quả cuối cùng có thế nào đi nữa thì anh mong Ôn Tử đừng vì chuyện này mà né tránh anh.

Tiêu Dịch chăm chú, cẩn thận nói từng câu từng chữ, rất nghiêm túc. Anh nói đây không phải là chuyện riêng của mình cô nên nhất định phải để anh cùng cô đối mặt.

Ôn Tử nằm trong lòng Tiêu Dịch nước mắt rơi không ngừng, thi thoảng gật đầu đồng ý hoặc bật khóc thành tiếng.

Những lời tâm sự chân thật của Tiêu Dịch cũng khiến Ôn Tử yên lòng. Tuy sự việc chưa hẳn đã có cách giải quyết nhưng Ôn Tử cảm thấy bây giờ dù trời có sập xuống, người đàn ông đang ôm cô đây chắc chắn sẽ chống đỡ thay cô.

Từ khi quen biết Tiêu Dịch đến nay Giản Chi cũng chưa thấy đáng vẻ này của Tiêu Dịch. Khi anh ấy dẫn Ôn Tử rời đi, cô mới nói với Thẩm Quân Mặc: Cảm thấy Tiêu Dịch trưởng thành hơn rất nhiều.

Thẩm Quân Mặc khẽ cười, không tỏ rõ ý kiến: “Cách nhanh nhất để một người đàn ông trưởng thành chính là anh ta phải có một người phụ nữ mà anh ta muốn bảo vệ”.

Giản Chi nghe xong, suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu: “Vây từ trước đến nay anh luôn thành thực, trầm ổn thì tính sao đây?”.

Thẩm Quân Mặc nhún mày, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo: “So anh với Tiêu Dịch, hoàn toàn không thể so sánh nhé!”.

Giản Chi bật cười, tự thấy mình khen anh thành thực trầm ổn là sai mười mười rồi.

Nhờ Tiêu Dịch dốc lòng chăm sóc và khuyên bảo, Ôn Tử nhanh chóng vực dậy tinh thần. Cô bé bắt đầu thường xuyên lui tới quán của Giản Chi.

Giản Chi thấy cô bé bình thường nên nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Thế nhưng cuộc sống vốn có nhiều chuyện không được như ý, giống như Giản Chi đã dự cảm được từ trước. Sau chuyện này Đinh Di San bắt đầu vô tình hoặc cố ý nhiều lần xuất hiện trong cuộc sống của Giản Chi.

Đầu tiên cô ta có vẻ rất áy náy, thay mặt Đinh Tuệ Tuệ xin lỗi mọi người. Tiếp đến lại dường như rất quan tâm đến tình hình của Ôn Tử, hỏi han cặn kẽ mọi chuyện. Còn nhiệt tình giới thiệu bạn bè làm bác sĩ cho Giản Chi, bảo đều là người tài giỏi trong nghề. Nếu Ôn Tử có mong muốn, có thể trực tiếp liên hệ.

Đối với kẻ luôn nhắm nhe đến bạn trai của mình, dù Giản Chi có thoải mái đến đâu cũng không thể không cảm thấy khó chịu, như bị một cái gai đâm vào mắt.

Giản Chi thừa nhận, cô cực kì ghét Đinh Di San.

Bởi vì chuyện của Ôn Tử, Giản Chi chẳng thể trực tiếp đuổi người. Mỗi khi cô ta đến đều khách khí đón tiếp. Cô mong thời gian trôi qua, Đinh Di San sẽ cảm thấy mất mặt mà dừng lại.

Nhưng trái với suy nghĩ của cô, Đinh Di San không hề dừng lại mà càng ngày càng tỏ rõ sự nóng lòng, sốt ruột.

Giản Chi là người ít khi che giấu tâm tình của bản thân. Dựa vào năng lực ứng xử, giao tiếp của Đinh Di San, cô ta nhất định sẽ nhận ra. Nhưng cô ta lại chọn lựa cách hồ đồ, chắc chắn có nguyên nhân.

Thẩm Quân Mặc cũng nói về chuyện này nhiều lần với Giản Chi. Bảo cô nếu không thích thì từ chối cô ta ngay từ cửa. Nếu như cô không biết làm cách nào thì cứ giao cho anh giải quyết.

Khi nói những câu này, Thẩm Quân Mặc tỏ thái độ cực kì căm ghét và thiếu kiên nhẫn. Nhờ vậy dù Giản Chi có buồn bực bởi Đinh Di San cũng tiêu tan đi ít nhiều.

Giản Chi lại nghĩ không thể cứ mỗi lần có chuyện lại chờ Thẩm Quân Mặc giải quyết. Cô nên để cho kẻ khác nhìn và hiểu rõ rằng, cô là bạn gái của Thẩm Quân Mặc.

Lần tiếp theo Đinh Di San lại đến quán Giản Chi ăn cơm rồi tán gẫu. Cô ta vui vẻ kể lại những câu chuyện mà cô ta cho rằng thú vị. Trong lúc kể còn vô tình nhắc đến ngày thơ ấu của cô ta và Thẩm Quân Mặc. Còn nhấn mạnh gia thế nhà họ Thẩm tuy chẳng bằng các đại gia tộc hô mưa gọi gió nhưng cũng là danh môn thế gia được người người ngưỡng mộ.

Mấy câu này, ngày nào Giản Chi cũng được nghe nên thấy cực phiền hà.

Đinh Di San dựa vào cái cố chuyện Ôn Tử và Tiêu Dịch, ngày ngày đến đây đánh giá, soi mói mối quan hệ giữa cô và Thẩm Quân Mặc.

Cô ta ra vẻ quan tâm nhưng thực tế ngầm tỏ thái độ chỉ trích Giản Chi không xứng với Thẩm Quân Mặc. Mà chuyện xứng hay không, kẻ ngoài cuộc như cô ta lấy tư cách gì để xía vào.

Công nhận thời gian này Đinh Di San hành động có vẻ thông minh hơn, đặt ra chiến lược này nọ. Nếu cô ta gặp được những cô gái bông bột, xốc nổi hẳn sẽ vì mấy câu nói của cô ta mà hiểu lầm. Nhỏ thì cãi nhau vặt vãnh, lớn thì âm ỷ đòi chia tay với bạn trai. Sai lầm của Đinh Di San là đã không hiểu rõ tính cách của Giản Chi. Sai lầm hơn nữa là cô ta đánh giá sai mức độ tình cảm giữa Giản Chi và Thẩm Quân Mặc.

Giản Chi nào phải cô bé mới lớn. Tuy trên mặt cô vẫn không tỏ vẻ gì nhưng đáy lòng thấu hiểu tất cả. Chỉ dựa vào mấy lời này mà đã muốn cô cãi nhau với Thẩm Quân Mặc ư?

Cô bình thần rót một tách trà, uống hơn nửa tách thì đặt xuống, vẻ mặt thoải mái, chẳng hề có dấu hiệu bị Đinh Di San tác động.

Đinh Di San tự cho bản thân thông minh, tiếp tục nói: “Ây, tôi lại nói hơi nói vượt rồi, cô đừng để trong lòng nhé”.

Giản Chi nhú mày, cười lạnh: “Cô Đinh yên tâm, tôi không để bụng đâu”.

Dứt lời cô lại tiếp tục nhàn nhã uống trà: “Mà tôi khuyên cô Đinh sau này đừng tốn công sức nữa. Tôi và Thẩm Quân Mặc không bao giờ vì đôi ba câu vớ vẩn của cô mà xích mích chia tay đâu. Trái lại, nhờ mấy chuyện mà cô gây ra, tình cảm của chúng tôi càng bền chặt hơn đấy”.

Nghe xong vẻ mặt Đinh Di San cứng đờ. Cô ta chẳng ngờ Giản Chi dễ chịu thường ngày hôm nay lại sắc bén đến vậy. Cô ta định mở lời thì bị Giản Chi xua tay ngăn lại.

“Việc của Ôn Tử tôi rất cảm ơn cô. Nhưng cô thừa cơ lợi dụng việc đó để mưu đồ chuyện khác thì cô quá ngây ngốc rồi. Mà tôi nghĩ, cô Đinh sao có thể là người ngây thơ đây? Cô nghĩ tôi là kẻ ngốc, mặc cô xoay đến xoay lui à?”.

Giản Chi ít khi nói mấy câu sâu cay nhưng bây giờ có kẻ nhòm ngó bạn trai cô, cô phải mạnh mẽ.

“Từ nay về sau, nếu cô Đinh muốn đến đây ăn cơm thì cứ gọi điện đặt trước. Tôi luôn chào đón cô, cũng sẽ tiếp đãi chu đáo. Còn nếu đến để nói mấy chuyện tầm phào thì thôi, cô đừng đến nữa. Tôi và Thẩm Quân Mặc quen biết nhau lấy kết hôn làm mục đích cuối cùng, ý đồ của cô e là thất bại rồi”.

Đinh Di San không ngờ bị Giản Chi bật ngược trở lại. Thấy những tính toán của mình bị nhìn thấu, cô ta trở mặt ngay. Trưng ra bộ mặt kiêu ngạo quen thuộc, cô ta cười gằn, nhấc túi xách lên, lườm Giản Chi rồi bệ ngễ bước đi.

Đến khi bóng cô ta khuất xa, Giản Chi thở phào. Cô nâng tách trà đã nguội ngắt lên uống ừng ừng, khí thế cường ngạnh ban nãy đã biến mất hoàn toàn, dường như chỉ là ảo giác.

Thẩm Quân Mặc từ trên lầu đi xuống. Anh cố ý bước thật nhẹ đến sau lưng Giản Chi. Thừa lúc cô chưa để ý, xoay người dang tay ôm cô vào lòng: “Lấy kết hôn làm tiền đề?”.

Giọng nói dịu dàng mê hoặc của Thẩm Quân Mặc vang vọng bên tai. Giản Chi xấu hổ, cô định giải thích rằng muốn đuổi Đinh Di San nên mới nói vậy, nghĩ thế nào lại bật ra một câu trêu chọc: “Sao nào? Thầy Thẩm có ý kiến? Hay chỉ định vui đùa qua đường?”.

Thẩm Quân Mặc nở một nụ cười câu hồn, giả vờ nhìn hướng Đinh Di San vừa đi, tỏ vẻ sợ hãi nói “Nào dám, nào dám”.

Giản Chi cười: “Còn nói không dám? Rõ ràng anh cố tình ở trên lầu không xuống, còn nghe trộm nữa. Thấy hai người phụ nữ tranh giành mình, anh thấy đắc ý lắm nhỉ?”.

Thẩm Quân Mặc véo véo mũi Giản Chi: “Xem cái miệng lợi hại chưa kìa. Em không biết anh lo em đối phó không được bị cô ta bắt nạt à?”.

Giản Chi hơi mím miệng, bắt chước giọng nói kiêu ngạo hàng ngày của Thẩm Quân Mặc: “Muốn bắt nạt em, không dễ đâu”.

Lời chưa dứt đã bật cười khúc khích, nhéo nhéo khuôn mặt Thẩm Quân Mặc “Muốn trộm người đàn ông của em ư? Không có cửa đâu”.

Hành động của Giản Chi khiến Thẩm Quân Mặc cực kì hài lòng, khóe miệng mím cười rạng rỡ, đôi khách thành chủ cầm tay của Giản Chi đang ở trên mặt kéo vào lòng.

Không khí bỗng ngập tràn sự ngọt ngào mê hoặc, khoảng cách giữa hai người ngày càng ngắn, cho đến khi môi kề môi, dây dưa không ngừng.

27. Chương 27: Khiêu Khích

Chương trình nấu ăn của Giản Chi mấy số đầu luôn có lượng người xem ổn định, không cao không thấp, không tốt không xấu. Nhưng bắt đầu từ chương trình thứ tư, lượng người xem bắt đầu tăng vọt.

Có thể do tính cách ôn hòa, dễ chịu hoặc do cách thức nấu nướng của Giản Chi phù hợp với thị hiếu nên số lượng khán giả theo dõi tiết mục ngày càng nhiều.

Thời điểm lúc Thẩm Quân mặc quay về nhà cha mẹ, trên ti vi đang phát sóng chương trình của Giản Chi.

Mẹ Thẩm là người ít khi nấu nướng mà giờ cũng say sưa xem ti vi. Chị dâu Đồng Thanh Dao ôm Đồng Đồng ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng bình luận.

Đồng Đồng vốn dĩ là một con mèo con thèm ăn. Tiết mục của Giản Chi thu hút sự hiếu kỳ của cô bé. Bình thường vào giờ này bé một hai đôi xem phim hoạt hình mà nay cũng quên bẵng. Lúc này bé đang mở to đôi mắt đen lay láy chăm chú theo dõi, thỉnh thoảng còn nuốt nước miếng thể hiện sự thèm thuồng.

Thời gian của chương trình cũng ngắn. Khi tiếng nhạc kết thúc vang lên, mẹ Thẩm nhìn Giản Chi trên ti vi nói: Cô gái này tướng mạo đoan trang, nhã nhặn, vừa nhìn biết ngay người có phúc, tương lai nhất định sẽ là vợ hiền dâu thảo.

Mẹ Thẩm vô tình nói nhưng Thẩm Quân Mặc nghe lại có ý. Anh ngồi bên cạnh vui vẻ cười, thầm nghĩ phải chọn thời điểm thích hợp dẫn Giản Chi về ra mắt cha mẹ mới được.

Nhưng Thẩm Quân Mặc chưa chọn được ngày tốt thì kẻ mới thất bại tan tác – Đinh Di San – vào buổi trưa một ngày bỗng đến chơi nhà họ Thẩm.

Mặc dù hiểu Đinh Di San và con trai mình không có duyên với nhau nhưng đối với mẹ Thẩm, cô ta cũng gần như con nên vẫn vui vẻ tiếp đãi.

Từ trước đến nay mồm miệng Đinh Di San lanh lợi, dẻo mép nên nhanh chóng khiến mẹ Thẩm tươi cười.

Hai người đang tán gẫu thì trên ti vi có giới thiệu về thời gian phát sóng số tiếp theo chương trình của Giản Chi. Đinh Di San lơ đãng vô tình nói vài lời, đại ý có quen biết Giản Chi. Mẹ Thẩm nghe vậy, lập tức hứng thú kéo tay Đinh Di San hỏi han.

Đầu tiên Đinh Di San tỏ vẻ ngạc nhiên, chần chừ không muốn nói. Rồi cô ta tỏ vẻ hơi khó nói, kể từng li từng tí về Giản Chi. Nào là học thức thấp, nào là con gái mà một mình kinh doanh quán ăn. Ngôn ngữ của Đinh Di San tuy rằng uyển chuyển nhưng trong đó lại ngầm phỉ báng, hạ thấp danh dự, nhân cách của Giản Chi.

Đinh Di San nhìn mẹ Thẩm nhíu mày thì hả hê trong lòng. Cô ta tiếp tục nói: “Mà dù sao cô ấy cũng đáng khâm phục. Một cô gái tự mình bon chen trong xã hội đúng là không đơn giản. Từ một quán ăn nhỏ bé mà tạo ra được chút ít danh tiếng chắc cũng phải ít nhiều sử dụng thủ đoạn. Nếu không Tiêu Dịch và A Mặc hay xúi mồi người khác như thế cũng sẽ chẳng thường đến đây ăn cơm”.

Vốn Đinh Di San định khiến bà Thẩm càng chán ghét Giản Chi càng tốt nhưng chẳng ngờ bà Thẩm nghe xong lại chỉ suy nghĩ về việc Thẩm Quân Mặc hay đến chỗ Giản Chi ăn cơm.

Bà kéo tay Đinh Di San, nửa mừng nửa kinh ngạc hỏi:

“Cháu nói A Mặc hay đến nhà Giản Chi dùng cơm à?”.

Trong lòng Đinh Di San nảy bộp, cô ta tuy không vui nhưng nét mặt vẫn bình thản gặt đầu.

Mẹ Thẩm nhận được sự xác nhận của Đinh Di San, vui vẻ cười. Bà nghĩ đến đầu đuôi câu chuyện, bỗng hiểu rõ, hóa ra cô bạn gái mà con trai hay nhắc tới chính là cô gái trên ti vi.

Đinh Di San giật thót, nói: “Cô...có chuyện này...cháu và A Mặc là bạn bè từ nhỏ đến giờ. Có một số việc cháu không tiện nói ra với cậu ấy, hôm nay đành tìm đến đây. Cô đừng trách cháu nhiều chuyện nhé”.

Cô ta vừa nói vừa mở một file hình ảnh trong điện thoại di động đưa đến trước mặt bà Thẩm. “Cháu tình cờ từ bạn bè quen mới có được tấm ảnh này. Cô gái Giản Chi đó hình như không đơn giản như vẻ bề ngoài. Bạn bè của cô ấy có vẻ nhiều, lại sống một mình chẳng có ai quản lý”.

Bà Thẩm cau mày nhìn màn hình điện thoại. Trong bức ảnh có bóng hai người mờ mờ, nhìn kĩ có thể nhận ra đó là một cô gái và một chàng trai. Tư thế hai người thân mật, cùng nhau uống rượu. Cô gái này, nhìn kĩ bà Thẩm nhận ra đó là Giản Chi.

Thật sự chẳng cần dào dạt bởi lý do tại sao Đinh Di San có tấm ảnh này. Bởi để có được tâm tư của Thẩm Quân Mặc, thủ đoạn gì mà cô ta không dám làm cơ chứ.

Mà chuyện này Giản Chi quả là bị oan. Ngày đó ghi hình xong, cô và đồng nghiệp cùng đi liên hoan. Ai ngờ bị kẻ có tâm địa xấu xa lợi dụng, chụp thành một tấm hình như vậy.

Cũng may bà Thẩm không phải là người dễ dàng tin lời người ngoài. Bà hiểu được tâm tư của Đinh Di San, cũng hiểu rõ mục đích của cô ta đến đây hôm nay. Dù bà không đồng tình với mấy lời nói hươu nói vượn của Đinh Di San nhưng cũng chẳng nghiêm khắc vạch trần. Bà bỏ qua chuyện của Giản Chi, từ ái nói:

“Tình cảm giữa nam và nữ là chuyện khó nói trước. Đâu phải cháu yêu ai thì người đó nhất định sẽ yêu cháu. Đã nhiều năm rồi, cô nhìn cháu lớn lên từng ngày, cháu vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời. Cô cũng rất quý cháu. Nhưng cháu biết, tính A Mặc vốn vậy rồi, người ngoài nói nó sẽ không nghe, chỉ có tự nó quyết định mà thôi”.

Bà Thẩm vừa nói vừa cười, rót một ly nước đặt vào tay Đinh Di San. Lời nói nghe có vẻ ôn hòa nhưng cũng ngầm khẳng định được lập trường của cá nhân bà.

“Thằng bé này tính độc lập quen rồi. Mấy năm nay tuy không đạt thành tích gì nổi bật nhưng cũng không gặp phải rắc rối gì khiến cha mẹ phải bận tâm. Chúng ta chỉ cần đứng sau cho nó một nơi dựa vào khi cần mà thôi”.

Đinh Di San cảm thấy mình chịu oan ức, không cam lòng. Cô ta chớp chớp đôi mắt đỏ quạch, tức giận ra về.

Sau đó mẹ Thẩm uyển chuyển kể lại chuyện ngày hôm nay với Thẩm Quân Mặc.

Bà chẳng có ý bắt bẻ Đinh Di San bởi cô ta không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của bà. Bà chỉ muốn xác nhận xem có phải con trai mình có mối quan hệ với Giản Chi hay không? Bà muốn con dẫn cô ấy về nhà. Dù sao mắt thấy mới là thật!.

Sự nhần nại của Thẩm Quân Mặc đối với Đinh Di San đã đến cực hạn. Anh không ngờ cô ta có thể bày cái trò chụp ảnh để chửi bới, thóa mạ Giản Chi.

Kết thúc cuộc nói chuyện với mẹ, Thẩm Quân Mặc lập tức điện thoại cho Đinh Di San.

Bên kia Đinh Di San chưa hí hửng được bao lâu đã bị giọng nói phũ đầu của Thẩm Quân Mặc giáng xuống.

“Tôi cảnh cáo cô. Đừng có giở mấy trò mưu mẹo vớ vẩn đối với Giản Chi. Sự việc lần trước tôi đã có chứng cứ đầy đủ. Người lạm dụng chức quyền là cô nhưng người chịu ảnh hưởng là gia đình, họ hàng nhà họ Đinh. Đinh Di San, đừng để bản thân hết đường lui. Cô ngu ngốc không hiểu nổi bốn chữ rút dây động rừng à?”.

Dứt lời, anh cúp máy cái rụp.

Tuy chuyện Đinh Di San khiến anh bức mình nhưng cũng may nhờ cô ta mà mẹ biết về Giản Chi, coi như một chút chuyện tốt đẹp.

Thời gian nhanh chóng trôi nhưng Thẩm Quân Mặc vẫn chẳng có động tĩnh dẫn người về nhà. Mẹ Thẩm đứng ngồi không yên đành trực tiếp mang cháu gái bảo bối tìm đến cửa.

Khi tiếng chuông gió phát ra những tiếng leng keng vui tai, Giản Chi đang dọn dẹp chén bát trong bếp. Ngày hôm nay cô không mở cửa, Thẩm Quân Mặc đang đi dạy, ai lại đến vào giờ này... Giản Chi thấy kì lạ, quay lại cửa nhìn.

Một bác gái đang nắm tay một cô bé mập mập đáng yêu đứng ở cửa. Một người lớn sang trọng quý phái, một bé kháu khỉnh dễ thương.

Giản Chi mỉm cười bước đến, lễ phép chào hỏi vị khách. Cô không kìm được cúi người ngắm cô bé đi cùng.

Lần đầu tiên gặp mặt, bà Thắm đã biết cô gái này rất hợp với suy nghĩ của bà. “À, cô gái, hôm nay tôi dẫn cháu đi công viên chơi. Mãi chơi quên mất giờ cơm. Trên đường về cũng không tìm được quán cơm nào phù hợp. May sao đi ngang qua đây thấy tên vài món ăn viết trước cửa hợp khẩu vị nên rẽ vào xem thử. Có làm phiền cô hay không?”.

Giản Chi nghe xong vui vẻ dẫn hai bà cháu vào quán. Sau đó lấy một ít bánh ngọt và một bình trà mời hai người.

“Mời hai bà cháu dùng tạm món bánh này. Thực sự hôm nay cháu cũng không kinh doanh. Nhưng may mà trong tủ lạnh vẫn còn một ít nguyên liệu. Nếu bác không ngại chờ, cháu sẽ nấu vài món cho hai người, đỡ mấy công bác lại phải đi tìm quán ăn khác”.

Bà Thắm hài lòng gật đầu. Đồng Đồng ngồi cạnh đã ăn hết một phần bánh. Mùi vị quen thuộc khiến cô bé định mở miệng nói chuyện với Giản Chi, ai ngờ lại bị bàn tay bà Thắm ngăn lại.

Giản Chi nhìn thấy cũng chỉ nghĩ đứa nhỏ nghịch ngợm nên bị bà dạy dỗ mà thôi.

Đến khi Giản Chi quay vào bếp, bà Thắm mới thả tay ra. Đồng Đồng nuốt hết điểm tâm trong miệng, chu miệng ai oán: “Bà nội làm gì vậy? Đồng Đồng biết chị này. Chị là người nấu ăn thật ngon trên ti vi. Điểm tâm chú nhỏ mang về cũng là chị ấy làm mà”.

Việc bà Thắm ngăn cô bé lại khiến cô bé hờn dỗi. Tuy nói năng lộn xộn nhưng mọi việc lại đâu ra đấy. Giản Chi là ai cô bé cũng nhớ.

Bà Thắm đành nhỏ nhẹ khuyên bảo Đồng Đồng giả vờ không biết để tránh làm hỏng chuyện tốt của chú nhỏ. Mà như thế sau này Đồng Đồng sẽ không có bánh ngon ăn hàng ngày nữa.

Lúc này Đồng Đồng mới cảm thấy sự tình nghiêm trọng, đôi tay bụ bẫm vội che miệng lại. Cô bé ú ớ thề nhất định sẽ im lặng.

Giản Chi mở tủ lạnh, kể tên vài món ăn có thể nấu.

Về mặt bà Thắm bỗng lóe lên. Bà cố ý xin lỗi cô, nói mình già rồi nên có nhiều bệnh trong người như cao huyết áp, tiểu đường. Mà cháu gái còn nhỏ nên cũng kiêng nhiều thứ.

Giản Chi chuyên tâm lắng nghe, không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn. Cô hơi suy nghĩ, trong lòng nảy ra vài ý, cười nói sau hai mươi phút sẽ có món ăn dọn lên.

Một mặt mẹ Thắm trông nom Đồng Đồng ăn điểm tâm, mặt khác ngấm quan sát Giản Chi trong bếp.

Vài câu nói của Đình Di San ngày đó, tuy bà không để trong lòng nhưng vẫn hơi có chút suy nghĩ. Nhưng hôm nay đến đây gặp được người thật, tảng đá trong lòng hóa hư vô. Thậm chí bà còn vui mừng vì con trai mình may mắn tìm được một cô gái tốt như thế này.

Tuy bà Thắm không đặt trước nhưng Giản Chi vẫn nhiệt tình chiêu đãi. Còn chú ý nấu những món phù hợp với tình hình sức khỏe mỗi người.

Sự phối hợp đồ ăn khi nấu đã thể hiện sự tinh tế và thông minh của người đầu bếp. Ngay cả Đồng Đồng rất ghét ăn cà rốt hôm nay cũng ăn sạch sành sanh.

Mẹ Thắm càng nhìn Giản Chi càng thích, muốn ngay lập tức dẫn người về nhà. Bà cũng hơi oán con trai một chút. Tại sao lúc này mà còn chần chừ gì nữa chứ.

28. Chương 28: Gặp Cha Mẹ

Lần này bà Thắm chỉ định lặng lẽ đến lặng lẽ đi. Thế mà lúc rời đi lại xui xẻo gặp phải Tiêu Dịch đi cùng Ôn Tử đến tìm Giản Chi.

Tiêu Dịch hơi sững sờ, ngạc nhiên khi thấy bà Thắm đi ra từ quán ăn nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại. Anh nghĩ nghĩ một chút rồi nở nụ cười rạng rỡ, lớn tiếng gọi bác Thắm, còn cầm tay Đồng Đồng hỏi dò sao không thấy chú nhỏ Thắm Quân Mặc đâu.

Lúc này Giản Chi mới biết hóa ra bác gái này là mẹ của Thắm Quân Mặc.

Cô bỗng cảm thấy căng thẳng, suy nghĩ về những chuyện vừa rồi, thầm mong mình không để xảy ra sơ sót gì.

Bà Thắm trừng Tiêu Dịch đầy tức giận, nắm tay Đồng Đồng xoay người sang nói vài câu với Giản Chi.

Bà bảo cô đừng nên nghĩ nhiều. Bà đến đây chẳng qua do Thắm Quân Mặc quá bận, cứ hứa mãi mà chưa dẫn Giản Chi về nhà, nên bà quyết định tự đến xem sao.

Khi này bà Thắm không dám nhìn kỹ Giản Chi vì phải che dấu thân phận. Bây giờ đã bị vạch trần, chẳng cần len lén nhìn nữa.

Vì vậy khi nói chuyện với Giản Chi, bà Thắm cười thân thiết cầm tay cô hỏi han, càng nhìn càng ưng ý.

Trước khi ra về bà còn nhiệt tình mời Giản Chi thường xuyên đến nhà chơi. Ngay cả Đồng Đồng cũng ôm chặt Giản Chi hôn bèm bẹp lên hai má cô.

Giản Chi xoa xoa khuôn mặt phúng phính của Đồng Đồng, ngại ngần trả lời hệt như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng.

Tiêu Dịch và Ôn Tử ở bên cạnh sảng khoái xem kịch vui. Mãi đến khi bà Thắm rời đi, hai người vẫn mang vẻ mặt trêu chọc, cười hả hê.

Sắc mặt Giản Chi hồng hồng, còn đang rối bời, Ôn Tử đã chạy đến bên cạnh “Chị Chi nhanh tay nhanh chân quá, chưa gì đã gặp mẹ chồng rồi”.

Mặc Ôn Tử trêu đùa, Giản Chi tuyệt đối im lặng. Tiêu Dịch đứng bên cạnh bỗng nói: “Mỗi lần anh nói muốn dẫn em về nhà em đều kiếm cớ này nọ từ chối. Nếu không phải thế thì em còn nhanh hơn Giản Chi đấy”.

Bùm, mặt Ôn Tử đỏ như gấc.

Sau chuyện đó, Giản Chi hơi do dự nhưng vẫn quyết định gọi cho Thắm Quân Mặc kể về việc mẹ anh đến đây. Lời nói của Giản Chi cẩn thận từng tí, như sợ bản thân đã phạm sai lầm gì đó. Cô cần lời động viên của Thắm Quân Mặc.

Thắm Quân Mặc cầm điện thoại di động, khẽ bật cười: “Yên tâm, mẹ của anh rất dễ tính. Mẹ bảo thích em thì nhất định là thích thật lòng. Còn em, bao giờ cho anh gặp cha mẹ. Để họ còn có cơ hội kiểm tra con rể nữa chứ?”.

Giản Chi bị anh hỏi nên ấp a ấp úng, giả vờ vài câu rồi cúp máy. Trong lòng cô bắt đầu nghĩ đến cảnh Thắm Quân Mặc gặp gỡ người nhà của mình.

Chỉ có điều Giản Chi chẳng ngờ ngày đó đến nhanh hơn cô nghĩ rất nhiều.

Hôm đó, Giản Chi điện thoại cho cha mẹ, anh chị ở Mỹ. Anh trai Giản Trà tình cờ xem được chương trình của cô trên mạng nên hỏi thăm vài câu.

Giản Trà biết em gái mình thích nấu nướng. Anh luôn ủng hộ cô thực hiện mơ ước của bản thân, chỉ cần đừng quá sức là được. Về điểm này, anh đúng là không mưu mà hợp với Thắm Quân Mặc.

Điện thoại được chuyển sang ẹ của Giản Chi. Bà vẫn không yên tâm khi cô chỉ có một mình ở quê nhà. Bà mong con gái nhanh chóng tìm được một người có thể chăm sóc yêu thương cô.

Giản Chi vẫn chưa kể về Thẩm Quân mặc với người nhà. Khi nghe cha mẹ nói thế, trong lòng cô phân vân có nên kể ra không nên ấp a ấp úng.

Mẹ Giản không phát hiện ra chuyện gì nhưng anh trai Giản Trà nhận ra sự không tự nhiên trong giọng nói của Giản Chi.

Đến khi cha mẹ trò chuyện xong, anh cầm điện thoại đi ra một góc, hỏi cô có phải đang quen bạn trai hay không?

Mối quan hệ giữa cô và anh trai vô cùng thân thiết. Tuy có chút ngại ngùng nhưng cô vẫn thành thật thừa nhận khi anh hỏi.

Giản Trà nhận được câu trả lời này, sáng khoái cười. Anh có thể tưởng tượng em gái mình hẳn giờ này đang hơi cúi đầu, đỏ mặt.

Giản Trà nửa đùa nửa thật cười bảo: “Có thời gian dẫn cậu ấy đến gặp gia đình. Em gái của anh không thể để người ngoài tùy ý muốn bắt đi là được”.

Bởi ở trước mặt người nhà nên Giản Chi mang tâm tình của một cô bé mới lớn, nghe anh trai nói nhưng hơi mất tập trung.

Đang lúc Giản Chi và Giản Trà nói chuyện thì Thẩm Quân Mặc đến quán.

Giản Chi không để ý nên không nghe được tiếng ô tô dừng ngoài cửa. Mãi đến khi cửa bị đẩy ra, tiếng chuông gió lạnh lạnh truyền đến cô mới biết.

Điện thoại của Giản Chi còn chực cúp, đề nghị của Giản Trà cô còn chưa biết trả lời thế nào, nhìn cô có vẻ ngơ ngác đáng yêu.

Thẩm Quân Mặc nhếch mày nhìn cô, mỉm cười bước vào.

Giản Chi bỗng hơi hoảng loạn, cô nói vài câu vớ vẩn với Giản Trà rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Lúc này Thẩm Quân Mặc đã bước đến bên cạnh cô, nhìn cô bịt tai trộm chuông bên cười cười, chẳng vạch trần, chỉ nhìn cô dịu dàng, im lặng không nói.

Giản Chi luôn không chống lại nổi dáng vẻ này của anh. Lập tức kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Thẩm Quân Mặc nghe.

Thẩm Quân Mặc nghe xong, im lặng trầm tư.

Giản Chi chưa kịp nói tiếp, Thẩm Quân Mặc đã nói: “Cuối tháng sau anh rảnh, đi lúc đó được không? Nhưng giờ đến lúc đó còn lâu, anh sợ gia đình em sẽ cảm thấy anh không đủ thành ý, không lễ phép thì sao? Hay là tuần sau anh xin nghỉ phép...”.

Thẩm Quân Mặc còn chưa nói hết đã bị tiếng cười khe khẽ của Giản Chi cắt đứt. Anh khó hiểu nhìn cô.

À, thì ra anh im lặng này giờ là do đang suy nghĩ về thời gian làm việc của mình. Tiếng cười của Giản Chi đã dứt nhưng sự vui vẻ trên mặt vẫn chưa tan: “Thầy Thẩm, học sinh của anh có biết anh hay lo trước lo sau thế này không hả?”.

Thẩm Quân Mặc giả vờ bực bội, gõ trán Giản Chi: “Ngoài em ra, ai còn có thể khiến anh như thế này nữa”.

Đáy lòng Giản Chi ngọt ngào: “Không cần xin nghỉ. Anh trai em chỉ tiện thể nhắc đến chuyện này thôi, không cần gấp đâu”.

Thẩm Quân Mặc nói: “Chuyện này sao có thể tùy tiện được chứ”.

Giọng nói của anh cực nghiêm túc, mang vẻ mặt đầy nghiêm khắc của thầy giáo nhìn Giản Chi.

Rốt cuộc cô đồng ý với sự sắp xếp của anh.

Ngày hai người xuất phát sớm hơn kế hoạch mà Thẩm Quân Mặc đã nói.

Lúc đến Mỹ, Giản Trà lái xe đến sân bay đón. Giản Chi hơi ngại, giọng nói nhẹ nhàng giới thiệu bạn trai Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân mặc có vẻ thoải mái hơn Giản Chi, anh bắt tay Giản Trà, nói chuyện chu đáo và khéo léo.

Lần đầu gặp nhau của hai người đàn ông diễn ra vô cùng tốt đẹp.

Khi đến nhà Giản Trà, cha mẹ Giản cũng tỏ ra hài lòng với Thẩm Quân Mặc. Đôi khi Giản Chi rầu rĩ nghĩ, sao anh có thể dễ dàng nhanh chóng chiếm được thiện cảm của người khác như vậy nhỉ?

Ngay cả cháu trai nhỏ bé của Giản Chi cũng bị thu phục. Thằng bé quên bằng người cô là Giản Chi mà chỉ đòi Thẩm Quân Mặc.

Khiến cho Giản Chi ngạc nhiên là Thẩm Quân Mặc cực kì kiên nhẫn với trẻ nhỏ. Giản Chi thầm nghĩ không biết có phải muốn để lại ấn tượng với người nhà cô mà giả vờ không nữa.

Thẩm Quân Mặc nhìn thấu suy nghĩ của cô. Anh mở miệng kể chuyện gia đình mình, còn nói trong nhà cũng có cô cháu gái nhỏ lúc nào cũng quần quít đòi chơi với anh.

Cha mẹ Giản Chi nghe thấy càng mừng rỡ. Đặc biệt là mẹ Giản, bà cười ha hả nói sau này hai đứa kết hôn nhất định phải nhanh chóng sinh một đứa nhóc bụ bẫm.

Giản Chi suýt sặc nước trà vì lời này của mẹ. Chuyện gì đây? Cha mẹ mới chỉ gặp Thẩm Quân Mặc thôi mà? Làm gì mà suy nghĩ xa xôi vậy chứ?

Thẩm Quân Mặc chẳng bắt ngờ, ngược lại còn tỏ rõ sự yêu thích đề tài này, cùng nói chuyện vui vẻ với cha mẹ Giản.

Bởi vì trường học còn có công việc nên chuyến đi này Thẩm Quân Mặc chỉ ở được vài ngày. Tuy thời gian ngắn nhưng cũng đủ làm hài lòng cha mẹ Giản.

Không biết mẹ Thẩm nghe được tin tức ở đâu, gọi cho Thẩm Quân Mặc hỏi sao đi gặp mặt cha mẹ Giản Chi mà không thông báo cho người nhà. Chuyện gặp mặt quan trọng như thế, nếu lỡ con thất lễ với người ta thì sao? Bà lo lắng hỏi cha mẹ Giản Chi có hài lòng với con trai không?.

Thẩm Quân Mặc bình thản nghe vài lời lo lắng của mẹ. Anh nhấc tay đưa lên xoa xoa giữa hai hàng lông mày, bật cười: “Sao mẹ lại chẳng tin tưởng con trai của mẹ vậy?”.

Mẹ Thẩm mặc kệ con trai, bà chỉ dặn dò con về nước nhớ dẫn Giản Chi đến nhà chơi.

Ý tứ trong lời nói của bà Thẩm chính là nhanh chóng kết hôn đi hai đứa.

Biểu hiện rõ ràng nhất của bà là hồi trước mỗi khi tụ tập bạn bè bà hay kể về cháu gái nhỏ Đồng Đồng, còn bây giờ chỉ nói về Giản Chi.

Vừa mở miệng là bắt đầu khoe Giản Chi hiền lành, từ ái, nấu ăn ngon. Nếu như trên ti vi đang chiếu chương trình của Giản Chi thì bà nhất định sẽ nói không ngừng nghỉ.

Mẹ Thẩm trước nay là người hoạt bát hướng ngoại. Bây giờ nhờ nhân duyên tốt của Giản Chi và Thẩm Quân Mặc mà ngày càng cao hứng.

Người nói vô tình, người nghe có ý. Bà không ngờ vài lời của bà đến tai người khác lại mang đến rắc rối cho con trai và con dâu tương lai.

Mẹ Đinh Di San và mẹ Thẩm là bạn bè thân thiết. Tuy Đinh Di San giả trò khiến hai gia đình hơi khó xử nhưng mỗi bên đều ngầm hiểu tự động bỏ qua mọi chuyện. Hai nhà cứ thế tiếp tục qua lại.

Mẹ Thẩm vẫn rất chú ý. Nếu có người nhà Đinh Di San mỗi lần tụ tập thì bà sẽ ít khi nhắc đến Giản Chi.

Tuy bà đã chú ý nhưng có vài chuyện vẫn tới tai mẹ của Đinh Di San. Bà Đinh bỗng thấy xót xa khi nghĩ đến đứa con gái đang buồn bã vì thất tình.

Người ta đã có con dâu, ván đã đóng thuyền, tội gì con gái bà phải tương tự như vậy chứ?

Bà Đinh kể lại cho Đinh Di San những gì bà nghe người khác kể lại, rồi cuộc chửi lợn lành thành lợn què.

Sau khi nghe xong Đinh Di San sững sờ, ánh mắt toát lên sự không cam lòng, không tin nổi. Thẩm Quân Mặc và Giản Chi đã nói đến chuyện kết hôn? Còn cô thì sao? Cô yêu anh nhiều năm như vậy.

29. Chương 29: Chuyện Mừng

Ánh đèn trong quán mờ ảo, tiếng nhạc vang dội âm ỹ. Đinh Di San mặc một bộ váy lộng lẫy, đang nghiêng người dựa vào quầy bar. Trong tay cô ta cầm một ly rượu rực rỡ sắc màu. Thỉnh thoảng có vài gã đàn ông ăn mặc chải chuốt liếc nhìn cô ta, ánh mắt trần trụi, sẵn sàng lưu luyến trên người Đinh Di San.

Cô ta uống nhiều đến nỗi đứng xiêu vẹo nhưng vẫn ngạo mạn hừ lạnh, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Chất cồn xúc tác khiến ánh mắt cô ta ngày càng mông lung, mờ mịt. Mỗi một cử động của cô ta lại rước thêm bao nhiêu ánh mắt si mê của những gã đàn ông say men rượu.

Rõ ràng Đinh Di San cảm nhận được ánh mắt bốn phía của mấy người đó. Nếu là ngày thường cô ta nhất định sẽ nhếch mép cười kiêu ngạo, nhưng bây giờ cô ta lại cảm thấy thống khổ, chua xót.

Nhiều người hơn nữa thì sao chứ, cũng chẳng có người cô ta muốn. Tất cả đều không phải Thẩm Quân Mặc. Lời mẹ khuyên bảo văng vẳng bên tai càng khiến cô ta sôi máu.

Cuối cùng cũng có một người đàn ông tự cho bản thân cực kì ưu tú tiến đến bên cạnh Đinh Di San.

Đinh Di San chẳng phải kẻ ngu. Cô ta dám uống rượu một mình ở quán bar thì tất sẽ có những chiêu trò để bảo vệ bản thân.

Chẳng biết cô ta nói những gì, người đàn ông kia tức giận rời đi nhanh chóng. Đinh Di San lấy di động trong túi, gọi cho Thẩm Quân Mặc.

Bên kia Thẩm Quân Mặc vẫn ở cùng Giản Chi. Khi điện thoại reo, Giản Chi đang ở trong bếp, tiếng chuông đổ mãi mà Thẩm Quân Mặc vẫn không nghe máy nên Giản Chi tò mò ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Quân Mặc liếc mắt thấy số điện thoại gọi đến thì nhú mày, anh nhận ra ánh mắt thắc mắc của Giản Chi nên đành nhận điện thoại.

“...A Mặc”.

Quán bar vốn cực kì ồn ào, Thẩm Quân Mặc cau có hỏi: “Có chuyện gì?”.

Ba chữ lạnh lẽo khiến nước mắt Đinh Di San rơi xuống. Cô ta cố nuốt sự ấm ức, tay nắm chặt điện thoại: “Em ở quán bar, bị vài kẻ quấy rối, anh đến đón em nhé”.

Thủ đoạn của Đinh Di San khiến Thẩm Quân Mặc bật cười: “Tôi sẽ gọi người nhà cô đến đón cô”.

Đinh Di San cười khỏ, nếu không phải bản thân cuống cuống lo nghĩ, cô ta sao có thể dùng một thủ đoạn ngu xuẩn như thế này chứ. Việc đã đến nước này, cô ta cũng hết cách. “Xem như nể tình cảm thanh mai trúc mã giữa hai chúng ta, anh đến đón em nhé”.

Đây là lần đầu tiên trong đời Đinh Di San chịu cúi mình nhưng bên kia Thẩm Quân Mặc vẫn bình chân như vại.

Anh đưa ngón cái vào nút tắt điện thoại, lặp lại lần nữa: “Tôi sẽ gọi cho người nhà cô”.

Thẩm Quân Mặc đã cúp máy nhưng Đinh Di San vẫn cầm điện thoại đặt bên tai. Trên khuôn mặt cô ta thấm đẫm nước mắt.

Chưa đến một phút sau, tài xế nhà họ Đinh đã tìm đến quầy rượu Đinh Di San đang ngồi.

Trong đầu Đinh Di San bỗng xuất hiện một suy nghĩ rõ rệt. Cô ta cướp chìa khóa từ trong tay tài xế, loạng choạng chạy ra ngoài.

Tại quán ăn nhà Giản Chi, Thẩm Quân Mặc và cô tiếp tục ngồi tán gẫu, xem ti vi, uống trà. Trên ti vi đang phát một chương trình quảng cáo một thiết bị chống trộm.

Sau khi xem xong Giản Chi lẩm bẩm hình như cửa sổ trên tầng hai không được chắc chắn.

Nghe xong lập tức Thẩm Quân Mặc bật dậy, bảo cô sao không nói cho anh sớm hơn. Sau đó anh bước lên lầu.

Giản Chi lè lưỡi, đi theo phía sau thầy Thẩm. Cô đưa hộp dụng cụ cho anh, phân trần: “Em nghĩ ở tầng hai chắc không ảnh hưởng gì nên mới để thế”.

Về mặt Thẩm Quân Mặc tỏ vẻ không hài lòng, vừa định dạy dỗ cô không có ý thức đề phòng nhưng nhìn khuôn mặt đáng thương của cô lại chẳng nói được thành lời, đành bất đắc dĩ thở dài “Thật muốn nhanh nhanh cưới em về nhà, để bên cạnh anh mới yên tâm được”.

Giản Chi cố ý làm bộ không nghe thấy, nhưng gò má dần ửng hồng đã biểu lộ rõ tâm tình của cô.

Thẩm Quân Mặc nhanh chóng cầm dụng cụ bước đến cửa sổ lầu 2.

Không gian yên tĩnh chỉ vang lên tiếng gõ gõ của Thẩm Quân Mặc. Giản Chi đang định suy nghĩ xem nên tìm đề tài gì để phá vỡ sự ngại ngùng thì bỗng chuông cửa vang lên. Cô nói vài chữ với Thẩm Quân Mặc rồi bước xuống lầu.

Khi mở cửa khuôn mặt vẫn chưa hết ngại. Nhưng người đứng ngoài cửa lại khiến cô ngay lập tức thay đổi vẻ mặt.

Trên người Đinh Di San sực nức mùi rượu. Nhìn Giản Chi vừa tắt nụ cười, cô ta định lách người qua cửa bước vào nhưng không được.

Giản Chi hơi bực mình, tại sao Đinh Di San lại đến đây vào giờ này?

Đinh Di San đứng ở cửa, ánh mắt coi thường đánh giá Giản Chi. Sau đó còn thổi phì một ngụm vào mặt Giản Chi.

Giản Chi khó chịu xua tay. Trong không khí tràn ngập mùi rượu khiến chân mày cô nhíu chặt: “Cô Đinh đến đây có chuyện gì?”.

Đinh Di San hừ một tiếng, loạng choạng liêu xiêu đứng trước mặt Giản Chi: “Cô là cái thá gì? Cô dựa vào cái gì?”.

Một câu nói không đầu không đuôi. Dựa vào tình trạng của Đinh Di San bây giờ nên Giản Chi chẳng thèm tính toán. Cô mong nhanh chóng đuổi được người này đi: “Cô Đinh chắc say rồi, tốt nhất nên về nhà nghỉ ngơi đi”.

Nói xong Giản Chi vươn tay định đẩy cô ta ra ngoài.

Tuy Đinh Di San đã say nhưng chưa đến mức say mềm, dựa vào rượu trở tay đẩy ngược Giản Chi.

Giản Chi đứng không vững, lảo đảo lùi về phía sau hai bước. Dù cô tốt tính nhưng vô duyên vô cớ bị kẻ khác gây sự thì cũng bực bội, khó chịu.

Một tay cô đặt trên cửa, một tay chắn trước người Đinh Di San: “Cô Đinh, ở đây không chào đón cô, mời cô đi cho”.

Hình như Đinh Di San bị lời của Giản Chi kích thích, khuôn mặt của cô ta trở nên dữ tợn. Cô ta dùng hết sức kéo Giản Chi, vừa nấc vừa dùng đủ thứ ngôn từ bỉ ổi mắng Giản Chi xối xả.

Cổ tay Giản Chi bị đau. Cô nghĩ dù sao Đinh Di San cũng là con nhà gia giáo, khi ăn nói cũng phải chú ý đến ngôn từ. Ai ngờ khi cô ta say lại trở thành một kẻ côn đồ, nhất thời cô bối sợ hãi.

Ngay khi hai người đang giằng co, Thẩm Quân Mặc ở trên lầu nghe tiếng mắng mỗ nên bước nhanh xuống lầu.

Thấy tình cảnh này, anh sa sầm mặt mày, tàn nhẫn kéo tay Đinh Di San ra, ôm Giản Chi vào lòng kiểm tra kỹ càng. Thấy cô không có vấn đề gì anh mới thoáng yên lòng, cẩn thận đứng trước mặt che chắn cho cô

Vừa xoay người nhìn Đinh Di San vẻ ôn nhu thương tiếc đã trở nên lạnh lùng. Ánh mắt căm giận nhìn về phía cô ta, giọng nói ngập tràn phẫn nộ.

Vì nôn nóng bảo vệ Giản Chi nên Thẩm Quân mặc dùng sức rất mạnh khi đẩy Đinh Di San, Bây giờ tay cô ta đau rất, nhìn Thẩm Quân Mặc che chở Giản Chi, đau khổ xoa xoa cánh tay sưng đỏ.

Sắc mặt Giản Chi cũng khó chịu. Thẩm Quân mặc quăng một ánh mắt lạnh căm về phía Đinh Di San: “Tôi nói lần cuối, rút”.

Đinh Di San mở to hai mắt, sự thương tâm choáng ngợp đầy cõi lòng. Cô ta cố gắng không để mình khóc thành tiếng.

Đằng sau truyền đến tiếng xe cộ bóp còi ầm ỹ. Là lái xe nhà họ Đinh đã đuổi kịp đến đây. Anh ta nhìn dáng vẻ của cô chủ, liếc nhìn về mặt Thẩm Quân mặc rồi bước lên khuyên can, kéo Đinh Di San rời đi.

Mãi đến khi lên xe, Đinh Di san mới khóc nức nở, nước mắt chảy ròng ròng. Cô ta nghiêng đầu nhìn hai người đứng ở cửa.

Người đàn ông cô toàn tâm toàn ý yêu thương nhiều năm trời giờ đang lo lắng, che chở cho người phụ nữ khác. Trong mắt anh không có cô, trong cuộc đời anh sau này cô sẽ không bao giờ tham gia được nữa.

Đinh Di San quay cửa xe lên, cơ thể vô lực dựa vào ghế, nước mắt lã lã.

Mấy ngày sau nghe nói Đinh Di San xin nghỉ việc ở đại học K, đi tu nghiệp ở nước ngoài.

Mọi chuyện cứ thế trôi qua. Lúc này Thẩm Quân Mặc mới nhớ đến lời hứa dẫn Giản Chi về nhà chơi với mẹ của mình.

Mẹ Thẩm là người dễ tính, đôn hậu. Bà rất yêu quý Giản Chi, vì chiều dài con dâu nên dọn dọn nhà bếp nấu nhiều món ăn thật ngon.

Bản nhỏ Đồng Đồng cũng xin nghỉ học một ngày, ở nhà chờ cô nhỏ đến chơi.

Lúc Giản Chi và Thẩm Quân mặc về đến nhà họ Thẩm, bạn nhỏ Đồng Đồng mặc một bộ váy màu phấn hồng đang đứng yên ở cửa ngóng ra cổng.

Thấy Giản Chi từ xe bước xuống lập tức lạch bà lạch bạch chạy ra nhào vào Giản Chi. Giản Chi cúi người ôm Đồng Đồng vào lòng. Cô bé được đà thơm bèm bẹp vào hai má Giản Chi, ngọt ngào gọi cô nhỏ.

Giản Chi đỏ mặt bởi mấy chữ của Đồng Đồng vừa nói. Thẩm Quân Mặc đứng bên cạnh bỗng nảy sinh một ước muốn, anh hận bản thân không thể ngay lập tức bước đến hôn vào hai má Giản Chi.

Khi ăn cơm, Đồng Đồng bỏ mặc chú nhỏ, ngoan ngoãn ngồi cùng với Giản Chi.

Cha mẹ Thẩm càng nhìn càng vui mừng, cười đùa nói hai người có duyên với con trẻ như vậy, sau này sinh con nhất định sẽ trở thành cha mẹ tốt.

Giản Chi nghe xong không biết phản ứng thế nào đành lơ đãng chơi đùa cùng Đồng Đồng. Cô thầm nghĩ cha mẹ Quân Mặc và cha mẹ mình sao lại có suy nghĩ hợp ý nhau vậy chứ, mở miệng là nhắc đến chuyện này.

Giản Chi lần đầu đến nhà Thẩm Quân Mặc đã cảm nhận được tuy gia đình anh là thế gia nhưng mọi người trong gia đình đều cực kì nhiệt tình, nên cô cũng bớt đi phần nào căng thẳng.

Ngoại trừ chủ đề con cái khiến cô hơi mất tự nhiên thì mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ. Thấy Thẩm chăm sóc cô rất cẩn thận, tỉ mỉ nên người nhà họ Thẩm càng thêm mừng, kiểu này sắp có chuyện vui rồi.

Vào dịp Giáng sinh, gia đình Giản Chi về nước nghỉ lễ, thăm họ hàng.

Trời vừa sáng Thẩm Quân Mặc đã nhận được tin tức của Giản Chi. Anh sắp xếp thời gian đi đón cả gia đình cô, còn chu đáo đặt trước cơm trưa ở một nhà hàng nổi tiếng. Tuy mọi người đều nhất trí tài nghệ đầu bếp ở nhà hàng này nấu không ngon bằng Giản Chi nhưng trước sự nhiệt tình của Thẩm Quân mặc, mọi người đều vô cùng cảm động.

Sau đó mẹ Thẩm nhận được tin tức, bà điện thoại đến muốn mời gia đình Giản Chi đến nhà chơi dùng cơm.

Ngày thứ hai về nước, gia đình Giản Chi vui vẻ nhận lời mời của mẹ Thắm. Mẹ Thắm rất nhiệt tình, hiếu khách nên hai gia đình tuy mới gặp gỡ lần đầu nhưng tựa như quen biết đã lâu. Đặc biệt bạn nhỏ Đồng Đồng và cháu trai của Giản Chi cứ ê a nói tiếng Anh với nhau khiến hai bên cười vui vẻ.

Trên thế gian này, chuyện hạnh phúc nhất chưa chắc là anh yêu em, em cũng yêu anh mà chính là tình yêu của chúng ta khiến gia đình anh và em đều hạnh phúc.

30. Chương 30: Chuyện Bên Lễ Hôn Lễ

Ngày Thắm Quân Mặc và Giản Chi kết hôn, cặp đôi Tiêu Dịch và Ôn Tử cũng đến phụ giúp.

Ôn Tử sắp tốt nghiệp nên thời gian rảnh càng ngày càng nhiều. Người chị em tốt nhất của cô kết hôn nên cô càng phải xắn một tay giúp đỡ.

Thế nhưng Tiêu Dịch ở bên cạnh luôn đắm chiêu nhìn Ôn Tử, vẻ mặt dường như không yên lòng.

Nhân lúc mọi người ra ngoài, Giản Chi kéo tay Ôn Tử nói: “Em nhanh nghỉ ngơi đi. Nhìn cái ánh mắt lo lắng của Tiêu Dịch kia. Sợ chị bắt nạt em hay sao chứ?”.

Ôn Tử nhìn về Tiêu Dịch, giọng nói ngọt ngào: “Tại anh ấy hay lo vật thôi”.

Giản Chi cười cười: “Chị thấy Tiêu Dịch càng ngày càng yêu em ấy nhỉ? Bao giờ cưới đây?”.

Ôn Tử hơi ngại ngùng, mở miệng định nói lại thôi. Cô bé cúi đầu nghịch nghịch cái nơ trên váy, lúng ta lúng túng nói: “Chị Chi, em có chuyện muốn nói với chị”.

Giản Chi nhìn cô bé, ngừng cười, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”.

Ôn Tử ngắc đầu, vẻ mặt hồng hồng: “Em, em có thai rồi”.

Giản Chi tưởng mình nghe nhầm. Bởi Ôn Tử còn vì chuyện này mà khổ sở mất một thời gian.

Cô ngừng một chút, vừa mừng vừa lo hỏi: “Thật hả?”.

Chưa đợi Ôn Tử trả lời cô đã vội vã trách cứ: “Vậy mà mấy ngày nay em còn chạy lăng xăng giúp chị làm gì. Em nên nói với chị rồi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt chứ?”.

Ôn Tử cười toe toét nói: “Không sao đâu chị. Bác sĩ nói cũng cần vận động thì thai nhi mới khỏe được”.

Giản Chi mừng rỡ gật đầu, thật tâm vui mừng cho Tiêu Dịch và Ôn Tử: “Hai người biết khi nào? Sao giấu chị lâu như vậy?”.

Ôn Tử khe khẽ bảo: “Được tám tuần rồi chị. Sức khỏe của em chị cũng biết mà. Em cố gắng không nghĩ gì về chuyện đó, ai ngờ... Em còn chưa tốt nghiệp nữa nên chuyện này hơi...”.

Mặc dù hơi phiền não vì chuyện này nhưng trên khuôn mặt Ôn Tử vẫn lộ ra niềm hạnh phúc rạng rỡ.

Giản Chi cười khuyên: “Tiêu Dịch yêu em như thế, nhất định đã suy nghĩ chu đáo mọi chuyện cho hai mẹ con nên em nhất định phải luôn vui vẻ”.

Nhờ những lời nói của Giản Chi nên Ôn Tử cũng xuôi xuôi, để mặc Tiêu Dịch sắp xếp.

Sau khi đám cưới diễn ra suôn sẻ, Ôn Tử được Tiêu Dịch cấp tốc hộ tống về nhà nghỉ ngơi.

Hôn lễ kết thúc, Thắm Quân Mặc và Giản Chi bước vào phòng tân hôn. Nhưng tâm trí của Giản Chi vẫn mãi vui mừng vì chuyện của Ôn Tử.

Thắm Quân Mặc nhìn Giản Chi thất thần, thềm thở dài. Anh cố ý trưng ra vẻ mặt không hài lòng, nâng cằm Giản Chi lên, giọng nói ầm áp: “Này, cô dâu của anh, em quên mất chú rể của mình rồi à?”.

Giản Chi nghe Thẩm Quân Mặc nói, nghĩ thái độ của mình cũng sai nên chủ động ôm eo anh, tựa vào ngực anh, nũng nịu: “Ồi, anh đẹp trai thế này, em sợ bị mê hoặc nên mới không dám nhìn”.

Thẩm Quân Mặc nở nụ cười, nắm nắm bàn tay của Giản Chi, hơi hơi gãi vào lòng bàn tay cô, giọng điệu ngả ngớn: “Ồ, hóa ra anh có sức hấp dẫn lớn như vậy ư?”.

Nói xong hai người cố nén cười. Giản Chi tiếp tục gật đầu phụ họa anh bằng một nụ hôn lên khóe miệng Thẩm Quân Mặc.

Thẩm Quân Mặc ôm chặt lấy Giản Chi. Cô đã tự mình dâng đến cửa, anh sao có thể buông tha dễ dàng cơ chứ.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Giản Chi hôn anh, anh dùng sức siết chặt eo cô, ôm gọn cô trong vòng tay của anh. Anh chủ động hôn đáp trả, dây dưa không dứt.

Giản Chi thở hắt hắt ngẩng đầu lên oán trách khuôn mặt đang cười rạng rỡ của Thẩm Quân Mặc. Trong ánh mắt cô còn sót lại chút mê man còn chưa kịp tan hết.

Về mặt Thẩm Quân Mặc như muốn nói đây là chuyện tất nhiên, em khiếu nại gì chứ? Anh cười, thân thiết ôm Giản Chi.

Giản Chi cũng bật cười vui vẻ. Cô bỗng cảm thấy nhiệt độ trong phòng nóng dần lên. Hai người chỉ đứng ôm nhau, không gian tĩnh lặng, chỉ có nhịp tim dồn dập vang vọng quanh quẩn bên tai mỗi người. Tiếng vang khe khẽ ấy mờ ám ấy như muốn thổi miên hai người.

Hôm nay họ kết hôn, Giản Chi biết sẽ có chuyện gì diễn ra. Thậm chí cô còn thầm mong chờ, tưởng tượng đủ thứ về đêm hôm nay.

Nhưng đến giây phút này, cô bỗng lo lắng vô cớ. Cô âm thầm nắm chặt lòng bàn tay lạnh lạnh của mình.

Giản Chi bỗng chậm rãi mở lời: “Anh đoán xem khi này Ôn Tử kể gì với em nào? Cô ấy có thai rồi đây. Tiêu Dịch mừng đến điên rồi. Tuy đó là chuyện vui nhưng Ôn Tử lại hơi phiền lòng vì cô bé còn là sinh viên... À, anh làm ở trường, xem thử có cách gì chu toàn cho cô bé được không...?”.

Giản Chi muốn nói một chuyện gì đó để bản thân phân tán, thôi hồi hộp. Ai ngờ câu chuyện của cô khiến Thẩm Quân Mặc bật cười.

Anh cứ cười, vừa cười vừa ôm Giản Chi bế đến bên giường. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Hai tay anh đặt hai bên hông của cô. Giản Chi hồi hộp nhìn anh.

“Không ngờ bị tên Tiêu Dịch kia cầm đèn chạy trước ô tô. Chúng ta cũng kết hôn rồi đấy, lạc hậu quá người ta sẽ cười chê chúng ta mất vợ à!”.

Đầu óc Giản Chi bây giờ rất hỗn loạn, cô chỉ thốt lên được một chữ: “Hả”.

Thẩm Quân Mặc ghé vào tai Giản Chi, thì thầm: “Đó là chuyện nhà Tiêu Dịch, để cậu ta tự lo đi. Còn em, cô dâu của anh, bây giờ em đã nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề của anh bây giờ chưa?”.

Giọng nói Thẩm Quân Mặc êm dịu, trong mắt tràn ngập ý đồ ngọt ngào lẫn xấu xa.

Tới cảnh giới này, Giản Chi hoàn toàn bị mê hoặc, ý chí bay lên tận trời xanh. Cô cứ ngây ngất yên lặng mặc đôi tay anh làm loạn trên cơ thể mình.

Mãi một lúc sau Giản Chi mới thức tỉnh. Cô nhìn chăm chăm Thẩm Quân Mặc đang ngày càng mê muội vì cô. Hay là cô đang ngày càng bị anh mê hoặc nhỉ? Cô không biết, chỉ khẽ thở ra một tiếng rồi chìm nổi trong không gian ngọt ngào của hai người.

Phiên ngoại 1: Một nhà ba người

Càng đến gần ngày sinh Ôn Tử càng khó chịu. Tuy Tiêu Dịch đã được chuẩn bị tư tưởng kĩ càng nhưng đến gần ngày đó, anh vẫn cảm thấy mình như đi trên mây, không cẩn thận có thể ngã dễ dàng.

Cũng may bé con dường như có thần giao cách cảm, biết cha mẹ lo lắng nên chẳng dần vặt Ôn Tử lâu mà nhanh chóng cất tiếng khóc chào đời.

Tuy Giản Chi cũng định đến chăm sóc Ôn Tử mấy ngày sinh nở nhưng bây giờ cô được thầy Thẩm quản chặt còn hơn anh bạn Tiêu Dịch ngày nào.

Vì sao ư? Vì thầy Thẩm ngày ngày cố gắng nên Giản Chi cũng mang thai rồi.

Nhưng chẳng như Ôn Tử mang thai rất thoải mái, Giản Chi lại chịu rất nhiều cực khổ.

Cô ốm nghén nên lúc nào cũng trong tình trạng buồn nôn, chẳng ăn uống được gì. Bàn chân cô càng về sau càng phù nề, nhức mỏi khiến ban đêm cô không tài nào chợp mắt được. Trần trọc suốt đêm khiến tinh thần cô uể oải, mệt mỏi.

May mắn là cơ thể cô trước giờ luôn khỏe mạnh, kiên nhẫn điều dưỡng, tắm bổ hàng ngày nên cũng không xảy ra vấn đề gì nguy hiểm. Tuy là thế nhưng thầy Thẩm lại luôn luôn không ngừng lo lắng.

Người bình tĩnh như Thẩm Quân Mặc không hiểu sao lúc nào cũng cảm thấy bất an, thậm chí anh còn thềm tự chế giễu bản thân.

Giản Chi biết Thẩm Quân Mặc quan tâm lo lắng cho cô nên luôn nghe lời anh ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, tránh cho anh khỏi phải suy nghĩ nhiều.

Thế nên cô chỉ chợp mắt trong chốc lát đã bỏ lỡ thời khắc Ôn Tử sinh con.

Lúc Thẩm Quân Mặc nhận được điện thoại, Giản Chi mới chìm vào giấc ngủ. Lúc cô ngủ thì các phản ứng của cơ thể khi mang thai sẽ giảm bớt nên anh không muốn đánh thức cô dậy.

Đến khi nhận được tin Ôn Tử thuận lợi sinh một bé con kháu khỉnh thì Giản Chi mới mơ mơ hồ hồ khê tỉnh. Cô nghe được tiếng Thẩm Quân Mặc đang thì thầm nói chuyện nên mở mắt ra nhìn.

Thẩm Quân Mặc cúp điện thoại, bước đến chạm vào gò má Giản Chi, nhẹ nhàng nói Ôn Tử đã sinh được một nhóc trai bụ bẫm rồi.

Giản Chi nghe vậy, cơn buồn ngủ tiêu tan, hơi hờn dỗi nhìn Thẩm Quân Mặc như trách anh sao chẳng gọi cô dậy. Thế mà khi anh nở nụ cười ân cần, trìu mến, cơn giận của cô lại tan biến ngay lập tức.

Tiêu Dịch lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu ba hoa khoe lác thằng con nhà mình biết thương mẹ, cứ thế nhanh chóng bước vào đời.

Thẩm Quân Mặc nghe xong không đáp trả, chỉ âm thầm cầu mong từ đây lòng thời điểm Gian Chi sinh con cũng thuận lợi như vậy.

Nhưng chẳng được như ước nguyện của thầy Thẩm, có vẻ cô bé con nhà họ Thẩm là nữ vương bướng bỉnh. Trong chín tháng mười ngày lúc nào cũng dằn vặt mẹ còn chưa đủ, đến khi cất tiếng khóc chào đời còn dọa cho cha một phen khiếp vía.

Hôm đó là chủ nhật, Thẩm Quân Mặc đáng lẽ nghỉ ở nhà nhưng bên phía trường học bỗng gọi đến thông báo họ không liên lạc được với một nhóm sinh viên thực tập tại một công ty. Mà liên lạc với bên công ty cũng không được nên mọi người ở trường đang rối hết cả lên. Họ muốn Thẩm Quân Mặc đến trường xem có cách giải quyết nào không.

Giản Chi ngồi bên cạnh loáng thoáng nghe được ít nhiều câu chuyện. Thấy anh cau mày suy tư cô mới bảo: “Hay anh qua trường xem sao? Nếu không phải chuyện gấp họ đã chẳng gọi cho anh”.

Thẩm Quân Mặc im lặng lắc đầu không đồng ý.

Giản Chi đành cầm điện thoại lên, đứng trước mặt anh gọi ẹ Thẩm.

Mẹ Thẩm đang trên đường tới, nói rất nhanh sẽ đến nơi. Bà còn vui vẻ hỏi Giản Chi muốn mua gì đến không?

Giản Chi cười trả lời rồi cúp điện thoại, tiếp tục thúc giục Thẩm Quân Mặc: “Trường học chắc đang bận lắm. Anh mau đến xem sao đi, xong sớm về sớm nhé”.

“Em ở nhà ngoan ngoãn, đừng đi đâu lung tung đấy. Phải nhớ ngồi yên một chỗ. Trong vòng một tiếng đồng hồ anh sẽ về”.

Thẩm Quân Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, đành thỏa hiệp đồng ý.

Giản Chi nhẩn nhẩn nín cười nghe Thẩm Quân Mặc lải nhải bên tai. Cô tự động cho rằng hai từ “ngoan ngoan” là anh đang nói với con của họ.

Thẩm Quân Mặc nhìn cô, đoán chắc cô đang thầm cười mình. Mà anh sao có thể tính toán với Giản Chi chứ, chỉ đành khẽ thở dài ôm cô vào ngực, hôn lên mái tóc của cô. Sau đó cúi đầu nghiêm túc nói chuyện với bé con: “Cha đi công việc. Con ở nhà nhớ ngoan và nghe lời mẹ nhé!”.

Giản Chi mím môi, nở nụ cười.

Có điều không ai ngờ được rằng, có một vài chuyện sẽ xảy ra, không như mong muốn của Thẩm Quân Mặc.

Thầy Thẩm đi chưa bao lâu thì mẹ Thẩm điện thoại đến thông báo bà bị kẹt xe trên đại lộ, có lẽ rất lâu mới thoát ra được. Bà báo cho cô yên tâm.

Giản Chi dạ rồi nhắc mẹ đừng vội, cô ở nhà vẫn tốt đẹp.

Cúp điện thoại của mẹ Giản Chi bước đến bàn rót một ly nước sôi, uống một ngụm rồi đưa tay mở ti vi xem có chương trình gì hay không. Có một chương trình hài khiến Giản Chi bật cười vui vẻ.

Trong thời gian phát quảng cáo, Giản Chi bước vào bếp rửa tay. Cô bước từng bước ngắn, cẩn thận và chậm rãi. Khi cô quay lại phòng khách chương trình hài đã tiếp tục chiếu.

Cô liếc đồng hồ nhìn thời gian, đoán Thẩm Quân Mặc chắc sắp về đến nhà nên vui vẻ trong lòng. Lúc này cô vừa bước vừa dùng tay nâng chiếc bụng tròn vo của mình.

Bỗng vẻ mặt Giản Chi cứng đờ, bước chân lảo đảo. Cô cảm nhận được một cơn co thắt trào ngược từ dưới lên trên. Cơ thể cô đau đớn, mồ hôi lạnh lấm tấm xuất hiện.

Sắc mặt Giản Chi nhợt nhạt, cô ý thức được chuyện gì sắp diễn ra. Dù đau đến chết đi sống lại nhưng cô cắn răng tự nhủ bản thân phải cố gắng.

Cô cắn môi dưới thật mạnh, lê từng bước khó nhọc về chiếc xô pha, từ từ ngồi xuống. Cô thở hổn hển, liếc nhìn vệt máu đỏ tươi trải dài trên sàn nhà mà tim nhói đau.

Cô bật khóc rưng rức nhưng vẫn cố gắng khẽ khàng động viên đứa bé đang quấy đạp trong bụng. Mặt khác cô lấy điện thoại di động, bàn tay run run bấm số điện thoại của Thẩm Quân Mặc.

Điện thoại vừa thông thì tiếng chìa khóa tra ổ vang ở cửa. Giản Chi cầm điện thoại nhìn về phía cửa nhà thấy mẹ Thẩm hai tay khệ nệ xách hai túi đồ đang bước vào.

Bỗng một cơn đau khác lại ập đến, cô hét lên thành tiếng, chiếc di động rơi bộp trên sàn nhà.

Mẹ Thẩm ngay người đứng chôn chân ở cửa bởi quang cảnh trước mắt, đồ đạc rơi bịch bên chân.

Bà luống cuống, sợ hãi gọi tài xế từ bên ngoài vào. Nhanh chóng bước đến ôm Giản Chi đang run lấy bầy, dịu dàng động viên con dâu.

Còn ở bên kia điện thoại, Thẩm Quân Mặc chỉ nghe được tiếng nước nở của Giản Chi, sau đó là những tiếng hét chói tai và tiếng nói hỗn loạn.

Thẩm Quân Mặc lòng như lửa đốt, anh nắm chặt tay lái, chẳng thềm để ý đèn xanh hay đỏ, cứ thế phóng thẳng về nhà.

Khi anh đến nhà, xe cấp cứu còn chưa tới nơi. Mẹ Thẩm và tài xế đang định dìu Giản Chi ra xe

Thẩm Quân Mặc nhanh chóng bước vào. Khi anh thấy vệt máu trên sàn thì sững người trong giây lát rồi vọt nhanh về phía Giản Chi. Giản Chi nước mắt đầm đìa, gò má trắng nhợt vì đau.

“Ngoan, đừng sợ, anh đưa em đi bệnh viện, sẽ ổn cả thôi em à”. Thẩm Quân Mặc ôm lấy Giản Chi, dịu dàng động viên cô.

Giản Chi thấy Thẩm Quân Mặc đã về thì yên tâm hơn. Tuy cô vẫn có cảm giác đau nhưng cố gắng nhếch khóe môi, cười với anh. Cô nắm chặt tay anh: “Đừng lo. Em không sao”.

Lần đầu tiên trong đời, Thẩm Quân Mặc biết thế nào là chua xót.

Mọi chuyện sau đó vẫn chưa chấm dứt. Trên đường đến bệnh viện Giản Chi lại lên cơn đau bụng dữ dội. Bé con trong bụng thật ương ngạnh, quấy đạp như thế nhưng khi Giản Chi vào phòng sinh lại không chịu chui ra.

Thẩm Quân Mặc nhìn dòng chữ màu đỏ trên cánh cửa phòng sinh mà đầu óc choáng váng. Giản Chi đang phải trải qua khoảnh khắc thập tử nhất sinh mà anh chẳng giúp được gì.

Thẩm Quân Mặc cứ ở trong trạng thái mơ hồ. Khi y tá bế bé con từ phòng sinh đi ra, Thẩm Quân Mặc vẫn cứ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng mong chờ bóng dáng Giản Chi.

Cũng may còn có cha mẹ hai nhà. Họ nhanh chóng bước đến ôm bé con rồi cảm ơn y tá.

Lúc này Giản Chi được đẩy ra ngoài. Sắc mặt cô nhợt nhạt, yếu ớt. Thẩm Quân Mặc nhanh bước đến nắm tay Giản Chi. Nhìn khuôn mặt phờ phạc của cô, anh vừa đau lòng vừa cảm kích.

Bé con bị cha quên băng bông mở miệng oa oa khóc lớn.

Lúc này Thẩm Quân Mặc mới quay người lại ôm con gái. Đứa bé thật nhỏ, mềm mềm, ấm áp khiến người ta tự giác nâng niu, chỉ sợ không cẩn thận mạnh tay sẽ khiến bé đau.

Thẩm Quân Mặc bế con đặt bên cạnh Giản Chi trong phòng hậu sinh. Thâm tâm anh giờ đây mới cảm nhận được thế nào là viên mãn.

Một lát sau. Giản Chi bị đánh thức bởi tiếng khóc ầm ục của con gái.

Bé con chắc đói bụng rồi. Đôi mắt nhắm tịt, nắm tay vung vẩy khắp nơi, cái miệng khóc thành tiếng nghèn nghèn khiến người nghe thấy xót thương.

Thẩm Quân Mặc đã khuyên cha mẹ về nhà nên trong phòng chỉ còn ba người.

Anh cẩn thận nâng Giản Chi ngồi dậy, sau đó bế con tới cho cô. Tuy ngoài phòng sinh cô đã gặp bé con, nhưng lúc ấy cô mệt mỏi, đầu óc không tỉnh táo nên chưa nhìn được kĩ càng.

Bé con như có thiên tính, rướn rướn người về phía ngực Giản Chi dụi dụi.

Cho con bú là việc bình thường. Nhưng vì là ban ngày, Thẩm Quân Mặc lại đang ở đây nên Giản Chi hơi ngại.

Thế nhưng bé con bỗng khóc toáng lên. Trong nháy mắt, chút lấn tẩn biến sạch khỏi đầu óc Giản Chi. Cô lưu loát cho con bú. Bé con được cho ăn, hài lòng thưởng thức.

Thẩm Quân Mặc dịu dàng đứng bên cạnh ngắm nhìn hai mẹ con.

Phiên ngoại 2: Con gái là áo bông tri kỉ của cha mẹ

Bé con nhà họ Thẩm có tên gọi ở nhà là Noãn Noãn. Cái tên này là do Thẩm Quân Mặc và Giản Chi thống nhất lựa chọn, ý tứ chính là con gái luôn luôn là chiếc áo bông khiến cha mẹ ấm áp.

Cô bé cũng phối hợp với mong muốn của cha mẹ, lớn lên cực kì thuận lợi, còn có dáng vẻ rất đáng yêu. Đặc biệt khi bé cười với ai đó, có thể khiến lòng người mềm nhũn.

Già trẻ lớn bé trong nhà đều vô cùng chiều chuộng bé. Ngay cả Đồng Đồng cũng ra dáng chị lớn, có đồ chơi đẹp hay món gì ngon đều nhường cho em một phần.

Giản Chi thấy Noãn Noãn được yêu chiều càng ngày càng nhiều thì bắt đầu lo lắng. Cô sợ con gái sẽ sinh hư, ương ngạnh, khó bảo.

Giản Chi từng âm thầm nói ra sự lo lắng trong lòng với Thẩm Quân Mặc. Nhưng thầy Thẩm trời sinh vốn nghiêm khắc với mọi người lại cười bảo, con gái của anh nhất định phải nuông chiều, sau này lớn lên tâm mắt cao sẽ khó bị đàn ông lừa mất.

Đối với lời giải thích thiên vị và giọng điệu tức giận của Thẩm Quân Mặc, Giản Chi thấy buồn cười. Con gái mới nhỏ tí xíu mà anh đã nghĩ đến con rể tương lai rồi phân bì với người ta.

Tranh luận với Thẩm Quân Mặc lúc này chẳng hề sáng suốt. Giản Chi đành cười cười, nghĩ lúc ở chung với con cô uốn nắn từng chút một là được. Vì mọi chuyện được chiều theo ý muốn nên con bé sẽ tự mãn, phải tìm lúc thích hợp để giảng giải đạo lý với con bé.

Noãn Noãn bị mẹ quản nên sinh ra tâm lí chán ghét.

Lúc đầu cô chưa phát hiện ra cho đến khi Noãn Noãn nói một câu khiến trái tim cô bị tổn thương.

Thời gian này thời tiết thất thường, Noãn Noãn bị ốm, khó chịu trong người nên hay quấy khóc.

Giản Chi nhìn khuôn mặt xanh xao, đáng vẻ mệt mỏi của con thì đau lòng, lo lắng.

Cô chăm sóc bé suốt hai đêm, không dám chợp mắt bởi cô sợ ban đêm bé lên cơn sốt. Cô mà ngủ thì không kịp xử lý tình huống.

Mà mấy ngày đó Thẩm Quân Mặc lại bận lu bu công việc ở trường và công việc ở công ty Thẩm Quân Trạch. Giản Chi sợ anh mà thức đêm chăm sóc con sức khỏe sẽ không đảm bảo nên động viên anh cứ nghỉ ngơi, cô tự lo được.

Thẩm Quân Mặc muốn mời bảo mẫu đến chăm thay họ nhưng Giản Chi không yên tâm giao con cho người lạ nên không đồng ý.

Thẩm Quân Mặc đành chịu thua. Nhưng anh dặn cô không được quá sức, chịu đựng không được phải nói cho anh biết.

Bởi trong lòng lo lắng quá nhiều nên khi Noãn Noãn khỏi sốt, cô gầy xẹp hẳn đi.

Vì mới ốm dậy nên Noãn Noãn khó tính hơn ngày thường. Giản Chi bưng chén thuốc dỗ dành cả buổi mà bé vẫn không chịu uống một thìa nào.

Thuốc này cắt từ một bác sĩ quen biết với gia đình, được tính ôn hòa. Khi kê đơn bác sĩ nói do thể chất của Noãn Noãn nên sau khi ốm nhất định phải uống thêm vài thang để tăng cường sức khỏe.

Giản Chi nhìn con gái chu miệng giận dỗi cũng không định trách mắng gì bởi con mới khỏi bệnh.

Thuốc sắc đã lâu nên bắt đầu nguội ngắt. Giản Chi đứng dậy ra bếp đổ một bát thuốc mới. Còn dùng bình giữ ấm để chén thuốc vào, tránh cho bé không chịu uống ngay thuốc lại nguội.

Đúng như Giản Chi nghĩ, khi cô vào phòng, Noãn Noãn quay ngoắt người sang hướng khác. Vẻ ma mãnh của con gái khiến cô bật cười, khuyên bảo bé con rất dịu dàng, còn nói những câu dỗ dành ngày thường ít nói.

Thế nhưng con bé lại bướng bỉnh vô cùng, cứ nằm nhoài trên giường, úp mặt vào chăn nhỏ giọng lầu bầu: “Mẹ xấu nhất. Con ghét mẹ lắm”.

Lời con trẻ vô tâm nhưng Giản Chi nghe thấy thì chấn động trong lòng. Cô bưng chén thuốc đứng sững, tâm trạng phức tạp, buồn tủi chưa xót.

Đúng lúc đó Thẩm Quân Mặc vừa về nhà đang mở cửa bước vào.

Thấy anh về, Noãn Noãn lập tức bật dậy, như một cơn gió lao từ trong chăn ra, cái miệng nhỏ hét lên: “Cha Cha, mau cứu con. Mẹ thật đáng ghét, cứ bắt con uống thuốc đắng”.

Bé con lao quá nhanh, bàn tay nhỏ khua loạn xạ chạm vào chén thuốc Giản Chi đang bê. Giản Chi lúc này mới giật mình sợ hãi nước thuốc nóng bắn vào con nên vội vàng đưa tay ra chụp.

Thẩm Quân Mặc nhìn tình hình biến chuyển trước mắt, chạy nhanh đến nhưng không kịp. Giản Chi hét lên một tiếng vì bị bỏng thuốc.

Thẩm Quân Mặc nhíu mày, cẩn thận nhìn đôi tay bị bỏng của Giản Chi, giọng nói đau lòng: “Sao lại dùng tay đón lấy?”.

Giản Chi im lặng, đôi tay run run vì đau.

Thẩm Quân Mặc cau có, bế cô vào phòng tắm xối nước lên vết bỏng.

Noãn Noãn bị dọa sợ, chậm chậm bước theo sau cha mẹ. Bé chưa bao giờ thấy đáng sợ lạnh lùng, nghiêm khắc của cha bấy giờ.

“Cha...” Noãn Noãn lấy hết can đảm gọi.

Ngày thường Thẩm Quân Mặc sẽ cười đùa ôm cô bé xoay vòng vòng trong không trung. Nhưng hôm nay anh trầm giọng ra lệnh: “Lên giường. Tự đắp chăn lại nghĩ xem mình sai cái gì”.

Noãn Noãn à, bé còn nhỏ dại lắm. Bé phải nhớ rằng người cha thân yêu của bé chuyện gì cũng thương lượng được trừ chuyện liên quan đến vợ yêu.

“Cha...” Noãn Noãn méo xệch miệng, nước mắt ầng ậng.

Giản Chi lôi kéo ống tay áo Thẩm Quân Mặc nhắc anh đừng quá nghiêm khắc. Dù sao cô là mẹ, sao lại tức giận với con mình chứ. Con bé mới ốm dậy, tốt nhất đừng gặp phải chuyện gì nữa.

Thẩm Quân Mặc nhìn Giản Chi động viên, cẩn thận xử lý vết bồng cho cô. Từ đầu đến cuối không hề để ý đến con gái.

Noãn Noãn biết cha thực sự tức giận, lại nhìn thấy mẹ đau nên vừa buồn vừa hối lỗi vì mình làm mẹ đau.

Thời gian qua cô luôn chăm con, giờ tuy để con bé cho Thẩm Quân Mặc trông cô cũng không yên tâm. Nhưng nghĩ lại con gái thích cha, chắc càng vui khi được cha chăm sóc.

Thẩm Quân Mặc cảm nhận được nỗi buồn của Giản Chi. Anh nói: “Con còn nhỏ dại. Em đừng để tâm”.

Giản Chi khe khẽ ừ hử. Thẩm Quân Mặc cười cười. Anh cởi áo khoác nằm xuống cạnh vợ, vươn tay ôm cô vào ngực, thì thầm khuyên nhủ cô.

Nghe tới nghe lui, Giản Chi bỗng thay đổi suy nghĩ, mở mắt nhìn Thẩm Quân Mặc nằm cạnh, ai oán nói: “Đều tại anh. Con bị anh chiều hư rồi”.

Thẩm Quân Mặc gật đầu: “Ừ, tại anh hết”.

Giản Chi hờn dỗi: “Anh mau xử lý rắc rối anh gây ra đi. Em mệt, đi ngủ đây”.

Thẩm Quân Mặc bật cười, ôm chặt cô: “Được, nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh của vợ giao phó”.

Giản Chi bật cười, tức giận lườm anh.

Thẩm Quân Mặc không tránh né, dịu dàng nhìn cô. Thế nhưng trong lòng anh lại thầm than thở. Sao có cảm giác đang có hai cô con gái thế này nhỉ?.

Sau khi vợ ngủ, Thẩm Quân Mặc mới bê chén thuốc mới đến phòng con gái.

Lần này bạn nhỏ Noãn noãn ngoan ngoãn uống chén thuốc. Sau đó còn gơ bát không lên cho Thẩm Quân Mặc kiểm tra: “Cha, Noãn Noãn uống xong rồi nè”.

Khuôn mặt Thẩm Quân Mặc vẫn có vẻ nghiêm khắc, chỉ ừ rồi im lặng. Noãn noãn thấy cha như thế thì muốn khóc. Nhưng bé biết bé làm sai nên chỉ mếu mếu mở miệng: “Mẹ đâu ạ? Mẹ còn đau không? Mẹ giận Noãn noãn rồi ạ?”.

Thẩm Quân Mặc hỏi: “Sao Noãn Noãn nghĩ mẹ giận con?”.

“Tại vì, tại vì Noãn Noãn hư, không nghe lời mẹ, làm mẹ bị đau”. Bé con vừa bấu chặt chăn trên giường, vừa nói vừa khóc.

Thẩm Quân Mặc thở dài, ôm con vào lòng.

Noãn Noãn được cha ôm, thỉnh thoảng đưa tay lau nước mắt, khẽ thọt hỏi: “Cha, con đi tìm mẹ xin lỗi nhé”.

Thẩm Quân Mặc yêu thương xoa đầu bé: “Mẹ đã ngủ rồi, chờ sáng mai rồi nói”.

Chẳng ngờ đến rạng sáng Giản Chi lên cơn sốt, có lẽ bị lây từ con gái. Cơ thể cô liên tục tăng nhiệt, cả người chìm vào mê man. Ngày thường ít ốm nên giờ trông cô càng tiêu tụy.

Thẩm Quân Mặc lo sốt cả ruột. Anh hoãn hết chuyện trường học và công ty, chuyên tâm chăm sóc Giản Chi.

Noãn Noãn vì mẹ ốm nên chưa nói được lời xin lỗi. Sau đó bé cho rằng mẹ giận bé nên nước nỡ chạy đi hỏi cha.

Thẩm Quân Mặc đành bế con vào phòng hai vợ chồng.

Noãn Noãn nằm nhoài trên giường Giản Chi. Nhìn mẹ mệt mỏi cô bé sợ hãi: “Cha, mẹ sẽ không tỉnh lại nữa ă? Tại con...ô...ô”.

Mới nói được vài chữ, Noãn Noãn đã khóc thất thanh. Thẩm Quân Mặc khuyên thế nào cô bé cũng chẳng nín.

Giản Chi ngủ chập chờn. Cô mơ hồ nghe được âm thanh nước nỡ của con nên miễn cưỡng mở mắt ra. Cô quỳnh lên lo con bị làm sao, thều thào hỏi: “Noãn Noãn ngoan, đừng khóc. Con làm sao, nói mẹ nghe nào?”. Giản Chi mệt mỏi, chỉ vươn tay khẽ vuốt ve lưng con gái.

Noãn Noãn nghe được giọng mẹ, lập tức ngẩng đầu nhào vào lòng mẹ: “Mẹ, con xin lỗi. Sau này Noãn Noãn sẽ ngoan, sẽ nghe lời mẹ uống thuốc. Mẹ đừng giận, đừng bỏ Noãn Noãn mà đi nhé”.

Bé con vừa méo máo vừa nói. Giản Chi nhìn mắt con đỏ hoe cũng xót xa. Cô đã sớm không giận con, giờ nhìn bé thế này tim cũng mềm thành nước rồi.

Nhờ Thẩm Quân mặc đỡ dậy, Giản Chi ôm con vào lòng: “Noãn Noãn ngoan, mẹ luôn ở bên cạnh con”.

Thẩm Quân mặc đứng nhìn hai “cô gái” ôm chặt nhau thì bật cười lắc đầu. Anh đúng là nuôi hai đứa con gái mà.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-huong>